

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 8/2017
Дана: 23.09.2019. године
Београд
Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Владимира Дуруза, као председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Вере Вукотић, као чланова већа, са записничарем Наташом Арсић, у кривичном поступку против оптуженог Далибора Максимовића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО.бр.4/16 од 14.04.2016. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 04.09.2019. године, у присуству заступника Тужилаштва за ратне злочине Бруна Векарића, оптуженог Далибора Максимовића и његовог браниоца адвоката Ненада Петрушића, једногласно је донео, а дана 23.09.2019. године јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

оптужени **ДАЛИБОР МАКСИМОВИЋ**, звани „Дачо“, [REDACTED]

[REDACTED]

КРИВ ЈЕ

што је:

за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио у периоду од 1992. до 1995. године између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа, а за време оружаног

сукоба на територији Братунца између Војске Републике Српске и Армије Босне и Херцеговине,

као припадник Војске Републике Српске, В.П.7296 Милићи, кршећи правила међународног права из члана 3. став 1. тачка а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ, „Сл.лист ФНРЈ“ бр.24/50) и чл.4 ст.1 и ст.2 тачка а) и е) и чл.13 ст.2 и ст.3 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), вршио убиства, противзаконито затварање и силовање цивила бошњачке националности, тако што је:

1. Дана 09.05.1992. године у послеподневним сатима, у месту Реповац, општина Братунац, обучен у маскирну униформу и наоружан ватреним оружјем-пушком, заједно са још једним наоружаним непознатим припадником Војске Републике Српске, из групе заточених цивила бошњачке националности издвојили заточене цивиле Салкић Хусу, Салкић Незира и Салкић Омера и одвели у непосредну близину паркираног камиона-шлепера, након чега су из непосредне близине из ватреног оружја пуцали у њих и лишили живота након чега је оптужени Далибор Максимовић пришао Салкић Хуси и ножем га преклао,

2. Истог дана, око 14 часова, у месту Глогова, заједно са непознатим неидентификованим припадником Војске Републике Српске, путничким возилом се кретали иза аутобуса предузећа „Вихор“ из Братунца, којим је управљао Млађеновић Левто, који је стао ради преузимања сведока „ВС3“, и њено троје деце, док је за њима ишао њен супруг Шаћировић Мујо у намери да уђе у аутобус, изашао из путничког возила и из втреног оружја пушке пуцао у правцу Шаћировић Мује који је на лицу места подлегао повредама,

3. Истог дана, у месту Реповац, општина Братунац, заједно са непознатим припадником Војске Републике Српске, противзаконито затворили сведоке „ВС1“ и „ВС2“, наредивши им да уђу у путничко возило и одвезли у шуму изнад Милића, где је силовао сведока „ВС1“, а потом сведока „ВС1“ одвео у своју кућу у месту Милићи и затворио на спрат куће у једну собу и током ноћи улазио у собу и поново силовао, када ју је наредног дана 10.05.1992. године око 9 часова пустио да иде у правцу аутобуске станице Милићи,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Па га суд на основу напред наведеног законског прописа те одредби члана 5,33,38,41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 15 (ПЕТНАЕСТ) ГОДИНА

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени ВС1, ВС3, Мејра Јашаревић, Мемсура Брчаниновић, Салкић Менсур, Салкић Зумра, Салкић Неџиб и Салкић Рамо се ради остварења имовинскоправног захтева упућују на парницу.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП оптужени Максимовић Далибор **ослобађа се** дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО број 4/16 од 14.04.2016. године, опт. Далибору Максимовићу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Решењем Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2. 5/16 од 01.11.2017. године наведена оптужница одбачена је на основу члана 416 став 1 тачка 2 ЗКП. Након што је Тужилаштво за ратне злочине поднело предлог за наставак кривичног поступка против оптуженог Максимовић Далибора по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО.бр.4/16 од 14.04.2016. године, дана 12.01.2018. године донето је решење К.По2 8/17 да се према оптуженом настави кривични поступак по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО број 4/16 од 14.04.2016. године.

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије, а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

Суд је у доказном поступку саслушао оптуженог Далибора Максимовића, као сведоке испитао заштићене сведоке „ВС1“ и „ВС3“, сведоке Салкић Неџиба, Салкић Зумру, Салкић Зухру, Салкић Раму, Брчаниновић Мемсуру, Салкић Менсура, Салкић Амира, Цветковић Александра, Тешановић Јовицу, Лаловић Милета, Ђукановић Ранка, Машовић Амора, Петковић Неђу, Мадаревић Иванку. У доказном поступку испитан је и судски вештак Бранко Мандић.

У доказном поступку суд је складу са одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и члана 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију сведоке Салкић Фату, Салкић Нермина и Мејру Јашаревић, испитао путем видео конференцијске везе, а имајући у виду да ови сведоци

живе на територији Холандије. Видео конференцијска веза је успостављена са судом у Алмелу (Оверејсел), Холандија, а пре испитивања сведока од стране судије тог суда, утврђен је и потврђен идентитет сведока.

Овом суду су достављени записници о испитивању сведока пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина као и Тужилаштвом БиХ у Сарајеву, а који сведоци су потом дали свој исказ на главном претресу. Њихови искази дати пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина и Тужилаштвом Босне и Херцеговине у Сарајеву, су им предочавани током поступка, па је ове изјаве суд третирао као саставни део исказа сведока, који су предмет оцене од стране овога већа, а о чему ће касније бити речи.

Суд је у доказном поступку на основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП извршио увид и прочитао исказе сведока Ферхатовић Зенаиде („ВС2“) дате Министарству безбједности БиХ, Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана број 19.07.2011. године (број записника 16-04/2-6-04-2-450/11) и дана 23.07.2008. године (број записника 17-04/2-6-04-2-766/08) који сведок је према изводу из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине општине Живинице број 02/6-13-29149/16 од 27.10.2016. године преминула 02.05.2014. године као и сведока Млађеновић Јевте дат Министарству безбједности БиХ Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 15.02.2011. године (број записника 17-04/2-6-04-2-74/11) који сведок је према изводу из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, општине Зворник број 02-4-202-578/16 од 25.10.2016. године преминуо 29.06.2014. године.

У доказном поступку извршен је увид и у писане доказе и то уверење о држављанству за окривљеног Максимовић Далибора издато од стране Градске управе Града Београд 20.01.2014. године; уверење о војном ангажовању на име Максимовић Далибор Одељења за општу управу Општинске управе Општине Милићи, Републике Српске, број 03-058-2-3/15 од 02. фебруара 2015. године; информације о војном распореду на име Максимовић Далибор, начелника општине Милићи, Република Српске, Босна и Херцеговина број 02-70-3-1/09 од 11. фебруара 2009. године; извод из казнене и оперативне евиденције на име Максимовић Далибор Управе криминалистичке полиције Министарства унутрашњих послова Републике Српске број 02/6-12996/10 од 23.12.2010. године; оверени јединични и матични картон на име Максимовић Далибор; картон личне карте на име Максимовић Далибор издате 03.10.1994. године; извод из матичне књиге умрлих на име Салкић Омер број 02/4-202-4-2745/2010 који је издат у Братунцу дана 15.12.2010. године; извод из матичне књиге умрлих на име Салкић Хусо број 02/4-202-4-2746/2010 који је издат у Братунцу дана 15.12.2010. године; извод из матичне књиге умрлих на име Салкић Незир број 02-4-202-43/15 који је издат у Братунцу дана 29. јануара 2015. године; извод из матичне књиге умрлих на име Шаџировић Мујо број 02-4-202-44/15 који је издат у Братунцу дана 29.01.2015. године; допис Института за нестале особе број 03/1-40-2-66/10 од 05.01.2010. године; извештај о судско медицинској експертизи место гробнице локалитет Бијечева, општина Братунац, број случаја БЛЈЕ 01/16 од 30.01.2016. године, 01/176 до 28.11.2005. године, 01/20 од 30.01.2006. године, 01/32 од 30.01.2006. године, 01/31 од 30.01.2006. године; записник о ексхумацији Тузланског кантона, Кантоналног тужилаштва Федерације Босне и Херцеговине КТА. број 672/04 од 12.07.2004. године;

записник о утврђивању идентитета број протокола 358/09 до 15. априла 2009. године, са прилозима; записник о приказу лица места од стране сведока „ВС1“ Државне агенције за истрагу и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-04/2-6-04-2-669/13, са видео прилогом на ЦД-у; фотодокументацију приказ лица места Братунац и Милићи Државне агенције за истрагу и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-13/1-7-101/13 од 12.11.2013. године; одлуку о формирању Војске Српске Републике Босне и Херцеговине (Службени гласник број 6 од 12.05.1992. године); наредбу о општој мобилизацији Српске општине Братунац, кризног штаба, број 01-07-92 од 16.04.1992. године; одлуку Председништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу ратног стања (Сл. лист РБИХ број 7/92 од 20.06.1992. године); одлуку Председништва Републике Босне и Херцеговине о укидању ратног стања (Сл. лист РБИХ број 50/95); извод из матичне књиге рођених општине Милићи за Маџаревић Иванку од 12.07.2016. године; пресуду Суда Бих број С1 1 К 009947 12 Кри од 04.03.2014. године са пресудом Апелационог суда БиХ број С1 1 К 009947 14 Крж 9 од 21.10.2014. године; извод из матичне књиге умрлих за Млађеновић Јевту од 25.10.2016. године; извод из матичне књиге умрлих за Ферхатовић Зенаиду од 27.10.2016. године; копију возачке дозволе издате на име Максимовић Далибор; предмет Опћинског суда у Живиницама број предмета Р1 33/97; извод из казнене евиденције Одељења за аналитику за ПУ Београд И број 235.2.1/3405 од 06.03.2018. године и Управе криминалистичке полиције Министарства унутрашњих послова Републике Српске број 02/1-2-234-176/18 од 06.03.2018. године; предмет Опћинског суда у Живиницама (Одељење у Кладњу) број предмета Р 43/96; извод из матичне књиге умрлих за Салкић Назу Опћине Тузла; извод из матичне књиге умрлих за Салкић Хатице Опћине Сребреница; предмет Опћинског суда у Тузли број предмета 32 0 В 350004 19; предмет Опћинског суда у Тузли број предмета 32 0 В 350002 19.

На изведене доказе није било примедби.

У доказном поступку одбијени су предлози и то:

- предлог Тужилаштва за ратне злочине као и пуномоћника сведока оштећене ВС1 да се изврши медицинско вештачење сведока ВС1, а како би се утврдио степен душевног бола и патње које је сведок ВС-1 претрпела и исто тако да ли постоји посттрауматски синдром као последица трауматичног догађаја и узрочно последична веза између радње и штетне последице која је настала у њеној душевној сфери јер би обављање вештачења довело до одуговлачења кривичног поступка, при чему оштећена ВС 1 своја права у вези постављања имовинскоправног захтева може остварити у парничном поступку;
- предлог пуномоћника оштећене ВС1 да се у доказном поступку изврши увид у судско психијатријски налаз и мишљење сведока ВС1 др. Снежане Жунић Попов, спец. судске психијатрије и психолога Сање Букумировић, а све имајући у виду да се ради о вештачењу које није одређено наредбом суда, а у вези овог кривичног поступка.

Нових предлога за допуну доказног поступка није било.

У току поступка одбрана окривљеног предложила је да се овом кривичном поступку споји кривични поступак који се пред Одељењем за ратне злочине Вишег

суда у Београду води против окривљеног Максимовић Далибора у предмету К.По2. 1/19 али је суд овај предлог одбио из разлога економичности и целисходности све имајући у виду фазе у којима се налазе ови поступци- да у предмету К.По2. 1/19 још увек није одржано припремно рочиште док је доказни поступак у овом предмету на самом крају при чему суд налази да доношењем одлуке којом се одбија спајање поступака права окривљеног нису повређена. Суд је том приликом ценио да између наведених предмета не постоји јединство доказа, те дужину трајања поступка у предмету К.По2. 8/17 у ком је оптужница поднета овом суду 15.04.2016. године, те право на суђење у разумном року и благовремену правду, а спајањем поступака би се знатно пролонгирало доношење одлуке у предмету К.По2. 8/17, а тиме би се допринело непотребном одуговлачењу овог кривичног поступка.

Оптужени Далибор Максимовић испитан пред судијом за претходни поступак дана 16.07.2014. године и на главном претресу 29.06.2016. године, негирао је извршење кривичног дела наводећи да му ни један од догађаја који су предмет оптужбе није познат и да са тим догађајима никакве везе нема.

Почетак 1992.године га је затекао у Милићима, где је у то време и живео. Одмах по његовом повратку из војске, почела је мобилизација. Војску је служио у Зајечару 1990-1991.године, а из војске је отпуштен у октобру. Док је био у војсци чуо је да су се '91.године у јесен, на простору Хрватске водили оружани сукоби, али он није одлазио на ратиште у Хрватску, ни за време док је био у војсци ни након изласка из ње. На вуковарском ратишту није био.

Мобилисан је или током децембра 1991. године или током јануара '92.године. Радило се о општем позиву за мобилизацију, територијална одбрана га је мобилисала. Од наоружања је задужио снајпер, а задужио је и униформу- обичну СМБ. Одмах након мобилизације су једно месец два били смештени у Милићима, а пред крај марта или у априлу, пребацили су их на положај према Руднику- од Милића неких 10 километара. Тамо су само стражарили и чували линију. Укупно их је било можда два, три вода- 30 до 40 људи и на тој линији су били до јуна-јула. На седам до десет дана су их мењали, слали су их кући на одмор и да се окупају, а након тога су се поново враћали. На том положају је остао до јуна, када је прешао на транспортере па су били на положају према Власеници, према Церској. У мају месецу 1992.године био је на простору Рудника, а у Братунац није могао несметано отићи јер су муслиманске снаге биле испред њих, пут је био пресечен. Из Милића до Братунца је могло да се на три начина. Могло је преко Нове касабе, Коњевић поља, али је тај пут био пресечен негде око Кравице, а био је и пут преко Црног врха. Постојао је и пут тамо где су они били смештени, али се туда није могло проћи преко Подрвања, јер су тамо били Муслимани. У Братунац је могло да се дође и преко Сребренице (то је један пут), други пут је водио преко Нове касабе, Коњевић поља, Кравице, а постојао је и трећи пут који је био најдаљи и једино се туда могло ићи на Власеницу, Шеховиће, Црни врх и Зворник. Да ли се уз Дрину могло доћи до Братунца то не зна, али зна да су ова два друга пута била пресечена, те да туда нико није могао да прође. Без дозволе није могао да оде до Милића.

Цивилна полиција му је одузела снајпер у фебруару '92.године- док су још били у Милићима, а након тога је отишао и задужио обични аутомат „шмајсер“. '92., или је крајем '93.године у магацину узео и аутоматску пушку.

Не зна да ли је био припадник територијалне одбране Милићи. Био је у некој јединици, а да ли се то звало Војска Републике Српске или територијална одбрана није могао да определи. Након што му је на главном претресу предочено да је приликом саслушања код судије за претходни поступак дана 16.07.2014. године изјавио да је био припадник Војске Републике Српске, јединице која се звала „Милићка бригада“, објаснио је да он не зна чему је припадала његова јединица, не зна којој је формацији припадала, за њега је то била Војска Републике Српске.

У Милићима има кућу која припада његовој мајци и очуху, а иста се налази пре аутобуске станице. Објашњава да се до ње долази идући из Власенице, из правца Сарајева се скреће десно крај мотела и враћа се према спортском центру. То насеље се зове Супош поље. Испред његове куће протиче река Јадар. Улазна страна куће гледа према спортском центру, а предња страна куће према мотелу. Кућа има два спрата и поткровље и из ње може да се види мотел. Аутобуска станица не може да се види ни из једне собе. Када се долази из Милића, из правца Братунца не постоји ни једно скретање за возила десно пре Милића. '92. године у мају месецу то је била усељена кућа али је у то време била без фасаде, само омалтерисана. Уз кућу-поред куће, није био дозидан никакав део од црвених блокова, а кућа је била покривена обичним црвеним црепом.

Прва пуцњава у Милићима је била негде у априлу месецу. У селу се делило оружје српском становништву, а оружје је делила војска на спортском терену на 200 метара од његове куће. Ту је и он задужио оружје. У кући је држао оружје и то само снајпер који је задужио, имао је СМБ униформу, капу није носио, никаквог Ратка Македонца не познаје, а он (окривљени) висок је 1,75 цм.

Милићи су од Братунца удаљени неких 30 до 35 километара, кућа његове мајке и очуха је на два спрата и поткровље, грађена је од блокова, а описујући кућу навео је да када се уђе од просторија у приземљу је право спаваћа соба, мало удесно кухиња, дневни боравак, лево је спаваћа соба. На самом улазу је купатило, а на спрату је исти распоред. Аутобуска станица је удаљена 500-600 метара. Последњи пут у Милићима је био у јануару 2014. године.

09. маја могао је да буде на положају према Руднику и тамо је највероватније и био, са њим су у то време били Ђукановић Ратко, Аловић Миле, са којима се и дружио, тако да су заједно ишли на положај и кући да одмарају, а био је ту и Тешановић Јовица. Командир вода је био Бачић ког су звали Лале, који је погинуо, а командант је био Настић. Није могао да се сети да ли је 09. маја видео своју породицу.

Има двојицу браће, један је '81., други '77. годиште, док му је очух '53. годиште а мајка '56. годиште. Мајка је у то време радила као куварица на Руднику а касније је на аутобуској станици кувала кафу. Није чуо ни за какво убиство цивила нити у Реповцу, нити у Глогови, нити је чуо за пожар у Глогови. Није чуо ни за силовање Бошњакиња, односно Муслиманки у Милићима у мају '92. године.

Појаснио је да је у Милиће ишао само на дан, два, и то када би добио отпуст као и да постоји правац који до његове куће води поред аутобуске станице, то је главни пут Зворник-Сарајево, који пролази поред аутобуске станице, иде се лево крај мотела према његовој кући. Након што су му предочене фотографије које се налазе у списима предмета уз записник о саслушању сведока ВС-1, указао је на себе на фотографији испод које пише „Дачо“ а на фотографијама је препознао свог комшију и рођака.

Фотографија на којој је себе препознао је из његове личне карте. Млађеновић Јефту не познаје, а након што су му предочене фотографије које стоје уз записник о испитивању Млађеновић Јефте, није могао да препозна ни једно лице.

Такође појаснио је да његов очух у то време није имао ни бркове ни браду, а није му јасно како је ВС-1 описала његову кућу, препознала њега и описала његовог очуха и брата и навела чиме се бавила његова мајка.

На главном претресу одржаном дана 05.03.2018. године приликом вршења увида у видео запис приказа лица места Братунац, Милићи окривљени је указао да се на овом видео снимку (време снимка 12 минута и 49 секунда) у тренутку када се са висине виде куће у низу, налази и кућа која припада његовој породици те да је гледајући одозго на доле то кућа која је трећа у низу, а гледајући одозго на горе друга кућа у низу.

Током кривичног поступка, а пре испитивања заштићеног сведока ВС1 на главном претресу дана 09.09.2016. године, а како је суду достављена медицинска документација за сведока ВС1- и то извештаји психијатра Дома здравља Живинице од 01.07.2015. године и 06.08.2015. године из којих произилази да је сведоку постављена дијагноза хроничне форме посттрауматског стресног поремећаја и анксиозно депресивног поремећаја, обављено је вештачење заштићеног сведока од стране судског вештака доктора Бранка Мандића на околност душевног здравља заштићеног сведока и њене способности да сведочи на главном претресу. Вештачење је обављено на основу увида у медицинску документацију издату на име заштићеног сведока као и на основу њеног непосредног прегледа.

Судски вештак др. Бранко Мандић, испитан на главном претресу дана 09.09.2019. године изјавио је да је извршио увид у медицинску документацију – извештаје психијатра Дома здравља Живинице од 01.07.2015. године и 06.08.2015. године из којих произилази да се ради о контролним прегледима, али да је испитаници постављена дијагноза- хроничне форме посттрауматског стресног поремећаја, затим анксиозно депресивног поремећаја и искуство- злостављана од стране „четника“. Што се тиче актуелног психичког стања непосредним прегледом може да констатује да код ње постоји одређена емоционална напетост која се појављује током одређених разговора везаних за ратна збивања која није присутна у односу на остале теме; да је стање њених сазнајних функција као што су пажња, памћење, мишљење и закључивање, уочавање узрочно последичних веза у потпуности очувано те је његов закључак да је сведок ВС1 способна да приступи на главни претрес заказан за дан 09.09.2019. године и да да свој исказ у својству сведока оштећене.

Заштићени сведок ВС-1 испитана на главном претресу дана 09.09.2016. године навела је да у потпуности остаје при својим исказима датим пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 21.02.2008. године, 09.07.2008. године и пред Тужилаштвом - Тужитељством Босне и Херцеговине дана 12.09.2013. године.

Изјашњавајући се на главном претресу о критичним догађајима који су се одиграли 09.05.1992. године објаснила је да је тог јутра са рођаком ВС-2 (Ферхатовић Зенаидом) кренула код своје мајке, брата и снахе да би их обишла и нешто однела.

Када су стигле до пола пута - до неке незапаљене куће у Хранчи где је живела непокретна жена Рамић Хаша, ту су свратиле. Након неких пет минута војска је опколила кућу и њих су сатерали на улицу. Том приликом су им говорили свашта, псовали, вређали их и ту је требало да сачекају аутобус који је требао да их превезе до Кладња. Аутобусом су их одвезли у Реповац где је било доста војске. Ту су вршили испитивања, вршили су раздвајање мушкараца од жена и деце, вређали су их. Старије људе су купили, уводили у аутомобиле и одвозили према Хранчи. Након сат или два ту су убијена тројица, четворица људи међу којима је убијен и сеоски хоџа Хуса. Хуси је том приликом испала амајлија из џепа а Дачо му је пришао и ножем, који је извадио из чизме, га преклао. Након што је преклао Хусу, Дачо је нож од крви обрисао о своје панталоне и ставио у чизму, а након тога су натерали четворо деце да пренесу те људе иза једног камиона. Аутобус који је трабало да их превезе до Кладња је дошао након тога. Када су она и ВС-2 (Ферхатовић Зенаида) дошле до врата аутобуса, Дачо и још један мушкарац који је био са њим нису им дозволили да уђу- рекли им да их сачекају и да ће их они вратити у Братунац. Аутобус је кренуо, а Дачо и тај који је био са њим су их натерали да седну у ауто са њима. Седеле су у ауто позади, све време су плакале, она је молила да је убију. Дача јој је рекао да им се неће ништа десити и да ће их вратити. Кретали су се за аутобусом. У месту Глогова аутобус је стао и видела је како је Шаћировић Мујо са сведоком ВС-3 и троје деце потрчао да уђе у аутобус. Мујо је том приликом носио деку преко руке. Када је сведок ВС-3 ушла у аутобус са децом, Дача је изашао из возила носећи аутоматску пушку из које је Шаћировић Мујо убио на тротоару иза аутобуса. Након тога наставили су колима да се крећу за аутобусом и прошли су милицију. Док су се возили Дачо и тај који је био са њим говорили како треба да иду у неко село по наоружање. Дошли су између Власенице и Милића и ту су скренули аутом десно кроз шуму. Неко време су се возили кроз шуму и у једном тренутку кола су зауставили. Из кола су најпре изашли Дачо и тај човек а након тога су њој и ВС-2 (Ферхатовић Зенаиди) рекли да изађу. Она је остала са Дачом док је тај други човек сведока ВС-2 (Ферхатовић Зенаиду) повео са собом. Молила је Дачу да је пусти да се врати кући како би узела своју децу, али Дачо јој је рекао да јој неће ништа бити. Након тога ју је зграбио за руку и рекао да се скине, на шта га је она одгуривала од себе, али то није вредело. Дачо јој је свукао панталоне и ту је силовао. После неког времена Дачин друг се вратио са ВС2. ВС2 је плакала, била је расчупана и сва црвена. Натерали су их да поново уђу у ауто, она (сведок ВС-1) је седела поред Даче а ВС-2 је седела поред овог другог. Дача ју је натерао да држи његов полни орган. Ишли су даље шумом и у неком тренутку ауто се заглавио те нису могли да га извуку. Изашли из кола, Дачин друг је узео пушку и нешто наоружања и отишао одводећи са собом ВС-2. Дача је касније узео аутоматску пушку коју је дао њој, узео је ручни минобацач и нешто метака, а ту је било и бомби и свашта нешто од наоружања што није могао да понесе. Када су се удаљили од аутомобила Дача је минобацачем разнео аутомобил.

Тога дана ВС-2 више није видела. Са Дачом је наставила да се креће кроз шуму, дуго су ишли и сишли су у Милиће. Док су се кретали она је носила аутоматску пушку у рукама, а Дачо минобацач и још нешто. Дачо је док су ходали псовао и причао да би све побио јер су га натерали да иде да убија, да коље, да пали, а само што је изашао из војске. Док су тако ишли, када су били на асфалтном путу у Милићима, она је случајно повукла обарач пушке и пушка је опалила. Дачо је пришао, узео од ње пушку и рекао да иду кући код његових. На главу јој је ставио качкет аркановаца, а он је имао црвену траку везану око главе. Када су се приближили кући рекао јој је да ништа не прича, да има очуха, мајку која ради у ресторану, и да ће им он рећи да су били у Аркановој

јединици, да су се негде покварили и да су дошли ту да преноће. Кућа је била од црвеног блока, на два спрата. Ушли су у кућу, у ходник, а затим је отишла у тоалет који се налазио са десне стране. Била је сва мокра и прљава па је у тоалету опрала ноге, умила се, освежила и ушла у дневну собу. У дневној соби су за столом седела два човека и још два дечака, није сигурна да ли један или два, а била је ту и мајка. Човек ког је Дачо ословљавао са тата био је старости око 40 година, мајка старости око 35 а најмлађи мушкарац старости око 14 година. Мајка их је питала да ли су гладни, да ли хоће нешто да попију, али Дача је на то одговорио да их ништа не питају, јер су уморни и рекао је мајци да иде да намести кревет, како би легли и одморили се. Мајка је изашла и позвала сведока да иде за њом, отишли су на спрат при чему је сведок у ходнику видела „камару“ наоружања која је била покривена шаторским крилом, али не у потпуности. Дачина мајка ју је увела у једну од соба која је личила на дечију собу, средила је постељину и Дача је дошао одмах за њима да је мајка не би испитивала нешто. Када је мајка изашла из собе Дачо је изашао за њом а након кратког времена се вратио. По повратку у собу ју је поново силовао и том приликом јој рекао да не сме да устаје, нити излази из собе, док он не дође ујутру по њу. Дачо је отишао и у току ноћи дошао је још једном и поново је силовао. Кад је свануло није смела да изађе из собе, чекала је ко ће да дође да је убије, јер је „живот отписала била“. Дачо је дошао у собу можда око 9 сати, дао јој је неку новчаницу и рекао јој да оде пречицом према аутобуској станици, да има аутобус из Сарајева за Београд те да уђе у тај аутобус и оде за Братунац. Након што му је рекла да неће стићи јер ће је на првом пункту избацити, Дачо јој је рекао да ако се то деси само каже да је била код њега. Сведок је отишла до аутобуске станице, села у аутобус и успела да дође до Коњевић поља. У Коњевић пољу је вршен претрес и ту је требало да је изведу али ту је био из Братунца један полицајац који је препознао и питао је где је била, те када му је она испричала он ју је пустио. Аутобус је даље наставио до Српске Хранче и дошли су до пункта војске. У аутобус су ушли, претресали су их како би видели да ли има неког од муслимана. Њу су препознале комшије које су је извеле из аутобуса, заједно са још једном женом из Сарајева која је била удата за Србина и чији је муж остао на Палама да се бори, а њу послао за Београд. Ту су њих две остале, малтретирали су их цели дан, пуцали су око њих. Негде предвече је аутом наишао неки човек из Брезе, са њим је била нека жена, војска их је ту зауставила и рекла том човеку да их повезу до Кладња, односно жену која је била из мешовитог брака до Власенице а њу до Кладња. Тај човек и жена су је довели до Кладња, жена јој је дала број телефона и новчаницу од два милиона да купи нешто деци, да им се јави. Док су ишли кроз Хранчу видела је да су многи људи убијени, тела су била поред пута, видела је да је убијен Хашим Мукић испред куће и његова два сина Сали и Аве, да су убијени Хасан, Муса, Авдо који је имао 80 година, Селим, Нермин који је имао око 14 година. Њих је видела док су аутомобилом пролазили кроз Хранчу, а сви они су из Реповца раније одвезени аутом.

Објаснила је да када је у шуми Дачин друг одвео њену рођаку да је она остала са Дачом-мислила је да јој неће ништа урадити јер је деловао „стварно фин“-био је млад а она је по годинама могла мајка да му буде. Међутим, он ју је зграбио за руку и повукао према себи, она га је одгуривала од себе и молила да је пусти, заклињала га свачим, није је слушао, почео је да псује, да јој скида панталоне и ту ју је силовао. У тој шуми силовао ју је два пута, значи једном ту када су се растали са Дачиним другом и њеном рођаком, а други пут када су били у колима. Дачо ју је силовао и у кући.

Појаснила је да је троје убијених међу којима је био и Хуса видела у Реповцу. Сигурна је да су убијени Хуса који је био сеоски хоца и Незир, њих двојицу је видела а ту су била мртва још двојица. Мисли да је један Омер а други не зна ко је био. Те људе је убио Дачо. Убио их је из пиштоља или пушке, шта је било не може да се сети, јер тог момента није гледала у људе већ како да спаси свој живот.

Дачо је у то време био млад - имао је 18-19 година, био је средњег раста (висок 175-180 цм) и имао је шарену униформу. Око главе је имао свезану траку.

Сећа се да је када је ушла у кола код Даче, да је у колима видела пушке, пиштољ, минобацач и бомбе. Наоружање је било позади где је она седела и у гепеку. Појаснила је да је у тренутку када је Дачо изашао из возила и убио Мују, она са ВС-2 седела позади у колима а да је возилом управљао тај други момак који је био са Дачом. Њој се Дачо није представио већ је она чула друге да га тако зову.

Дачину кућу је описала као кућу озидану од црвеног блока, која споља није била завршена, унутра је све било измалтерисано а поред је била још једна кућа. Није сигурна да ли је у кући видела једног или двојицу Дачине браће, познато јој је да се ради о брату јер га је тако ословљавао. Док је била у кући код Даче није смела да напусти собу, њу нико није држао затворену у тој соби, само јој је Дачо рекао да не сме да изађе док он не дође. У вези просторија у Дачиној кући навела је „кад смо ушли у ходник био је ВЦ ја сам питала ће је, ушли смо, ја сам ушла опрала ноге и вратила се, касније смо ушли с ту страну, било је право како смо ушли, дневни, био је дневни и кухиња ту и отале сам изишла отишла уза степенице у собу горе ништа више нисам видјела ће је шта нит` сам ходала по кући, само знам да је на ходнику било наоружања доста, горе на спрату“.

Такође је појаснила да када је дошла у Дачину кућу да је чула како га ословљавају „Ђе си сине Дачо, ће си био, шта сте радили, ће сте били, ће сте клали, ће сте палили“ али да се са људима који су били у кући није задржавала више од пет минута јер она са њима није имала шта да прича. Из собе у којој је провела ноћ није могла да види Милиће, гледала је на пут који води од Милића према Власеници, са прозора није могла да види аутобуску станицу. Када је изашла испред куће станицу је видела, а могла је видети и један део града.

Такође је навела да је та кућа, уколико би се ишло путем окол, удаљена од аутобуске станице 10 до 15 минута, али је њу Дачо упутио пречицом тако да је то врло близу било. Зна да је Дачина мајка радила у угоститељству јер јој је то испричао Дача као што јој је испричао и да је био у војсци, да је дошао из војске, да су га мобилисали одмах да иде да ратује, да му је било криво што је мобилисан јер је морао да иде по шумама, уместо да има девојку, и тада јој је и рекао да му мајка ради у ресторану.

Изјашњавајући се о томе колико и која лица су учествовала у лишењу живота Салкић Омера, Салкић Хусе и Салкић Незира сведок ВС1 у свом исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 21.02.2008. године наводи да су их на том месту „убили“, у исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 09.07.2008. године наводи „видела када је лице под надимком „Дачо“ учествовао у убиству четворице мушкараца“, а на главном претресу одржаном дана 09.09.2016. године наводи „те људе је убио Дачо“, „било је још наоружаних али Дачо их је упуцао, „на том месту убили четворицу мушкараца“.

Након што су јој на главном претресу предочене фотографије у списима предмета које се налазе уз изјаву коју је дала Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 09.07.2008. године, изјавила је да су то фотографије које су јој приказане у СИП-и, да је она на тим фотографијама препознала Дачу као и да је својом руком уписала име „Дача“ испод фотографије где се он налази. Међу тим лицима препознала је још нека лица која су јој позната из тих свих догађања.

На главном претресу сведок је појаснила да су се убиства дешавала и у Хранчи и у Реповцу, да су се четири убиства о којима је причала и којима је присуствовала десила у Реповцу, при чему је удаљеност између Реповца и Хранче око један километар. У Хранчи поред пута видела је да су убијени Хашим Нукић са своја два сина, Авдо Рамић, Муса Рамић, Хасан Хоџић, Селим Рамић и још једно дете од 14 година, а након што јој је предочено да у својим раније датим исказима- исказу датом пред Тужилаштвом- Тужитељством Босне и Херцеговине дана 12.09.2013. године осим Рамић Селима и Рамић Авде није споменула више ни једног од убијених у Хранчи које је видела поред пута, навела је „не знам бога ми, ја сам причала, све што сам видела и што знам да је“.

На главном претресу сведок је појаснила да је видела убиства која је починио Дачо у Реповцу, иако са њим било још једно лице које је управљало возилом, није видела да ли их је убио из пушке или из пиштоља јер је била окренута према бункеру, али је видела када је Дачо заклао човека- човека је најпре упуцао, а када је тај човек пао и када му је амајлија испала из цепа, Дачо му је пришао и преклао га ножем. Свуда су се налазили људи, али око ове групе где је било ових четворо побијених није их било. Војске је било успут када су ишли према Хранчи.

Такође је појаснила да је поред те тројице који су убијени било још наоружаних војника, али да их је Дачо упуцао. Та убиства су се десила негде око 12, 1 сат. Раздвајање је уследило убрзо након тога, односно аутобус је дошао, купили су жене и децу а мушкарцима нису дали да уђу у аутобус. Мушкарци Муслимани који су ту одвојени од жена и деце нису били војно способни, радило се о мушкарцима који су имали више од 60 година, а међу њима је био и тај један дечко Нермин, који је имао само 14 година. На питање где су се у то време налазили мушкарци из Хранче, Реповца и Глогове који су били војно способни, сведок је одговорила „не знам, у Глогову су их побили све што су нашли, у Глогову је побијено све, што су побегли негде отишли у шуме, ђе су ошли не би ти знала рећи, само знам да наши је 9 одведено из Хранче момака који су ожењени, била су три момка, а оно су ожењени, све млади“ наводећи и да је неколико дана пре 09.05.1992. године у Хранчи било борбеног дејства.

Изјашњавајући се о возилу у ком су били Дача, његов друг и она са својом рођаком изјавила је да не зна да ли је то био путнички аутомобил али је тај аутомобил припадао фирми „Боксит“ што је и писало на аутомобилу. Била је изричита у томе да је у возилу било много наоружања, да када се возило заглавило у шуми да је Дачо узео нешто од наоружања, али да није могао све, тако да је нешто остало у возилу и изгорело у аутомобилу. Када је Дачо пуцао у то возило из минобацача десила се експлозија, али они су се они у том тренутку налазили удаљени од возила. Дачо је том

приликом изнео аутоматску пушку, изнео минобацач, нешто реденика и након тога разнео ауто.

Након што је сведоку предочено да је у изјави коју је дала Државној агенцији за истраге и заштиту дана 21.фебруара 2008.године навела „виђела сам кад су на том месту убили четворицу мушкараца са Церовца по имену Незир, Атиф, Џемал и Хусо“ а да тек на главном претресу наводи да је убијен и Салкић Омер објаснила је да је убијено тројица, четворица мушкараца и да су та тројица, четворица убијени ниже камиона, и да су их ти млади момци однели иза камиона, а на инсистирање да се изјасни да ли је Хусо био жив када га је Дачо преклао, изјавила је да о томе не може да се изјасни јер му није прилазила, али зна да није давао знаке живота, није запомагао.

Након што је сведоку предочено да је у изјави коју је дала Државној агенцији за истраге и заштиту дана 21.фебруара 2008.године навела „наредили су да идемо са њима у путничком возилу бјеле боје и возилом је управљао мени непознат војник а Дачо је сједио на месту сувозача“ објансила је „то је истина, а ето не знам му боју само“, а након што јој је предочено да је сведок ВС-2 изјавила да су им наредили да уђу у возило црвене боје и да је возилом управљао Дачо, сведок је одговорила „не, то није истина“.

Након што је сведоку на главном претресу предочено да је сведок ВС2 изјавила да је Шаћировић Мујо у тренутку када је убијен носио неку кесу одговорила је „не, деку. Деку је носио преко руке“.

Након што је сведоку на главном претресу предочено да је сведок ВС2 изјавила да је критичног дана Дачо носио маскирну униформу -маскирне панталоне дужине до колена, маскирну мајицу и да је на потколеници леве ноге било нешто у чему је држао нож, а да она (сведок ВС1) наводи да је нож извадио из чизме и да је био сасвим другачије обучен у односу на опис који је дала сведок ВС-2, сведок је изјавила „ја сам рекла све оно што је било тачно“.

На главном претресу сведок је објаснила да је први пут о силовању причала тек приликом давања свог исказа пред Тужилаштвом- Тужитељством Босне и Херцеговине дана 12.09.2013. године јер у почетку о томе није желела да прича из разлога што ју је ВС-2 молила да о томе не прича с обзиром на то да је имала момка и било ју је срамота.

Придружила се кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев.

Сведок ВС2 испитана пред Министарством безбједности БиХ, Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 23.07.2008. године и дана 19.07.2011. године навела је да је до почетка маја 1992. године са својом породицом живела у породичној кући у Братунцу, а у то време на подручју Братунца је био већи број припадника Југословенске армије који су били смештени у хотелу „Фонтана“. Током априла 1992. године убијен јој је отац и након његове сахране она је са својом рођаком ВС1 отишла до мајке ВС1, у Хранчу, где се тада налазио њен брат а све како би му саопштила шта им се десило са оцем. Сутрадан се чула пуцњава са свих страна и она је схватила да је цела Хранча опкољена.

Следећих дана она је са ВС1 одлазила до Братунца по лекове и храну и враћала се у Хранчу.

Дана 09.05.1992. године такође је са својом рођаком ВС1 у јутарњим сатима кренула у Братунац, а око 10,00 часова биле на аутобуској станици како би сачекале аутобус и вратиле се у Хранчу и тада су чуле да аутобуси не иду према Хранчи. Чула се пуцњава из правца Глогове. Њих две су без обзира на ту пуцњаву кренуле пешице према Хранчи и код куће Рамића (власништво родитеља Рамић Паше) затекле су велики број мештана Хранче који су ту били смештени јер су им куће пре тога спаљене. Ту су мало застале, а око поднева су се појавили војници наоружани пушкама који су све њих протерали до аутобуског стајалишта у месту Реповац. Натерали су их да седну поред асфалтног пута и након тога су пар старијих и млађих мушкараца издвојили из групе и испитивали. У једном тренутку видела је како су издвојили тројицу старијих људи одвели их на неких десет метара даљине и побили из оружја. Мисли да је један од војника који је издвојио групу од тројице мушкараца био војник са надимком „Македонац“. „Македонац“ је на место где су налазили дошао возилом из правца Братунца са војником Дачом ког је она знала од раније из виђења. Дачу није знала по имену него је то име касније чула. Дачо је након убиства та три човека пришао до места где су сви претходно морали да одбаце своја документа, узео један од докумената и прозвао по имену питајући где је то лице. Неко од окупљених је одговорио да је то лице убијено, Дачо је почео да псује а онда пришао до тела убијене тројице старца и она је видела када је Дачо извадио нож који му је био припасан на потколеницу десне ноге, левом руком ухватио за главу једног од убијених и десном га пререзао испод врата.

У поподневним сатима из правца Братунца је стигао аутобус којим је управљао њен комшија Јефто и народ је почео да улази у тај аутобус. Њу и њену рођаку ВС1 су Дачо и војник за ког је касније сазнала да се зове Ратко спречили да уђу у аутобус. Обојицу их је знала од раније-још пре рата јер су долазили у Братунац. Наредили су им да уђу у возило црвене боје марке „Југо“ или „Голф“. Селе су на задње седиште а позади је било доста наоружања-пушке, муниција, зоље. Када је аутобус кренуо према Глоговој они су аутомобилом кренули иза њега. Када су стигли до Глогове аутобус се зауставио и видела је је како жена и деца улазе у аутобус, а у том моменту је Дачо који је управљао возилом, изашао из возила и пуцао из пушке у човека који је кренуо да пређе преко улице и уђе у аутобус. Тај човек је у том тренутку носио неку кесу у рукама. Не може тачно да се сети до ког тренутка су се возилом кретали иза аутобуса али зна да су доласком у Милиће скренули десно у брдо и макадамским путем дошли до неке листопадне шуме где су им наредили да изађу из возила. То је било предвече.

Њој је Ратко наредио да изађе из возила и повео је према шуми. Ратко је са собом понео неку цераду или шаторско крило. Када су стигли у шуму Ратко је раширио ту цераду по земљи и наредио јој да седне. Рекао јој је „видећеш да смо ми Срби бољи него Муслимани“ и да ће да рађа Србе, да не треба да се боји већ да се опусти и да ће све бити у реду. Када га је упитала шта је са ВС1 одговорио је да за њу не брине, да је на сигурном те да се њима двома ништа лоше неће догодити. Ратко је кренуо према њој, покушавала је да се бори са њим колико је могла али ју је оборио на леђа. Тражила је од Ратка да је убије али јој је он одговорио да она није за убијање. Није му дала да јој свуче фармерице, борила се, опирала а он јој је ударио шамар и рекао јој „де лијепо да те не ударам“, Мисли да се пола сата борила са њим али је био јачи од ње. Свукао јој је фармерке, а она је руке ставила између ногу. Није више могла да се бори са њим, Ратко

је лежао на њој, одједном је скочио и рекао јој да мора да пуши. Затим јој је десном руком држао руке изнад главе док јој је левом руком свој полни орган ставио у уста. То мучење је трајало око 15 минута, почело је да јој се повраћа па је он отишао до аута и донео јој воду у стакленој флаши при чему јој је рекао да не покушава да бежи. Након што је попила воду покушао је поново да је силује, поцепао јој је мајицу, а она више није могла да се опире те ју је на крају силовао. Затим јој је рекао да се окрене и клечи на коленима, он ју је окренуо и тада је осетила страшну бол. Силовао ју је у ректум а она се од бола онесвестила. Када се освестила лежала је на леђима и како је видела да је флаша у којој је била вода поред ње протегла се да је узме и разбила је о камен у намери да убије или себе или њега . Кренула је руком према њему али ју је он спречио. Напоменула је да је то био њен први полни однос. Због психичког стања у ком се налазила не може да се сети како су из шуме отишли, као ни да ли су ВС1 и Дачо кренули са њима из шуме и где су отишли али зна да ју је Ратко одвео до своје куће која се налазила на периферији града.

У кући је била Раткова мајка којој је Ратко само рекао „довео сам ти Муслиманку“ на шта је она „заукала“. Раткова мајка јој је донела храну да једе а након тога она (сведок) је отишла у купатило како би се окупала. Док се туширала видела је да крвари, а Ратко је за то време неколико пута ушао у купатило. Након тога Ратко ју је одвео у собу и свашта јој је радио. Била је као његова играчка. Силовао ју је, поново терао да пуши и то је трајало целу ноћ. Не зна да ли се онесвестила или је од исцрпљености заспала.

У току дана-послеподне су отишли у кафић где су је терали да пије алкохол. Ратка је питала за ВС1 и Дачу на шта јој је он одговорио да ће све бити у реду. Након тога су срели Дачу- не зна да ли у кафићу или на путу ка Ратковој кући и она га је питала шта је са ВС1 на шта јој је Дачо одговорио да не брине, да је ВС1 на сигурном код својих Муслимана. Дачо је том приликом Ратку рекао да мора да је пусти и да она то није заслужила. У Ратковој кући је провела још једну ноћ и он ју је поново силовао и радио шта је хтео.

Појаснила је да је Ратко када ју је први пут у шуми силовао на крају угасио цигарету на њеној левој подлактици изнад шаке, односно зглоба, а то исто је урадио и другу ноћ у његовој кући.

Након проведене и друге ноћи у његовој кући, Ратко ју је одвео на аутобуско стајалиште у близини Милића и увео у аутобус који је био пун народа. На леву руку преко блузе завезао јој је црвену танку траку, то је био знак распознавања. Када је аутобус дошао у Братунац изашла је и отишла својој кући. Кући није имала снаге да било коме каже да је силована а мајци је рекла да је све у реду.

Навела је и да је након пар дана Дачу поново видела и да ју је он тада питао да ли су ту сви њени, да ли је све у реду и рекао јој да иду на сигурно. Дачу је најчешће виђала у шареном шорцу и шареној војној мајици, на себи је увек имао доста оружја, увек је носио нож, а преко чела завезану мараму. У то време Дачо је имао око 20 година, коса му је била кратко ошишана, а био је средње висок и средње развијен.

Сведок ВСЗ испитана пред Министарством безбједности БиХ, Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 10.07.2008. године и на главном претресу дана 05.10.2016.године навела је да је до почетка рата са својим мужем-Шаћировић Мујом и троје деце живела у породичној кући у Хранчи. Даном 09.05.1992. године (субота) ујутру око 06,00 часова чула је пуцњаву из правца суседног села Глогова. Видела је да горе куће и други објекти због чега је са својом породицом и својим девером побегла према реци да би се сакрили. Са места на ком су били сакривени видела је војску да се враћа из Глогове и да окружује Хранчу. Видела је и да су им запалили кућу.

Били су сакривени па их нико их није пронашао. Када су се вратили до куће видели су да су кућа и штала изгореле, да стоке и аутомобила нема. Испред куће су их дочекала два полицајца, од којих им је један био комшија, не зна његово име ни презиме, и други кога не познаје, који су их упутили у правцу у ком су отишли и други припадници муслиманске националности. Кренули су према кући њеног девера, а њен муж је под пазухом носио ћебе (деку). Кренули су према Глоговој. Отишли су до деверове куће, тамо нису затекли никога већ су само нашли хаљине које су биле изнете на пут да се не запале. Ту на ливади је видела једног човека како лежи на леђима мртав. Нигде није видела стоку, говеда, ништа. Кренули су даље према Глоговој и када су били на километар удаљени од њихове куће стигао их је аутобус предузећа „Вихор“ и стао поред њих. У аутобусу је било пуно муслиманског становништва. Возач аутобуса Јефто, чије презиме не зна, ког су познавали од раније и који им је био комшија им је рекао да уђу у аутобус. Иза аутобуса у пратњи је ишао полицијски ауто, а био је још један аутомобил који је стао баш поред аутобуса. Из тог аутомобила који је био први иза аутобуса изашао је момак средњих година, у шареном оделу, имао је траку око главе. Носио је пушку. Њој и деци је рекао да уђу у аутобус, а њеном мужу да остане, а када је њен муж рекао да има децу, тај човек је из пушке пуцао у њеног мужа. који је пао на тротоар са све ћебетом и тамо је остао. Са децом је ушла у аутобус и била у задњем делу аутобуса. У аутобусу су биле само жене и деца.

Појаснила је да је човек који је пуцао у њеног мужа био удаљен око метар, а у колима су након његовог изласка остали још један човек и једна жена. По њеном мишљењу у колима је било укупно два мушкарца и једна жена. Када је дошла у Кладањ пријављивала је смрт свог мужа. У Братунац нису могли да иду неких седам, осам до десет година па због тога тамо није ни пријавила смрт мужа. Мисли да је смрт мужа пријавила у Тузли. Посмртни остаци њеног мужа су делом пронађени у гробници у Глоговој а нешто у Бљећевој гробници. Посмртни остаци су сахрањени у заједничкој гробници у Братунцу.

На предочавање да је у изјави датој Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 10.07.2008. године навела да је са комшиницом из Хранче причала о убиству мужа, објаснила је да јој то није била комшиница али да ју је познавала, да је та жена била у ауто са момком који је пуцао у њеног мужа те да је видела убиство. Објаснила је да најпре ту жену која је била у аутомобилу са човеком који је убио њеног мужа није препознала, да је тек када ју је видела у Кладању питала да ли је она можда била у аутомобилу, на шта јој је ова одговорила потврдно. Из тог аутомобила је само тај момак који је пуцао изашао а она лично је видела само како је њен муж пао на тротоар.

На предочавање дела исказа сведока ВС-1 да је ВС-3 са децом већ била у аутобусу када јој је убијен супруг, сведок (ВС3) је навела да су у том тренутку били ван аутобуса и да нису ушли у аутобус.

Објаснила је да је иза аутобуса најпре ишао аутомобил у ком је био човек који је убио њеног супруга, то јест Мују, а да је иза тога ишао полицијски ауто.

Након што јој је предочен део исказа сведока Брчаниновић Мемсуре, ћерке покојног Шаћировић Мује у ком је навела „Изашао војник из путничког возила, из аутобуса су изашла и двојица полицајаца и војника, који су били у пратњи тог аутобуса и рекли су нам да уђемо у аутобус. Ми смо прошли испод аутобуса са предње стране и прошли смо да уђемо на предња врата. Чула сам како један од тих војника говори, чула сам како један од тих војника или полицајаца мом оцу говори: „Ти не можеш. Ти остајеш“. Чула сам када је мој отац говори имам децу и жену“ сведок је одговорила да треба да се разуме да су деца била у шоку и да су сви шокирани.

Сведок није могла да се изјасни да ли је испред аутобуса било неко путничко или полицијско возило, али су војници или полицајци били у пратњи све до Тишће – било их је у аутобусу; а видела је једног од њих у шареном оделу и у аутобусу када су они ушли на задња врата.

Починиоца кривичног дела- убицу свог мужа описала је као човека у шареној униформи који је имао траку или мараму око главе, средњих година. Мисли да је трака била црна али у то није сигурна. Није могла да се изјасни да ли је пушка коју је ово лице носило била аутоматска или не и није сигурна да ли је то лице испуцало један или више метака.

Након што су јој предочене фотографије које се налазе у списима предмета и то укупно 12 фотографија и на питање да ли може да препозна некога са тих фотографија, сведок није могла никога да препозна објашњавајући да се све то за кратко време десило, тако да није имала времена да починиоца види у лице.

Корисник је мужевљеве борачке пензије.

Истакла је имовинскоправнио захтев и придружила се кривичном гоњењу.

Сведок Мемсура Брчаниновић испитана пред Министарством безбједности БиХ, Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 10.07.2008. године и на главном претресу дана 05.10.2016. године навела је да их је почетком маја-09.05.1992. године ујутру рано пробудила пуцњава те су устали и када су изашли из куће видели су да поједина села горе, да је око њих био дим, чула се пуцњава због чега је она са својим родитељима, братом и сестром отишла испод куће до неке реке која је ту била и шуме, да се тамо сакрију. Сакрили су се у жбуњу, ту је било неког дрвећа, видели су да је неко наишао- да ли војска или неко други не зна, попалили су куће, чак и њихову кућу, чула се јака пуцњава, меци су летели на све стране. Када се мало стишало изашли су са тог места где су се скривали, ту је било још њихове родбине, и речено им је да иду према Глоговој. Испред њихове куће налазио се један полицајац у униформи који им је рекао да се покупе и да крену

путем, да ће наићи аутобус који ће их превести не зна тачно где, али да ће бити пребачени одатле. Њена породица је кренула путем, иза њих је остала само једна њихова рођака којој нису дали да крене. Док су тако ишли, негде на почетку Глогове након што су прошли кафану, када су били у близини моста наишао је аутобус фирме „Вихор“ плаве боје, а иза тог аутобуса је ишао ауто. Када је аутобус стао из тог аутомобила изашао је младић у шареној гардероби носећи пушку са собом. Како им је било речено да уђу у аутобус, они су сви прошли спреда аутобуса, а онда је у неком тренутку тај младић који је изашао из аутомобила рекао њеном оцу-Шаћировић Муји да он не може са њима. Тада је чула свог оца како говори да има децу и у након тога чула је рафал, односно пуцањ. Од страха је утрчала у аутобус јер су врата била отворена. Њена мајка, сестра и брат су већ били у аутобусу. Након тога аутобусом су пребачени према Кладњу. Аутобусом је управљао возач ког је од раније познавала јер је често путовала- Јефто. У аутобусу је било још особа, а било је полицајаца који су били у пратњи аутобуса. У аутомобилу је такође било још особа, али не може да се сети тачно колико. Не може да се сети ни да ли је младић који је пуцао у њеног оца изашао са возачеве или сувозачеве стране. У аутобус је ушла на предња врата. Њен отац је том приликом носио ћебе у рукама.

Описујући младића који је пуцао у њеног оца навела је да је тај младић имао црвену мараму везану око главе и био је у шареној униформи, а наоружање је држао у руци. Након што јој је предочено да је у свом ранијем исказу датом Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 10.07.2008. године изјавила да су „из аутобуса изашла двојица полицајаца или војника који су били у пратњи тог аутобуса и рекли нам да уђемо у аутобус“, сведок је изјавила „јесте то стоји“; а приликом даљег предочавања - „ми смо прошли испред аутобуса са предње стране и пошли да уђемо на предња врата. Чула сам како један од тих војника или полицајаца мом оцу говори ти не можеш, ти остајеш. Чула сам како мој отац говори имам децу и жену, ја сам у том моменту улазила на предња врата аутобуса када сам чула рафалне пуцње нисам видела шта се десило мом оцу али сам од жена које су са децом биле у аутобусу чула како говоре убише га, аутобус је кренуо и тако даље“, изјавила је да не види разлику у својим исказима

Није видела тренутак када је њен отац пао, чула је пуцањ, односно рафал, ушла је у аутобус и у аутобусу је чула како су остали причали „убише га“.

Закључује да је у њеног оца пуцао тај младић који је изашао из кола, јер је само он изашао и држао оружје у руци, био је пар метара удаљен од њеног оца, а она је била четири до пет метара удаљена од оца. Сви су ту стајали и сви су кренули да уђу у аутобус, међутим тај младић је повикао њеном оцу да он не може да крене са њима и када је она била пред уласком у аутобус чула је рафал. Све се десило у пар секунди. Појаснила је да су друга двојица војника ушла у аутобус и они су били пратња у аутобусу. Ти војници су имали полицијску униформу на себи.

Није приметила ништа упадљиво на возилу из ког је изашао тај момак који је пуцао, а касније је чула да је у аутомобилу са тим човеком који је био иза аутобуса била сведок ВС-1.

Након што јој је предочено да је њена мајка (сведок ВСЗ) у свом исказу навела да су улазили на задња врата аутобуса, а да она (сведок) изјављује да су била предња сведок је одговорила „не знам тачно, колико се сјећам да су била....“.

Након што су јој предочене фотографије које се налазе у списима предмета-укупно 12 фотографија, ни једно лице није могла да препозна.

Истакла је имовинско правни захтев и придружила се кривичном гоњењу.

Сведок Јашаревић Мејра испитана пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за устраживање ратних злочина дана 10.07.2008. године и на главном претресу 09.03.2017. године навела је да је њен отац- Шаћировић Мујо страдао 09. или 10. маја 1992. године. Тог дана пробудили су се уз пуцње, а како су тенкови отишли горе на Глогову, видео се дим када су изашли из куће. Неко од њихових амица је рекао да треба да сиђу у поток испод њихове куће, и да се ту сакрију јер се пуцало. У том потоку су провели читав дан, у страху јер нису знали шта се дешава, нису ни размишљали шта све може да се деси. Око три, четири после подне, не зна тачно време, дошле су „неке њихове комшије“, који су знали где се налазе јер су кроз прозор вероватно све гледали како би им рекли да изађу и да се ту никада више неће вратити. Када су изашли из тог свог склоништа у потоку, видели су да је њихова кућа запаљена, као и кућа амице која је била преко пута њихове. Нису имали шта да обуку, били су сасвим мокри, а те комшије су им рекле да иду пут Глогове и да ће их тамо неко чекати. Кренули су путем, нису знали шта се дешава, никога није било на улици. Кад су ушли у Глогову, ту такође никога нису видели и нису знали шта се дешава. У неком тренутку је наишао „Вихор-ов“ аутобус којим је управљао возач Јевто ког је она познавала јер је ишла у школу у Братунац. Испред и иза аутобуса се кретало по једно полицијско возило. Аутобус је стао и рекли су им да треба да уђу. Кренули су сви ка аутобусу-млађи брат, старија сестра, њена мајка и отац као и она. Од напред је изашао војник омањи, црни, који је имао пушку и рекао њеном оцу да се врати; њих је пустио да уђу а оцу је рекао да се врати. Чула је свог оца како је рекао „овде су ми деца“ на шта је овај војник одговорио да нема везе или тако нешто. Они су улазили у аутобус када се чуо пуцањ и она је тада знала да је њен отац убијен. У моменту када је заустављен и убијен њен отац се налазио близу предњег дела аутобуса, јер су сви требали да уђу. Кренули су према првим вратима, изашао је војник са средњих или задњих врата и говорио „овамо“, а овај је говорио „напред овамо“, због чега су они кренули на прва врата и нормално су прве ушле жене и деца, значи она, мајка, брат, сестра а њеног оца је вратио. Мисли да је био рафал, али није сигурна да ли је био рафал или пуцањ. Њен отац у моменту када је срадао налазио се у односу на аутобус код предњих врата, значи код предњег дела аутобуса. Није могла да се сети да ли је било било ког војника са неким посебним обележјима, са тракама, марамама или нечим сличним и не може да се сети лика војника који је рекао њеном оцу да не може да уђе у аутобус. Зна само да је тај војник био омањи, црн и то је све што може да каже. Тај војник је био висок можда 1,70-1,75 али није био изразито висок.

На питање да ли су аутомобили ишли испред или иза аутобуса, одговорила је „па иза, знам сигурно, јер је било још, мислим да је било још неко, није било само полиција, мислим да је био још неко у ауту, можда неко од нашег, ја немам појма, било

је пуно ауто. А напред, сад кад вратим филм, нисам баш сигурна да ли је било полицијско ауто испред“. Сигурна је да је иза аутобуса био полицијски аутомобил.

Појаснила је да је војник изашао из аутобуса и да је он био поред возача Јевте. Њен отац када су ишли према аутобусу је имао ћебе у рукама, које је нашао поред амицине куће, и које је било суво, и можда ципеле или тако нешто.

Када је она ушла у аутобус, стала је одмах код врата, где је било места ту око возача, јер је аутобус био пун, неки су седели на поду. Аутобус је био пун жена и деце. Она није видела детаље убиства свог оца јер су у аутобус улазили са стране на прва врата и када је закорачила у аутобус, чула је пуцањ. Својим очима ништа није могла да види.

На питање где је сахрањен њен отац одговорила је „један део његовог тјела, значи 60% јер смо чули да су те гробнице премештане, 60% од тјела је пронађено и сахрањено је у Бељаници у Братунцу“. Претпоставља да је смрт њеног оца матичној служби пријавила њена мајка, а на питање да ли јој је познато да се као датум смрти у матичним књигама води 10. мај 1992. године одговорила је „па ја кажем био је 09. или 10.мај“.

Придружила се кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев.

Изјавила је да њен отац није био борац, и да њена мајка прима пензију зато што је отац радио.

Сведок Салкић Нециб испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 24.11.2010. године и на главном претресу 02.11.2016. године навео је да је пре рата живео у породичној кући у Хранчи са својом супругом и сином, а радио је у Глоговој у пољопривредној апотеци. Његов отац (сада покојни Салкић Незир) и мајка у живели са његовим (сведоковим) братом Нецадом и његовом породицом. Куће су им биле удаљене стотинак метара, а обе куће су од асфалтног пута биле удаљене 130-140 метара.

Први напад на Хранчу одиграо се 03.05.1992. године а он је све до 09.05.1992. године ишао на посао у Глогову. И то јутро -09.05.1992. године кренуо је на посао и када је дошао на аутобуску станицу у Хранчи срео је свог колегу Хоџић Смају који је изашао из куће, а било је ту још пар жена. Хоџић Смаја му је рекао да се врати кући јер Глогова гори. Вратио се кући а у том тренутку у његовој кући се налазиле жена његовог брата- Салкић Зумра као и његова стрина- Зухра. Оне су се склониле у његову кућу јер су њихове куће биле ближе асфалтном путу. У кући је испричао свом оцу- Салкић Незиру шта је чуо, те се Незир попео на неки брег са ког се видела Глогова, део Реповца, Братунца. Незир је заиста видео да Глогова гори и када се вратио у кућу рекао је својим синовима односно сведоку и његовом брату да оду и да се сакрују у трапу који су имали ископан у подруму. У том трапу је било сакривено укупно њих седморица и то он (сведок) и његов брат Решид, његов стриц Атиф, стричев син Фикро, Салкић Авдо са својим сином Зикетом као и Салкић Нецид.

Салкић Незир је остао у кући јер су сматрали да неће дирати старе и недужне људе. Док су били сакривени у подруму осетили су високу температуру, те су схватили да је кућа запаљена. Пред мрак су изашли из свог склоништа.

Да је његов отац-Салкић Незир убијен на станици у Реповцу заједно са његовим стрицем Хусом Салкићем и Омером Салкићем чуо је касније од своје стрине, снахе и од жена које су ту биле као и од деце. Чуо је да их је побио неки човек који је дошао црвеним аутом, који је од њих одвојио његовог „братића“ Нермина и одгурао према снахи, а ове мушкарце убио. Све жене и деца су то гледала а међу присутнима је била и сведокова жена и син. Он лично није видео ко је одвео његовог оца од куће и ко га је убио.

Након што му је предочено да је у ранијем исказу датом Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 24.11.2010. године споменуо Митровић Перу, сведок је најпре навео да га није спомињао, а када му је предочено да је у исказу датом Центру за истраживање ратних злочина навео да је после рата разговарао са неким србином кога је питао о убиству оца као и да му је тај Србин рекао да је убиство извршио Митровић Пера и да све то тако стоји на записнику, одговорио је да је он тог Србина који му је испричао ко му је убио оца повезао са истражиоцима, да је то био његов комшија, да су заједно ишли у школу; а на питање „јесте ли поменули Митровић Перу како овде стоји“ одговорио је „он ми је рекао тако да је неки из Слапашнице Митровић Перо, да ли је, како му рече сад се тога не могу сетити“, односно након овог предочавања сведок је остао при исказу да је у суштини њему испричана прича да је Митровић Перо убио његовог оца.

Рамић Селима зна и зна где је његова кућа при чему не зна да ли су критичном приликом код њега у кући боравила нека друга лица која нису чланови његове породице. Зна и ко је Гушић Зенаида односно да је то жена из Поћуше али не зна да ли је она била у Реповцу 09.маја, а такође зна и ко је „ВС1“ али му није познато да ли је она тог дана била у Реповцу.

Никада није видео окривљеног, придружио се кривичном гоњењу и истакао имовинско правни захтев који није определио.

Сведок Салкић Зумра испитана пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године и на главном претресу 02.11.2016. године објаснила је да се 09.05.1992. године са својим мужем, свекрвом, свекром (Салкић Незир) и децом налазила у кући Салкић Неџиба јер су се ту осећали сигурније а све собзиром на то да је Неџибова кућа била удаљенија од асфалтног пута. Поред њих у тој кући су биле и неке комшије. У неком тренутку њен свекар Незир Салкић је изашао напоље и видео како Глогова гори. Како су имали склониште које је било укопано у земљу тамо су се сакрили Салкић Неџад, Салкић Неџиб, Салкић Рашид, Салкић Изет, Салкић Атиф и Салкић Фикрет. Недуго по повратку Незира у кућу зачули су се пуцњи и речено им је да изађу из куће. Изашли су из куће, неко време стајали пред кућом, а после тога су их истерали на аутобуску станицу. Ту су били њен свекар Незир Салкић, затим Омер Салкић, а био је и Хусо Салкић а осим њих била је она са својом децом, њена сестра Зухра, јетрва Нихада, њена свекрва. Затим били су ту Салкић Мевлида, Салкић Мунира, Салкић Ифета,

Салкић Тима и Салкић Изета. Сви су седели на тој аутобуској станици у Реповцу и у неком тренутку су се појавила два аутомобила бели и црвени „голф“, и из црвеног возила изашао је човек који је имао траку свезану око чела (на главном претресу наводи да се ради о траци црне боје док је у исказу датом Центру за истраживање ратних злочина говорила о црвеној марами).

По изласку из кола тај човек је Салкић Хамеда и Салкић Џемала увео у ауто и одвезао их према Коњевић пољу, а након тога се вратио и Незира Салкића, Хусу Салкића и Омера Салкића одвео „уза неку хладњачу, камион је ту хладњача стајао....“ поређао их ту и упуцао („њих двојица...овај са црвеном марамом их је побио“... „само је пуцао овај са марамом“-исказ дат пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 30.11.2010. године). Тај човек са траком око главе (на главном претресу наводи да да је црне боје док је у исказу датом Центру за истраживање ратних злочина да је црвена марама) када је видео код Хусе хамајлију и да је Хуса хоџа, пришао је Хуси и ту га преклао. Након тога су наредили Салкић Амиру и Салкић Мемсуру да Незирово, Хусино и Омерово тело одатле однесу и баце у канал. Након што су тела ове тројице бачена у канал, када је наишао аутобус свима им је наређено да уђу у њега и одвежени су ка Кладњу.

Након што јој је предочено да је у свом ранијем исказу изјавила „из црвеног аутомобила су изашла два војника један је имао црвену мараму око главе“ а да на главном претресу наводи да је била црна трака, сведок је одговорила да она остаје при својој изјави да је била црвена марама а на питање због чега постоје разлике у исказу, сведок је изјавила „па ту сам се узбудила да....“..

Када је требало да опише човека који је убио Салкић Незира, Салкић Омера и Салкић Хусу, навела је да је прошло много времена од тада -то је било пре 20 година, али да се сећа да је имао крупне очи, мало шире лице, да је био средњих година-ни старији ни млад (главни претрес) односно око 20 година (исказ дат Центру за истраживање ратних злочина), висок око 1,80; средње дебљине; није имао ни браду ни бркове. Тај човек са црвеном марамом је том приликом говорио како му је све побијено.

На инсистирање да се изјасни шта сматра под средњим годинама, сведок је одговорила да је то неких 35 година. На том аутобуском стајалишту где су стајали је било још војника, сви су били у војничким шареним оделима и имали аутоматске пушке. Чак је и тај војник који је убио Незира, Омера и Хусу био у војничком оделу и носио аутоматску пушку, а да ли је имао још нешто од наоружања она није видела.

На питање да ли је на путу од Реповца или Хранче па даље до Тишће где је била задња станица видела још неки инцидент у смислу убистава сведок је изјавила да је на задњој станици у Хранчи у возило ушла жена-сведок ВСЗ са троје деце и да је ту том приликом убијен Мујо. Она то убиство није видела већ је чула, чули су се пуцњи али она није излазила из аутобуса и није могла ништа да види јер је стајала на средини аутобуса.

На предочавање да је „ВСЗ“ изјавила да се тај догађај десио на изласку из Глогове, а да сведок на главном претресу каже да је то било у Хранчи сведок је објаснила „па то је задња станица на уласку у Глогову“.

На предочавање да је сведок „ВС1“ дана 09.07.2008.године изјавила да се ради о белом, а не о црвеном аутомобилу, појаснила је да су били и црвени и бели аутомобил а да је човек који је убио Незира, Омера и Хусу изашао из црвеног аутомобила.

Након што јој је предочено да је у свом ранијем исказу датом Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године описујући починиоца убиства Омера, Хусе и Незира навела „један од војника је имао црвену мараму око главе, око 20 година“, а да на главном претресу говори да је средњих година односно да је имао око 35 година, сведок је изјавила „па не може човек да се сети баш година у том моменту, ја сам се борила толико са мојом децом да ми деца преживе“, наводећи да не може да се изјасни тачно колико је имао година али да није био ни стар ни млад.

Након што јој је предочено да је у ранијем исказу датом Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године спомињала и другог војника тако што је описала да је један био са црвеном марамом, старости двадесетак година, средње висине, мало подебео али да је био и други војник, сведок је одговорила да је тај други војник био њихов комшија, да је он погинуо, а да она не зна како се звао. Из возила црвене боје, када је дошло, изашла су двојица војника, један је био са црвеном марамом, који је починио убиство а други је био тај комшија који је накнадно погинуо. Хусу, Омера и Незира је убио војник који је имао црвену мараму на глави а надимак тог другог војника не зна. Познат јој је надимак Македонац, али у тренутку када је извршено убиство Хусе, Омера и Незира за тај надимак није чула.

Такође, након што јој је предочено да је у свом исказу (датом и пред Државном агенцијом за истраге и заштиту и на главном претресу) навела да су црвеним аутомобилом одвезени Салкић Џемал и Салкић Хамед према Коњевић пољу и да је њих одвезло лице које је имало мараму око главе, а да је сведок Салкић Нермин у свом исказу датом Државној агенцији за истраге и заштиту поменуо да су одвели само Салкић Хамеда изјавила је „Хамед и Џемал су одведени према Коњевић пољу, ставио их је у ауто“; а на предочавање да је сведок Салкић Нермин изјавио да је само Салкић Хамид одведен и то не према Коњевић пољу него у шуму Гај, сведок је изјавила да ту постоји шума Гај, да је она видела ово лице како се одвезло асфалтом, да их је одвезао према Коњевић пољу, а где тачно она то није видела.

Након што јој је предочено да је она и пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина и на главном претресу изјавила да су наредили Салкић Омелу, Хуси и Незиру да стану уз хладњачу, а да су сведоци Салкић Нермин, Салкић Фата и „ВС1“ изјавили „иза“ навела је „па ту је уз хладњачу, иза, то је....то је ту где смо ми били ту“.

На питање где је био нож војнику који је преклао Хусу, навела је да она не зна одакле је тај војник извадио нож, да га је изнео из аута и да је том приликом тај војник рекао да је знао да је Хусо био хоца да би га заклао живог. Након што јој је предочено да је у свом ранијем исказу изјавила „један од српских војника је рекао да је један жив након чега онај са марамом пришао Хуси и у цепу му је нашао неку хамајлију након чега је узео нож из чизме и пришао Хусином телу ја нисам смела даље гледати али

када сам поново погледала видела сам како тај војник брише крвав нож о траву“, изјавила је да се она не сећа да је рекла да је нож извађен из чизме.

Када јој је предочено да је сведок Салкић Нермин у свом исказу изјавио да је тај војник узео нож из појаса остала је при томе да се не сећа да је рекла да је нож извађен из чизме.

На предочавање да је у свом исказу изјавила да су тела у канал склонили Салкић Армин и Салкић Мемсур, а да сведоци Салкић Нермин и Салкић Фата кажу да су их војници прво питали има ли добровољаца па да су се јавили Салкић Мемсур и Елвир Рамић и да су они склонили тела, остала је при свом исказу да су управо Мемсур и Армир однели тела, да је их је она видела како су тела узели за руке и ноге и тако однели у канал.

Појаснила је да је Салкић Зухра њена рођена сестра, да су заједно отишле када је требало да дају свој исказ пред органима БиХ али да су пре давања исказа раздвојене; мисли да је прва исказ давала Зухра па тек она.

Сведоку су предочене фотографије у списима предмета које се налазе на странама 163/27 и 164/27 и сведок је на фотографији на страни 163/27 указала на лице на фотографији у другом реду са леве стране (фотографија окривљеног) као лице које је извршило убиство о којима је сведочила, као и да га познаје по очима.

На предочавање да раније дајући свој исказ Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године, када су јој такође предочене фотографије, није могла да препозна ни једно лице, навела је да је она и тад препознала, односно да је и тада рекла да сумња на лице на које је указала и на главном претресу.

Придружила се кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев који ће накнадно да определи.

Сведок Салкић Зухра испитана пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ, Центром за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године и на главном претресу 15.12.2016. године, навела је да је пре рата живела у Хранчи у својој породичној кући која је од асфалтног пута Коњевић Поље- Братунац удаљена око 50 метара. 09. маја 1992. године у јутарњим сатима се са ћерком налазила у њиховој породичној кући, а када је зачула пуцњаву побегле су у кућу Неџиба Салкића која је била удаљенија од главног пута и ближа шуми. Када је стигла у Неџибовој кући затекла је Неџибову жену, мајку, оца-Незира, сестру Зумру која је ту била са својом децом, Салкић Муниру са ћерком и Салкић Тиму. Видели су да је војска кренула да се скупља. У неком тренутку Салкић Незир који се налазио напољу ушао је у кућу, и након извесног времена им рекао да изађу из куће. Испред куће је већ било војске, неки су били у униформама са пушкама, други су имали чарапе на главама и они су им наредили да крену путем према Реповцу, ка аутобуској станици. Када су сишли на пут Салкић Муниру су питали где јој је син Изет али ништа поводом тога нису предузели. Тим путем је пролазило још људи, ту је био њен девер Незир а били су и Хусо, Омер, Ђемал и Хамет. Стали су на аутобуско стајалиште и у неком тренутку појавила су се

два аутомобила- црвени и бели. Мушкарцима су тражили да поваде документа и баце на једну гомилу, након чега су та документа војници упаљачем запалили. Цемалу су наредили да скине сат са руке, а када је то учинио војник који је имао црвену мараму око главе увео га је у кола заједно са Хамедом. Тим возилом су их одвезли према Коњевић пољу.

После извесног времена тај аутомобил се вратио, војник је изашао из кола, пришао им је и почео да виче, говорио им је „мајку вам вашу јел волите да вас покољем или да вас побијем“. Сви су били уплашени и ћутали су. Одједном је тај војник рекао Салкић Хуси, Салкић Омеру и Салкић Незиру да устану, одвео их је мало даље од остатка групе и испалио рафал у њих („наредили им да стану уз камион хладњачу... наведени војник је испуцао рафал и побио их“-исказ дат пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана дана 30.11.2010. године).

Након што су убили Незира, Омера и Хусу, двојици дечака -Салкић Амиру и Салкић Мемсуру (Омеровом сину) наредили су да тела одвуку у канал који се налазио у близини-поред хладњаче. Један од војника видео је да је један од стрељаних још жив, па је на то војник који је имао црвену мараму одговорио зашто га не заклах пре.

Касније је тај војник са црвеном марамом ушао у кола, пустио музику, узео пиво и дигао ноге на волан. После извесног времена је дошао аутобус који је возио возач Јефто, наређено им је да уђу у аутобус који је требало да их повезе према Кладњу. Ушли су у аутобус, са њима су ушла још три војника- један је стао напред, други на средину аутобуса, а трећи позади. Војници који су се налазили са њима у аутобусу нису им правили никакве проблеме. Када су дошли до Хранче, ту су видели Шаћировић Мују који је носио деку под пазухом и ципеле у рукама. Када је Шаћировић Муја дошао до аутобуса, а како су врата аутобуса била отворена чуло се да су Муји рекли да он не може да иде и након тога зачуо се рафал. Мујина жена је ВС-3.

Војник који је имао црвену мараму око главе био је црн, млађи, нижег раста и крупније грађе (буцмаст). Тај војник је заклао Салкић Хусу ножем који је имао код себе, али не зна тачно где, да ли у чизми или где. Након што је преклао Хусу, видела је да је тај војник крвави нож обрисао о траву; а након тога одатле је отишао и ушао у црвена кола.

Није видела ко је убио Мују али су јој други рекли да је то исти војник који је пуцао рафалом у Салкић Хусу, Омера и Незира. Тренутку када су одвојили Салкић Омера, Хусу и Незира присуствовале су њена сестра Зумра као и супруге Салкић Хусе и Салкић Незира које су у међувремену преминуле.

Појаснила је да је она Центру за истраживање ратних злочина давала изјаву истог дана када и њена сестра Зумра, да су изјаву давале истом лицу, да су обе истовремено биле присутне давању изјаве, да је изјава дата у месту Чакаловић и у Зумриној кући, да та изјава није снимана, да је она изјаву потписала тек након што је завршила са њеним давањем, да не зна како је изјава одштампана, али да је она потписала, да су наизменично давале исказ, али након што би једна завршила свој исказ. Накнадно је објаснила да је у ствари изјава куцана на машини, и да ју је потписала кад је папир извучен из машине. Такође сведок се изјаснила да након што је

потписала раније дати исказ, све док није позвана на главни претресс записник није читала и да је тада видела да је датум 30.11.2010.године.

09.маја '92. године извршен је напад на Глогову. Путем су дошли тенкови. Глогову су попалили и након тога се вратили према Хранчи. Неколико дана пре тога-03. маја је био напад на село Рамићи које није много удаљено од Хранче.

Након што јој је предочено да у својој ранијој изјави датој Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године није говорила да је момак са црвеном марамом сео у аутомобил, пио пиво и пустио музику, а о чему говори на главном претресу, одговорила је да се можда није могла сетити свих ствари.

Објаснила је да је црвена марама коју је војник имао преко главе покривала је и његову косу, да он није имао ништа карактеристично на лицу, она то није видела, није било бркова, није било браде, био је обријан.

Након што јој је предочено да је у ранијој изјави датој Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године када је говорила о страдању Мује Шаћировића навела „видела сам једног војника како испуца метак из пушке и уби Катиног мужа...Тај војник је био у непосредној близини код Мује и из пушке испуцао метак и убио га, након чега је Мујо пао на бок, не знам да ли је тај војник био у нашем аутобусу или неки други војник, да је био напољу па га је убио и то нисам видела...“ навела је „мало сте ме ту збунили ни један није војник изашао из аутобуса да га убије, три војника су била. Ни један нису, не могу казати криво, нисам видела ни да је тај војник убио Мују него сам чула од друге да је тај војник дошао с колима и да је убио Мују да будемо јасни...Нисам ја то видела да је испуцао него сам чула када је рафал испалио и убио тог човека, али нисам видела ни Мују него сам видела када је ишао према аутобусу“.

Након што јој је предочено да је једна од сведока навела да је било четворица њих који су пренели тела иза камиона, сведок је одговорила „ја сам само, ја сам чула да су двоје деце, а да ли је још које тамо прешло ја не знам, нисам смела ни да гледам. А знам после наиђу, привуко га је Амир и онај Менсур што је, Омеров син“.

Навела је да се сећа да је Салкић Џемала и Салкић Хамеда лице са црвеном марамом увело у црвени ауто и одвезло их према Коњић пољу, али где су их побили то не зна. Када јој је предочено да је Салкић Нермин изјавио да су њега и Мемсура и Елвира Ранића одвели иза камиона да склоне тела, сведок је рекла да она то не зна, али да зна да су Салкић Амир и Салкић Мемсур склонили тела и да су то њима наредили.

Са лицем које је имало црвену мараму око главе био је још један војник који је и рекао да је Хусо још увек жив.

Приликом давања ранијег исказа Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 30.11.2010. године, а када су јој предочаване фотографије, није могла никога да препозна. Међутим када су јој на главном претресу предочене фотографије које се налазе уз њен записник из истраге, она је указала на лице у другом реду са леве стране (окривљеног) као особу која је

критичном приликом имала црвену мараму на глави. Није могла да објасни како раније није показала на ово лице.

Придружила се кривичном гоњењу а о имовинско правном захтеву није могла да се изјасни.

Сведок Салкић Рамо испитан пред Државном агенцијом за истрагу и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина 02.12.2010.године и на главном претресу дана 15.12.2016.године навео је да је 09.05.1992.године изгубио свог оца. Тог дана се одиграо напад на Хранчу. Он није био очевидац критичног догађаја јер није био у Хранчи тога дана, познато му је само оно што му је мајка испричала. Навео је да му је мајка испричала да док су стајали на аутобуском стајалишту у Реповцу, да су у неком тренутку наишла бела кола из правца Кравице према Братунцу. Кола су заустављена и из њих је изашао момак са црвеним повезом око главе који је позвао Салкић Хусу, Салкић Омера и Салкић Незира да крену са њим. Одвео их је до хладњаче- шлепера, ту је његовом оцу Хуси испала амајлија из џепа и након тога је тај војник са црвеном марамом пришао и преклао га.

Не зна ко је извршио пријаву смрти његовог оца у матичне књиге и не зна да се у матичним књигама као датум смрти води 10.мај.

Придружио се кривичном гоњењу и истакао имовинско правни захтев који није могао да определи

Сведок Салкић Нермин испитан пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 16.07.2008.године и на главном претресу 09.03.2017.године, навео је да се 09. маја 1992. године налазио у дединој кући у месту Церовац изнад Братунца. У једном тренутку појавили су се наоружани војници и наредили им да сиђу до Реповца.

У Реповцу су већ стајале окупљене жене, деца и одрасли мушкарци. У колони од Церовца према Реповцу, а касније према Братунцу је био и његов отац ког је последњи пут видео 09. маја 1992. године-Шабан Салкић, а били су и његова мајка, брат, стрина. Већином су Салкићи били. Његов отац је одведен у Братунац на саслушање, мисли да код Саве Бабића тадашњег начелника безбедности Братунац и од тада га више није видео. Они који су остали жене, деца су „стерани“, а са њима су били Омер Салкић, Незир Салкић и Хусо Салкић. Хусо Салкић је у то време био сеоски хоца а Незир, Омер и Хусо су у тој групи били једини од старијих људи. Кућа Салкић Незира је била у Гају а кућа Салкић Омера можда пета кућа од Незирове куће на Церовцу. У неком тренутку из правца Глогове је дошао возилом неки човек, висине до 1,70 са својим другом и одједном су они на њихов начин кренули у акцију„псовка, тамо вамо, ово оно, ви Муслимани, ви балије, ово пето, десето, ја сам био у првом реду, овај већином оно како бих рекао чучајући, мислим заборавио сам ја сад неке наше..“. Тај човек који је дошао одмах је одвео Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира (при чему сведок наводи та три човека) иза шлепера који се ту налазио и ту их убио („двојица српских војника издвојили Незира, Омера и Хусу и одвели их иза шлепера...чуо сам пуцње, а затим су се та два војника вратила иза шлепера...“ исказ дат пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 16.07.2008. године).

Касније се вратио до Хусе Салкића и на пола му одрезао главу, а након тога се поново вратио до групе која је ту стајала окупљена и питао да ли има добровољаца јер му требају за нешто. Он (сведок) је са Менсуром Салкићем и још једним кренуо за тим војником и видео је да су Салкић Хусо, Салкић Незир и Салкић Омер убијени. Када су се поново вратили у групу, тај човек је почео да их испитује колико имају година, и тада када се јавио неки ког су звали Сарајкан и био је из Горње Хранче, који је имао 15 година, њега су одвели „и негде ван код сепарације, ђе....фабрика Братунац излагала плочице“ и тамо га убили. Након неких 15 до 20 минута, можда до пола сата, дошао је аутобус у ком је један војник стајао напред, а један позади и речено им је да ће бити депортовани према Кладњу. Док су тако путовали, на путу који се може видети са главног пута Глогова, Кравице и Коњић Поље видео је како стоје човек-Мујо Шаћировић, жена и деца. Они су потрчали према аутобусу, а возач аутобуса је зауставио аутобус и рекао им да има још неке да повезе. Мујо Шаћировић је носио неку деку. Аутобус се паркирао од Кладња десно а од Братунца са леве стране. Мујо Шаћировић је потрчао је преко њива. Жена и деца су прескочила јарак који раздваја њиву и асфалт, покушао је то да учини и тај човек, а војник који је претходно убио Салкић Незира, Салкић Омера и Салкић Хусу, био је испред у ауту, изашао је из возила зауставио тог човека-Мују Шаћировића и ту га убио. Након тога су кренули према Кравици, имали су једну краћу контролу кроз Коњић Поље. Тај човек који је убио Мују Шаћировића, се аутомобилом у ком су били још и његов друг и две девојке, око два, пола три одвојио у непознатом правцу, на десну страну, и отишли према неком селу, и више их нису видели. Они су наставили даље преко Власенице, за Тишћу где су их пустили да иду према Кладњу.

Појаснио је да је војник који је најпре убио Омера, Незира и Хусу, дошао колима, не зна о којој марки кола се ради али претпоставља да је „голф“ двојка. Колима је дошао је другом, који је био нешто тамнији и који је био виши и носио каубојке на ногама. Описао је да је тај који је извршио убиства био мањег раста, висине око 1,70, да је имао траку на глави; појашњавајући да је Хусу преклао ножем који је имао код себе.

Након што му је предочено да је у својој ранијој изјави датој Државној агенцији за истраге и заштиту, Центру за истраживање ратних злочина дана 16.07.2008. године навео „други војник који нас је водио иза камиона да склонимо тела убијених је био старости 20 година, висок 1,85, сув, мршав, смеђе дуже косе, коју је везао у реп на потиљку, носио је маскирну униформу, имао је полуаутоматску пушку, он је имао црвену траку на десној надлактици“ и на питање да ли је то тај војник којег описује као другог војника који је убио тројицу људи у Хранчи, одговорио је да је то било у Реповцу и да је нижи од њих двојице убио, а да је тај који је био у каубојкама био мало виши и да је он стајао поред њега. Рекао је да су тог војника који је извршио убиства називали Македонац.

На питање зашто тек на главном претресу говори о убиству Мује Шаћировића, одговорио је да га раније нису питали о томе да када га је СИПА испитивала да су од њега тражили да се изјасни шта се дешавало до Реповца. Ту изјаву је давао код кући, изјава је тог дана откуцана и он ју је тог дана и потписао.

На инсистирање да се изјасни да ли су они били натерани да померају тела или су се јавили као добровољци, одговорио је „добровољце је тражио да му нешто помогну, тај војник је тражио кад је убио те људе, тражио је добровољце да му нешто помогну“, а након што му је предочено да су Салкић Зумра, Салкић Зухра, Салкић Менсур и Салкић Амир изјавили да су били натерани да тела однесу, навео је „па нисмо били натјерани, јер је дошо по нас“....“добровољци, помагачи да помогну у том моменту...па нормално да смо тог дана били натјерани, нисмо то самовољно извршили...па како нисмо натерани били, па како ће бити нисам ја то, па нормално дошо по нас, каже требају му, требају ми особе да помогну иза камиона“.

Тела су склонили он, Менсур Салкић и још један, чијег имена није могао да се сети, а на питање да ли се можда ради о Елвиру Рамићу одговорио је „један, ја, ја, највероватније, није Салкић, били су мјешани Салкићи, Рамићи“.

Салкић Зухру и Зумру не познаје, а на предочавање да су оне изјавиле да су Салкић Амир и Салкић Менсур однели тела, сведок је одговорио „ја знам за Менсура Салкића, знам зато што му је ту отац настрадао, трећег ја нисам ни спомињао, знам трећа особа је постојала са нама“. На питање да ли када говори преклани Хуса, може да се изјасни да ли је Хуса био жив или не у том моменту, одговорио је „не, не, не...ја што се могу сетити прво је убијен па је онда заклан, преклан“.

Након што му је предочено да су Салкић Зумра и Зухра говориле да је један од та два војника имао црвену мараму, да су Салкић Менсур и Салкић Амир спомињали војника са црвеном марамом, а да нико није спомињао да је други војник имао црвену траку око руке, око надлактице, изјавио је „ја сам данас да причам ја своју неку причу, ја не знам шта су они рекли“, наводећи да он са њима није био у контакту.

Појаснио је да је Мујо убијен пре него што је ушао у аутобус, са леве стране, односно са возачеве стране у тој линији, говорећи „остајем при томе да је ипак убијен од пола према према крају, јер требао је да уђе, а није ушао, није могао ући, значи са предње одозго стране“.

Сведок Салкић Фата испитана пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 16.07.2008. године и на главном претресу дана 09.03.2017. године, навела је да се 09. маја 1992. године са својим супругом, синовима и свекром налазила на подручју Церовца. У јутарњим сатима видела је како горе куће на подручју Глогове, а чули су се и пуцњи. Око 12,00 часова зачули су се пуцњи у близини Церовца па су они побегли у шуму која се налазила у Реповцу. Ту су их опколили непознати српски војници и повели према Церовцу асфалтним путем, а онда су наишли и војници који су имали траке око руку и око главе, наоружани пушкама, били обучени у шарене униформе, који су убијали кога су хтели и одводили у Братунац, за Коњић Поље, Кравицу, пљачкали су куће. Најгори су били они који су имали црвену траку око главе и руке. Том приликом убијене су њене комшије Незир Салкић, Омер Салкић, Хусо Салкић, а она је то видела са места где је седела на аутобуском стајалишту. Видела је како је један непознати војник позвао Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира и одвео их иза камиона који је био паркиран у непосредној близини места где су седели, а након тога је чула и пуцње. Након тога двојица војника која су одвела Хусу, Омера и Незира су се вратили до

окупљених људи и позвали њеног сина Салкић Нермина, Рамић Елвира и Салкић Менсура да крену са њима иза камиона, а када су се вратили она је на чизмама свог сина видела крв и син јој је рекао да ћути и да су Хусу, Омера и Незира убили.

Навела је и да је неких пола сата након што су Хусо, Омер и Незир убијени стигао аутобус из правца Братунца у који им је наређено да уђу. Аутобус јер кренуо и када су стигли до „Миљине кафане“, чула је од свог комшије Мије из Смољана да треба успут да покупе и Шаћировиће. Дошли су до горе-до старе цесте и ту је аутобус стао на проширењу како би покупио путнике. Са њом су том приликом су била њена два сина, од којих је један сведок Салкић Нермин, а био је ту и њен комшилук. Не може да се сети где је у аутобусу седела, јер како је ко улазио само је стајао, а све како би што пре побегли одатле. Када су пролазили кроз Глогову мисли да је стајала, а да ли је њен син Нермин стајао поред ње тога не може да се сети. На том проширењу био је Шаћировић Мујо са женом и троје деце и на том месту је Шаћировић Мујо убијен, док су жена и деца ушли у аутобус.

На питање да ли је из аутобуса могла да види када је убијен Мујо Шаћировић, сведок је одговорила „Мују сам видела да су убили, Мују сам видела, знаш пошто је то са асфалта само мало проширење од старе цесте, ту је са аутобуске могао је видет ко год да је стио, ови су ишли с колима што су њега убили, нису у аутобус то јест колима се ишло“. Мисли да је Мујо убијен са предње стране код возачевих врата. Није видела војника који је убио Мују и наводи „ја сам видела да је Мујо пао и да су му дјеца и жена завриштали, ушли у аутобус. То сам само видјела да су они ушли, они запомагаше, убише каже жена, убише ми Мују онако видим одатле“... „нисам видела који је војник урадио ни како се зове, само сам видела ти што су траке имали, траке имао и тај што је Мују ударио, из аута су они излазили. Ауто је ишао није био аутобус, ауто је ишао, једно ауто пред нама, једно за нама, не да их ни гледати, не да ништа“.

Сведок Млађеновић Јефто дајући свој исказ пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 15.02.2011. године навео је да га је једног дана у мају месецу 1992. године (не зна тачан датум), иако је имао слободан дан, диспичер позвао да дође на аутобуску станицу у Братунцу и дао му налог за возњу. Кренуо је аутобусом „Там 260“ према Реповцу, а са њим су кренула и два војна полицајца који су били у шареним униформама и са собом носили пушке. Аутобус је зауставио на аутобуском стајалишту у Реповцу где су већ стајали жене, деца и старци. Међу њима није видео одрасле мушкарце нити је видео тела убијених. Војни полицајци који су били са њим у аутобусу из аутобуса нису излазили него су само стајали на вратима, а он је укупно стајао на том стајалишту око 15-20 минута. Одмах по доласку отворио је врата аутобуса и народ је почео да улази. Мисли да је у аутобус ушло око 50 људи.

Док је стајао на том стајалишту у неком тренутку је дошло возило (не сећа се ни марке, ни боје) из ког су изашла двојица мушкараца који су били у цивилној одећи. Један је имао црвену траку око главе, а другог су звали „Македонац“. Није видео да је било ко на том стајалишту малтретиран. Након што су сви људи који су били на аутобуском стајалишту ушли у аутобус наређено му је да аутобус вози у правцу Коњевић Поља, да успут треба да сврати у Власеницу у команду, а одатле тамо где га они упуте. Војни полицајци су све време били са њим.

Први пут су заустављени на пункту у Хранчи. Зауоставила су га двојица мушкараца- један млађи и један старији. Знао их је од раније из виђења. Они су му рекли да ће на путу према Глоговој стићи две жене, једног мушкарца и двоје-троје деце, а војним полицајцима су рекли да жене и децу пусте у аутобус док мушкарце не смеју пустити. Кренули су и након неких око 500 метара видео је две жене и троје деце како се крећу левом страном пута тако да је он зауставио аутобус код њих. Врата на аутобусу су била са његове десне стране они су морали да пређу пут испред аутобуса како би дошли до улазних врата у аутобус. Жене и деца су прешли пут и ушли у аутобус, а он је видео да је мушкарца зауставио онај са црвеном траком око главе, ког је сведок претходно видео у Реповцу, и то тако што га је руком одгурнуо од аутобуса, а онда испалио рафал у њега. То убиство се десило са његове стране аутобуса. Видео је да је тај убијени мушкарац био млађи човек, имао радничко одело на себи, рударске чизме и у рукама је носио неке кесе са обућом. Тело мушкарца је пало на асфалт главом окренутом према ивици пута, мисли да је тело било на леђима, а једна од жена која је ушла у аутобус је заплакала да јој убише мужа.

Након што је убио тог човека, тај са траком око главе је прошао иза аутобуса и сео у возило које је сведок претходно видео у Реповцу. Аутобус је наставио кретање према Власеници а након неких 500 метара возило у које је сео тај са траком око главе је престигло аутобус и кренуло даље. Када су стигли у Нову Касабу видео је како их тај аутомобил чека. Када се возилу приближио, ауто је кренуо и све до Милића се кретао испред њих. Код мотела у Милићима ауто се одвојио на споредни пут са десне стране који води у брдо.

Сведок даље наводи да када је био око Тишће да га сустигло неко возило које му је блицало да стане. Он је зауставио аутобус, а возило се зауставило иза аутобуса и тада су му пришли тај који је имао траку око главе и једна млађа девојка коју је он знао од раније- коју су звали „Бела“, а презивала се Гушић и која је становала преко пута његове (сведокове) куће. Тај са траком га је питао да ли „Бела“ може са њим (сведоком) до Братунца на шта је сведок одговорио да мора у Власеницу и да не зна где ће га даље упутити због чега је и предложио да „Бела“ и даље иде са њим. Тај са марамом и „Бела“ су отишли у возило а сведок је наставио према Власеници.

Сведок Салкић Менсур испитан на главном претресу одржаном дана 20.01.2017. године навео је да је дана 09.05.1992. године када се критични догађај догодио имао 12,5 година. Тог дана око 07,00 сати ујутру зачули су се први пуцњи па су они сви из куће побегли у шуму на неких 500 метара удаљености. У шуми су били сакривени жене и деца, а били су и његов отац Омер и још два старија човека - Хусо и Незир. Око 10,00 сати је наишла војска која их је нашла тако сакривене. Све су их натерали да сиђу на пут, на аутобуску станицу у Реповцу и ту су их држали око сат времена. Око 12, пола 1, појавио се црвени ауто-„голф“ или „југо“ не сећа се тачно, из кога су изашла два војника. Не може да се сети да ли је на аутомобилу нешто писало, нити да ли је имао регистарске таблице. Један од војника имао је црвену мараму на глави и тај је управљао поменутиим возилом када је стигло, имао је нож или бајонет привезан на ногу са десне стране и држао је пушку, био је обучен у шарену униформу- имао је чизме, панталоне и кошуљу горе. Мисли да се ради о полуаутоматској пушки али није сигуран јер је сведок када је овај пуцао само чуо рафале. Тај војник са

црвеном марамом на глави је наредио његовом (сведоковом) оцу-Салкић Омеру, али и његовим (сведоковим) даљим рођацима-Салкић Хуси и Салкић Незиру да се издвоје од жена и деце и одвео их до улаза у кућу Сретена Благојевића где се налазила паркирана хладњача и ту их је стрељао. Испуцао је два, три кратка рафала и они су пали. Остали су то посматрали. Након што је стрељао Салкић Омера, Хусу и Незира, тај са црвеном марамом је натерао њега, Салкић Амира и Салкић Нермина да приђу, претио да ће их побити, те им је наредио да узму и да склоне тела са улаза. Како су били деца тела нису могли да носе већ су их вукли по земљи, и иза хладњаче само их са улаза склонили. Када су се враћали чуо је другог војника, који је био са овим са црвеном марамом, како је за Салкић Хусу рекао „види још је жив“. Салкић Хуси је док су га носили испала хамајлија. Војник са црвеном марамом се вратио до Салкић Хусе, извадио нож и преклао га. Док се враћао ка њима брисао је нож о одело.

Ту су их држали још једно сат до два. Дошао је аутобус у који су их све утерали. Нису знали где ће тај аутобус да их одвезе већ су само ушли у аутобус а тај црвени ауто је кренуо за њима и све време их пратио. Да ли је у том аутомобилу био још неко осим војника са црвеном марамом није могао да види. Кренули су у правцу Коњевић поља, када су наишли у село Глогова, тамо је видео како стоји жена са децом односно ВС-3 са троје мале деце и иза њих је ишао човек који је под руком носио деку и носио је чизме или ципеле у руци. Жена и деца су ушли у аутобус, а овај са црвеном марамом је одгурнуо Шаћировић Мују који је ишао за женом и децом и тамо га стрељао.

Сведок најпре говори да је својим очима видео како је овај са црвеном марамом стрељао Шаћировић Мују, а касније на истом главном претресу мења свој исказ тако што каже да је видео како жена и деца улазе у аутобус, да овај са црвеном марамом није пустио Мују да уђе у аутобус и да је чуо само рафал.

Након што је ВС-3 са децом ушла у аутобус, аутобусом су наставили даље, довели се до места Тишће, где су их избацили из аутобуса и рекли им да иду даље. Тамо су их дочекали један човек и жена из Кладња у ресторану између Власенице и Кладња, након тога су дошли аутобуси којим су их одвезли у Кладањ и тамо сместили у обданиште.

Посматрао је убиство Салкић Омера, Хусе и Незира, а описујући починиоца тог убиства наводи да је био мало дебљи, да је носио црвену мараму преко главе, и био старости од 20 до 25 година.

Објаснио је да је на аутобуској станици у Реповцу било укупно 20-30 људи, сећа се да су ту били Салкић Фата, Салкић Хана, Салкић Зумра, да је аутобус накнадно дошао, да он није приметио да ли је у аутобусу када је стигао већ било путника. У аутобусу је морао да стоји, а стајао је у срењем делу аутобуса. Због страха није никога могао да препозна у тој групи људи, зна да су улазили у аутобус, да су се гурали једни преко других само како би што пре ушли. На том стајалишту у Реповцу је било још 6 до 7 војника, у аутобусу су била два војника, један је стајао напред, на предњим вратима а други на задњим. Ти војници нису излазили из аутобуса, а у аутобусу је било доста деце при чему не може да определи тачан број.

Појаснио је да је Шаћировић Мују у тренутку када је убијен стајао код предњег дела аутобуса; да је ВС-3 и њену децу када је стао аутобус, један од војника који су били у аутобусу пустио да уђу унутра, а да су Мују оставили ван; да се у тренутку

када је Шаћировић Мујо убијен, црвени ауто налазио испред аутобуса јер је све време пратио аутобус- прелазио испред и враћао се назад као и да је Шаћировић Мујо одвојило и убило исто лице које је пре тога стрељало Салкић Омера, Хусу и Незира. Да се ради о истом лицу зна по марами. Није чуо да је друго лице које је било са лицем које је имало црвену мараму неко звао „Македонац“.

Сећа се да је међу окупљеним Бошњацима био Салкић Шабан кога је одвео Млађеновић Најдан јер су Шабан и Најдан били пријатељи, те је Најдан сео у Шабанов ауто „ладу“ и одвезао га према Коњевић пољу, а шта се даље дешавало са Шабаном то не зна, не зна ни да ли је био још неко са њима али мисли да јесте. Салкић Џемала и Салкић Хамеда се сећа али их није видео у окупљеној групи, они нису били на путу када је сведок дошао, претпоставља да су их негде раније одвојили и одвели.

На предочавање да је Салкић Нермин изјавио да су се он (Салкић Нермин), Салкић Менсур и Елвир Рамић јавили као добровољци да однесу лешеве, одговорио је „нисам, није тачно да сам био добровољац, то није тачно“. Само је показао прстом ти, ти, ти, изишли...“.

Након што му је предочен фото албум са фотографијама (а који фото албум је суд направио од свих фотографија које су се налазиле у истражним списима предмета), указао је да је лице које је извршило убиства Салкић Омера, Незира и Хусе као и Шаћировић Мује на фотографији број 5 или 24 (фотографија окривљеног).

Такође навео је да је накнадно чуо причу да је убиства која је видео, извршило лице по надимку Дача ког није познавао, а описао је и друго лице које је било са лицем које је имало црвену мараму као лице које је било црно и да није имао ни капу ни мараму на глави при чему то лице не би могао да препозна.

Придружио се кривичном гоњењу окривљеног, истакао је имовинско правни захтев али висину није определио.

Како је сведок на наведеном главном претресу навео да је раније у вези наведеног догађаја давао свој исказ, суду је накнадно достављен записник о саслушању овог сведока сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина дана 27.12.2007. године. Испитан пред наведеним државним органом БиХ сведок Салкић Менсур је навео да је до 09.05.1992. године са оцем, мајком, две сестре и братом живео у Хранчи; да је наведеног дана око 08,00 часова кренула пуцњава по Хранчи али и околним местима због чега су се сви они сакрили у оближњу шуму. Око 10,00 часова војници су опколили шуму и наредили им да изађу што су они и учинили. По изласку из шуме видео је око 30 српских војника који су сви били у маскирним војним униформама а на њиховом челу је био његов комшија Благојевић Добро. Осим његове породице том приликом су заробљени и Салкић Хусо, Салкић Незир, Салкић Шабан, Салкић Ханка, Салкић Хатице, Салкић Фата са двоје деце- Нермином и Нецадом, а било је ту још оних чијих имена није могао да се сети. Повели су их према Реповцу и када су дошли на аутобуско стајалиште где је у то време био паркиран камион хладњача један од војника који су их спроводили наредио је Салкић Омери, Салкић Незиру и Салкић Хуси да изађу из групе и одвео их до капије на дворишту куће Сретена Благојевића и ту пуцао у њих из аутоматске пушке. Убио је сву тројицу кратким рафалима од по 2-3 метка. Он је све то са осталима

посматрао са раздаљине од око 20 метара. Након убиства Салкић Омера, Хусе и Незира тај војник са маском на глави и који је преко главе имао везану црвену траку, који их је и убио, наредио је њему (сведоку), Салкић Нермину и Хоџић Елвиру да тела убијених склоне са капије дворишта и да их однесу у канал иза хладњаче. Они су то и урадили тако што су тела носили ухвативши их за руке и ноге. Прво су пренели Омерово па Незирино тело и на крају Хусино. Носећи Хусино тело, из Хусиног капута је испао „мусаф“ и када је то видео војник који их је убио, пришао је и ножем или бајонетом који је извадио „иза паса“ одсекао је главу Хуси то тако што када су спустили тело на земљу левом руком је ухватио главу за косу, а десном руком у којој је држао нож одсекао је главу, бацио је испред себе и шутирајући је ногом два пута је померио до тела Незира и Омера. Тај који је убио Незира, Омера и Хусу био је висок око 175цм, широких рамена и имао је плаву косу коју је сведок видео када је војник скинуо маску, био је светлијег тена, облог лица старости око 35 година. Након тога војник је сео у возило „Југо“ плаве боје и отишао у правцу Глогове при чему је пре тога војницима који су остали рекао „побијте их све, да ниједно ухо балијско не остане“. Око 13,30 дошао је аутобус из правца Братунца у који су их увели и одвезли до места Тишће а са њима у аутобусу су била и четири војника из групе која је са њима стајала на стајалишту. Млађеновић Јевту не познаје.

Након достављања записника о саслушању сведока сачињеног од стране Државне агенције за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина од 27.12.2007. године сведок Салкић Менсур је поново испитан на главном претресу дана 21.04.2017. године, а све у вези разлика у раније датим исказима.

Сведок је потврдио да је његов потпис на записнику о саслушању сведока од 27.12.2007. године.

На предочавање да је на главном претресу одржаном дана 20.01.2017. године изјавио „Хуси је док су га носили испала хамајлија да се војник са црвеном марамом вратио до Хусе извадио нож и преклао Хусу и да док се враћао ка њима брисао је нож о одело“, а да је дана 27.12.2007. године изјавио „тај војник са маском на глави који је преко главе имао повезану црвену мараму“, објаснио је да је тај војник имао само повез, не траку, да није носио маску, већ да су маске носили други војници, а само је тај војник имао повез горе, те да је оно што је рекао можда погрешно протумачено јер је војник имао само повез на глави.

На предочавање да је 27.12.2007. године изјавио „пришао је и бајонетом или ножем који је извадио из паса одсекао главу Хуси“, навео је „приклао, одсекао ту, пришао, видио сам да је пришао и одјекао, сад да ли је одсекао кроз или, ту се наводи приклао“, при чему на предочавање да преклао значи једно, а одсекао значи потпуно друго, одговорио је да он није пришао да види сто посто и да није видео да је глава одвојена од тела.

На предочавање да је 27.12.2007. године изјавио „десном руком у којој је држао нож је одсекао главу коју је бацио испред себе, шутирајући је ногом два пута је померио до тијела мог оца и Салкић Незира“, одговорио је „ударао је од њега, кад је одјекао ударао је оно, можда није главу шутао, нисам рекао добро, можда није то, није добро“, а на питање да ли се сада сећа да ли је одсекао главу и шутирао, одговорио је да се не сећа и да не може да се изјасни; да је он видео да је пришао Хуси, приклао, ударао ногом, а сад да ли у главу или у тело он то не зна.

На предочавање да је 27.12.2007. године изјавио да је лице које је убило Хусу било старости око 35 година, а да је на главном претресу 20.01.2017. године изјавио да је имао 20 до 25 година, одговорио је да он то није рекао, да је рекао 20 до 25 према 30 година, а шта је забележио радник СИП-е, он то не зна. Истакао је да је у тренутку када се критични догађај одиграо био дете, да не може да процени тачно колико је ко имао година, али да слику не може да заборави. Сећа се да је тај војник био плаве косе, да је имао округлу главу, да то не може да заборави и да остаје при исказу да је учинилац у то време имао 20 до 25 година.

На предочавање да је 27.12.2007. године описао учиниоца, тако што је навео да је био светлијег тена, облијег лица, краће плаве косе, да није имао посебних знакова на лицу на основу којих би га препознао, а да је на главном претресу 20.01.2017. године указао на две фотографије које би могле да подсећају на то лице, одговорио је „па кад би видео слику ту све“.

Појаснио је да када је давао свој исказ 2007. године да су му том приликом постављана питања на која је он само одговарао и да је то све на компјутеру куцао тај што је са њим обављао разговор.

Након што му је предочено да је на главном претресу 20.01.2017. године изјавио да су тела преносили Салкић Нермин и Хоџић Елвир, а да је 2007. године рекао Алвир и Нермин, изјавио је да су сви ту били деца и да се сећа да су ту били Алмир и Нермин. Сећа се да је било троје деце, он није смео да гледа и није смео да броји.

Објаснио је да се 2007. године није изјашњавао о убиству Шаџировић Мује јер га тада нико ништа није питао у вези тога.

Након што му је предочено да је на главном претресу 20.01.2017. године изјавио да су у аутобусу били војници који су пратили аутобус и то два војника, један напред, један на задњим вратима, а да је 2007. године приликом давања исказа навео да је у аутобусу са њима било четири војника, из групе који су за време вожње имали маске са прорезима на очима, сведок је одговорио „било их је, ушли су, неки изашли, само што су, двојица су нас допратила до краја“.

На предочавање да је на главном претресу 20.01.2017. године изјавио да је Салкић Шабана одвео Млађеновић Најдан кога он зна јер је био добар са Шабаном и били су кућни пријатељи, а да је 2007. године изјавио да Млађеновић Најдана навео је да он остаје при свом исказу који је дао на главном претресу.

Сведок Салкић Амир испитан на главном претресу 20.01.2017. године, навео је да је 9. маја '92. године имао 12,5 или 13 година и да је био шести разред. Тада су живели у Братунцу. 9. маја 1992. године када су зачули пуцњаву која је долазила са свих страна покупили су се и отишли у шумарак који је био око 100 метара удаљен од куће. Ту их је пронашла и заробила војска, одатле су их натерали да сиђу доле до главног пута-до аутобуског стајалишта у Реповцу које је било удаљено неких 800 метара од места где су стајали. Када су стигли ту су већ биле окупљене све његове

комшије, рођаци, а ту су били и Салкић Хусо, Салкић Незир, Салкић Омер, Салкић Фата, Салкић Хатица, жене са децом. Салкић Хусо, Омер и Незир су седели испред жена и деце. Тако заробљени су сви заједно седели око сат времена и тада се из правца Братунца или Коњевић поља појавио црвени „голф“ или „југо“ (сведок није сигуран о ком возилу се ради).

Са возачевог места из кола је изашао човек који је имао црвену мараму на глави, био је у шареној униформи, одмах је почео да галами и викао је „сад ћу све да вас побијем“. Након неких 5 до 6 минута повео је Салкић Омера, Хусу и Незира ка хладњачи или камиону који је ту био паркиран, одвео их иза њега и тамо их је побио. Сведок то није видео, чуо је само рафал. Салкић Менсур је у том тренутку био поред њега и сви они су могли да виде када их је одвео иза камиона, а чули су рафал из тог правца. Не може да се сети колико је рафала било али их је чуо. Након што се тај војник вратио до окупљене групе, из групе је издвојио Салкић Менсура, њега (сведока) и Салкић Нермина и одвео их до камиона. Када су дошли до тог камиона, рекао им је да тела склоне у канал. Док су склањали тела, Хуси је испала хамајлија те је тај војник пришао, узео хамајлију и отишао до другог војника и питао шта је то. Тај други војник му је рекао „видиш да је био Хоџа“, на шта је овај војник са црвеном марамом опсовао куд га не оставих живог, пришао и преклао Хусу. Након што је то учинио, вратио је њега (сведока), Салкић Нермина и Салкић Менсура међу жене и децу. Ту су стајали до 3 можда пола четири, чекали су аутобус који је требало да их одвезе одатле. Они нису знали где ће их возити али када је аутобус дошао народ је пожурio да што пре уђе у аутобус. Аутобус их је повезао према Коњевић пољу, а возач им је рекао да их вози за Кладањ.

Када су били близу улаза у Глогову, видео је Мују Шаћировића који је ишао крајем пута са женом и двоје или троје деце. Аутобус се зауставио како би они могли да уђу али у том тренутку колима је стигао тај војник који их је сво време пратио. Кола је зауставио иза аутобуса, војник је изашао из њих, пришао, пустио жену и децу да уђу у аутобус, а Мују Шаћировића је убио. Након тога аутобус их је превезао до Тишћа, ту су изашли и отишли су даље према Кладњу пешке можда једно пет километара.

Сећа се да је војник који је убио Шаћировић Мују, Салкић Омера, Хусу и Незира, имао црвену мараму око главе и шарено одело, имао је можда 20-22,23 године. Не сећа се лика. Осим тог војника на том аутобуском стајалишту је било још војника, не може да процени колико, зна да је њих из шуме истерало можда 15-16, испред њих је стајало три војника али је постојао бункер у ком не зна колико је било војника.

Пре овог догађаја, 3. маја је горео део Хранче према Глоговој. Салкић Менсура зна, ишли су заједно у школу, само су били у различитим одељењима, исти разред су били, а након што му је предочено да је Салкић Менсур рекао да је био седми разред, одговорио је да не зна за Менсура али он је био шести.

Појаснио је да када је војник одвео Салкић Омера, Хусу и Незира иза хладњаче, да није видео више ни једног војника, као и да није чуо да је неко изговорио да је Хуса и даље жив.

Такође је појаснио да када је ушао у аутобус, да је седео је на седишту иза возача, друго седиште до прозора са леве стране, да је убиство Шаћировић Мује било на левој страни аутобуса, да је он то видео, као и да се Шаћировић Мује када је

зауостављен налазио испред аутобуса и да је отерао жену и децу да уђу у аутобус. Убиство је видео. Појаснио је да је аутобус био пун, да се седело између седишта, да не зна да ли су остали у аутобусу могли да виде убиство. Није видео да је то црвено возило претицало аутобус али у тренутку када је Мујо био убијен, возило је било паркирано иза.

Аутобус је из Братунца у Реповац дошао празан, а њих је ту на стајалишту укупно било 60-70. Он је са родитељима међу првима ушао у аутобус, а у аутобус су ушле жене са децом. Остали мушкарци из његовог места су били по селу, по шумама, након четири, пет дана били су заробљени у Братунцу. Не сећа се да ли је ауто који их је пратио био пун или празан, није чуо никакве приче у вези надимка лица које је починило убиства. Салкић Џемала и Салкић Хамеда познаје, међутим њих није видео у том делу где су били одвојени зато што се њихове куће налазе испод, те их је неко одвео пре него што су се они скупили на стајалишту. Салкић Зумру и Салкић Зухру је видео на лицу места.

Не зна где је Салкић Менсур стајао у аутобусу, да ли је седео или стајао. Када му је предочено да је Менсур рекао да је црвени ауто претицао, обилазио аутобус, навео је да је то можда било са контра стране али да он то није видео. Видео је како је Мујо убијен, видео је када је човек пао и то је видео са леве стране аутобуса.

Након што му је предочено да је Салкић Нермин рекао да су тела склонили он, Салкић Менсур и Елвир Рамић, одговорио је „не, то је погрешно“, а на питање да ли је њима то било наређено или су били добровољци, одговорио је да их је тај војник натерао.

Придружио се кривичном гоњењу, имовинско правни захтев није истакао.

Сведок Александар Цветковић испитан на главном претресу 21.04.2017. године изјавио је да окривљеног Далибора Максимовића познаје још од пре рата, све укупно можда неких 15-16 година. Познају се јер су Милићи мала средина. 1992. године, били су сви на окупу, војно способно становништво је било мобилисано и налазили су се на територији општине Милићи јер су комуникације биле отежане, било је немогуће кретати се у било ком правцу осим уз пратњу. Наоружање су задуживали или од војске или од територијалне одбране, не може да се сети. Од униформи су на почетку имали свега и свачега, неке су биле СМБ, неке из ЈНА. Од наоружања свако је носио оно што је имао. Било је и старог наоружања још из времена другог светског рата, било је и аутоматских пушки, полуаутоматских, снајпера, митраљеза и тако даље. Почетком априла 1992. године почела су ратна дејства на територији општине Милићи и трајала су све до 1995. године. Окривљеног Далибора Максимовића је виђао на почетку рата и за време рата. Виђали су се колико су могли и колико су им дозвољавала ратна дејства. Не каже да је био са њим у истој земуници или рову, али су се често виђали, дружили су се дуги низ година. Можда се последњих 12-13 година нису дружили пошто сведок није био ту.

Са браниоцем окривљеног разговарао је о предмету оптужбе, и бранилац га је упознао са тим да се Максимовићу ставља на терет да је 09. маја лишио живота 4 лица,

да је пратио конвој односно аутобус са још једним лицем под надимком Македонац, од Глогове односно Реповца све до Тишће и да је том приликом силовао извесну особу.

Појаснио је да је 1992. године био мобилисан, да се то тада звало територијална одбрана општине Милићи, да су били на положају који се називао линија. Из општине Милићи једина општина у коју су могли да дођу иако је и ту била нарушена комуникација, била је општина Власеница. До Братунца и Сребренице нису могли да дођу све до 1995. године. Једино је била проходна линија Власеница-Шеховић- Црни Врх-Зворник где се улазило у Републику Србију, та комуникација је повремено затварана, али без потврде војних органа се није могло ићи нигде.

На питање да ли му је познато да је Максимовић имао путничко возило „југо“ или „голф“, одговорио је да се он зачудио када је чуо да Максимовић уопште има возачку дозволу, а камоли ауто, да док је био у Босни да га тамо нико никада није видео у ауто, нити је имао ауто, нити је имао возачку.

На питање да ли је цивилно лице могло да купи бензин, нафту или неко друго погонско гориво на пумпи, одговорио је „не знам да ли су бензинске пумпе и радиле, значи број један, број два и ако је било негде тог горива ја стварно не знам, пошто имао сам и свој камион, и ауто путнички, све живо пре рата, ниси могао доћи никако, него значи то је болница, полиција и војска са великом сигурношћу могу да кажем до краја рата се гориво углавном могло преко војних власти да се добије, значи одобрење ово или оно опет, а да се купи верујте, ја мислим да је цена била чак и пет марака, да је била за литар један, пет до шест, не знам, много, много, много је било, а новца нормално ништа се не ради“.

За време док су били у територијалној одбрани примали су накнаду али она није имала никакву вредност. За лице под надимком Македонац, никад није чуо.

Пре рата је одлазио у кућу у којој је живео Максимовић. Била је то породична кућа на спрат, односно кућа на две воде, какво је можда 90% кућа у Милићима. У ту кућу је одлазио када је ишао код окривљеног на славу и из ње се може видети зграда Електродистрибуције, зграда мотела, док се базен и аутобуска станица не могу видети. 1992. године, та кућа је била комплет омалтерисана јер су очух и мајка окривљеног радили, имали су добре плате.

Навео је да је једно време живео у Израелу, да је тамо био ухапшен за ратни злочин-геноцид, који је наводно извршио као припадник Десетог диверзантског одреда чији је припадник постао пред сам крај 1994. године, или почетком 1995. године. Правноснажно је ослобођен за ово кривично дело

Када је рат почео имао је 24 године, по занимању је био грађевински техничар, запослен у радној организацији „Боксит“ Милићи, а приватно је имао свој камион. Пре рата је одслужио војни рок у ЈНА, у месту Кичево, а после у Куманову као возач, а након тога у инжињерији. За време ових ратних сукоба сви су били ангажовани и позивани и он, и његов отац и мајка.

На питање како се звала формација у којој је био ангажован маја 1992. године, одговорио је „ма рецимо април, не мај, територијална одбрана Милићи или како су је

називали ја сада вод...“. Он је у територијалној одбрани Милићи својим камионом возио људе до линије, био са њима у рову и то је био његов једини задатак. Командир јединице је био на почетку неки Драго Савић али не зна чега је био командир, а на питање да ли је са њим у јединици био Максимовић, одговорио је „ту директно не, значи или сада сте ми рекли како јединица па територијална одбрана, е сада он је био можда био у одбрани километар, два или двеста метара“.

Сећа се да је Максимовић 06.маја 1992. године био код њега на слави.

Сведок Јовица Тешановић испитан на главном претресу 21.04.2017. године, изјавио је да се са окривљеним Максимовићем зна веома дуго, да су заједно ишли у основну школу, и да се знају сигурно од њихове десете, дванаесте године. Увек су били пријатељи, и када је почео рат заједно су били. Почетком рата били су војно ангажовани, а оружје им је поделила територијална одбрана. Око 15., 20., априла отпуштен је са одслужења војног рока који је служио у Глини, код Грађана, тада је дошао до Кладња, а у том тренутку је већ била прекинута комуникација Кладањ-Власеница-Милићи. Када је ангажован у територијалној одбрани првог дана су биле неке страже које су држали по улицама, поделила их је територијална одбрана, дала им је оружје, а касније су ангажовани у јединицу. У Милићима су били читаво време и то Максимовић, он и људи који су живели у Милићима. Били су ангажовани да чувају комуникацију од Милића једно петнаестак километара, пут правца Рудника, где је пут за Сребреницу, али из Милића преко Сребренице отићи у Братунац је било немогуће. У то време се није могло доћи до Братунца ни са Рудника преко Милића-Нове Касабе-Коњевић Поља, преко Кравице, преко Глогове. Све је то у то време било затворено, били су неки контролни пунктови у старту, на излазу из града према Касаби. Муслиманске војне формације држале су подручје од Касабе према Коњевић пољу, ту су имали пунктове, горе пред Кравицу. Све то му је познато јер му је мајка била из Кравице. Они су из Милића могли да се крећу безбедно седам километара до изнад Милића где је био пункт полиције, а даље одатле се није могло.

Када се говори о комуникацији Милићи-Власеница и даље Хан песак, сви војно способни су могли ту да пређу уз одобрење војних власти, а војно неспособни нису ни ишли на пут, јер се сматрало несигурним. Аутобуске линије у то време нису радиле. Нису могли да се крећу из разлога безбедности, ограничења су постављала територијална одбрана и војне власти.

Са Максимовићем је био на Руднику и нема сазнања да се Максимовић почетком маја удаљавао са тог простора. Заједно су одлазили и враћали се на смену, а смене су трајале дан, пола дана, два дана, јер тада нису имали фиксно ништа. Мисли да се о свему томе водила евиденција, али да је документација накнадно нестала. Он је током маја месеца требало да иде у Кравицу односно на подручје места Братунац на сахрану, зато што је погинуо рођак његове мајке, који је био начелник у Станици јавне безбедности у Братунцу, али због немогућности путне комуникације, односно због непроходности нису отишли.

Код Максимовића у кући је био, та кућа има два спрата и поткровље, и она се налази у Милићима. 80% кућа у Милићима изгледа као као кућа у којој је Максимовић живео. Ни из једног дела Максимовићеве куће се не може видети аутобуска станица јер

је заклања хотел, а та кућа је била омалтерисана пре рата. Максимовићева кућа се налази у насељу где је било још кућа, било је и кућа које су биле неомалтерисане, али он не зна чије су те куће. Кућа Максимовића је била омалтерисана, мисли да није била стављена фасада. 06. маја 1992. године је био на слави код Александра Цветковића кога као и Максимовића зна читав живот.

Познато му је да је у Кравици на Божић 1993. године извршен злочин, да су то урадили муслимани Насера Орића, а да су ту страдали Срби. У том злочину страдали су и његови рођаци, али он није непријатељски расположен према народу Насера Орића, чак има доста пријатеља који су муслимани.

Војна формација у којој је био маја 1992. године, звала се територијална одбрана, командир је био Лале Бачић, а Савић је био командир. Седиште јединице је било у Пољима и делом у просторијама рудника боксита на Лукић пољу. Он је у почетку дужио снајпер, а касније аутоматску пушку. У тој јединици су били само мештани у то време. Било је укупно њих тридесетак у јединици, а територијална одбрана је бројала око 1000 људи. Не зна ни за какво страдање цивила у Братунцу и околини током маја 1992. године. Њихова јединица није била на локалитету Реповац који је био удаљен неких тридесетак километара. Максимовић је био са њим у јединици, али не може да зна где се Максимовић стално кретао, углавном су били заједно, а 06. маја су заједно били на слави. Не зна шта је радио 07., и 08. маја, претпоставља да је био приправан и да је радио оно што му кажу. Униформе су им биле војне, и то војске Југославије, односно војске СФРЈ, једнобојне СМБ. Снајпер је имао можда месец, месец и по дана. Оружје се делило тако што се узимало ко је на шта налетео, није се гледало.

Максимовић је најпре имао снајпер, а после тога добио је аутомат који су звали „ликавац“, не може да се сети да ли је то М-56 или 45. Снајпер је Максимовићу одузет јер је имао конфликт са полицијом- неког полицајца је ударио у кафићу у Милићима па је полиција дошла и одузела му снајпер.

Навео је и да Максимовић никада није знао да вози, мисли да то не зна ни данас.

Сведок Миле Лаловић испитан на главном претресу 21.04.2017. године, навео је да је почетком 1992. године био у резервном саставу полиције, да Максимовића зна од дечачких дана-из основне школе, да су у том периоду обезбеђивали путни правац према Гуњацима, као и Рудник, те да је била комуникација од Дервенте према Руднику горе. Путна комуникација према Братунцу уопште није постојала, а за управљање моторним возилом и пролазак кроз пункт, возило је морало да има „СОС“ таблицу што је значило српске оружане снаге, а такође је морало да има потврду било војске или полиције. Он је радио на обезбеђењу путне комуникације за Дервенту.

Никада није видео Максимовића да је прошао кроз пункт који је обезбеђивао. Колико му је познато Максимовић је возњу положио тек пре пар година и никада раније није управљао моторним возилом, он га не зна из те приче. Није чуо да у Милићима постоји неко лице са надимком „Македонац“. Познато му је да су радници СИП-е долазили у Милиће и вршили одређене истражне радње, да су доводили неку сведокињу да идентификује кућу, односно кућу у којој је живео Максимовић. По

његовим сазнањима она није показала на кућу Максимовића већ је показала на неку другу кућу. Максимовић је на почетку дужио снајпер, а после је носио „шмајсер“.

Пункт на коме је давао дежурства је на путној комуникацији према Власеници, Милићи-Власеница, а једина отворена комуникација је била из Милића село Шошари, даље комуникације није било. На питање како зна да према Братунцу нису ишла возила, изјавио је „...доле су били постављени јежеви на путу који се нису склањали уопште, није било могуће, зато што је била, није била слободна територија, није било путне комуникације“. Жејеви су били на локацији Шошаре. Те жејеве је чувала станица полиције Милићи и чак уколико би неко дошао са пропусницом, није могао да прође те жејеве, јер даље није било комуникације.

06. маја 1992. године био је на слави код Александра Цветковића, а после славе су били задаци на обезбеђивању Дервенте према Руднику горе. Понекад би се догађало да буде заједно са Максимовићем, сви су били на визуелној линији.

Сведок Ранко Ђукановић испитан на главном претресу 31.05.2017. године, навео је да је Максимовић у пролеће '92. године био са њим у јединици, а командир јединице је био он. У почетку су били извиђачка јединица, давали су страже, радили обезбеђење путева, односно били су као територијална одбрана. Покривали су простор око Милића, Дервенте, од Дервенте према Руднику, држали косу Бешића брдо, која се налазила на пола пута од Дервенте до Рудника. На том брду су провели три, четири месеца. Територијална одбрана је оформљена пре него што је рат почео, задужили су да чувају комуникацију Рудник, Милићи. Граница је била река Јадар. Са једне стране су били муслимани, док су са друге стране они држали границу. Он је цели рат био командир једног одељења, имали су јединицу која је била као извиђачка јединица и служила за обезбеђење уколико би на пример требала да се повуче храна према Руднику те су они обезбеђивали ту комуникацију. Максимовић је био са њим у његовој јединици. Тај простор који су они обезбеђивали био је удаљен од Милића негде 10 до 12 километара, а Милићи-Рудник су негде 20 километара, тако да су они били негде на пола пута. Обезбеђивали су то брдо одакле се пружао поглед према муслиманским територијама, брдо Жутица, и одатле су имали комплетан преглед свега. Дешавало се једино кад им довуку храну да се један или два човека врате камионом да би се окупали, али су сви морали да се враћају увече и да у току вечери буду ту. Нико од војника није био у прилици да оде на дуже време, два, три до пет дана. Није могло нигде да се иде и није се могло никуда. Исти дан су морали да се врате, тако и да када би он одлазио враћао би се исти дан, одлазио је да се окупа, а то је значило да ујутру када им донесу храну он оде са њима, а врати се увече. На том брду су боравили око три и по месеца. Колико је њему познато Максимовић је дужио снајпер, а када би се кретало кући није било битно наоружање, узимало се оно што је најлакше да се понесе. Максимовић је са тог положаја до Милића, односно до куће, отишао један, два, три пута и то само како би се окупао и након тога се враћао назад. У том року- од та три месеца, Максимовић нити је имао путничко возило, нити је возио, чак сведок сумња да Максимовић и дан данас има возачку дозволу. Из Милића до Братунца преко Нове Касабе и Коњевић поља и Кравице у том временском периоду април, мај, јуни се није могло стићи путничким аутомобилом јер је све било блокирано. Тврди да су у то време Касабу држали муслимани. До Братунца је постојао и други пут и то је пут Дервента-Саставци, односно пут као пут је постојао, али се њиме није могло стићи до Братунца

јер је требала да се пређе река Јадар. Путем према Власеници се могло ићи али је и ту било проблема, проблеми су могли настати испред Хан Пјеска. Војно способни мушкарци из Милића који су били припадници његове јединице са тог подручја нису могли одлазити из Милића у било које друго место. Да би неко путовао било је потребно да буду испуњени услови и требала је да се има потврда из МУП-а. Он лично је био у кући Максимовића, та кућа се налази у новом насељу и у то време када су се правиле био је тренд да све буду двоспратне плус поткровље и такве куће имају сви који су радили у „Бокситу“.

Максимовић није могао да буде у јединици „Аркановци“ јер су били у истој јединици, а сведок не познаје никог под надимком „Македонац“ из Милића.

На подручју Рудника остао је малтене читав рат до негде '94. године, када је отишао на испомоћ јединицама, где зашкрипи. Не зна ништа у вези борбених дешавања на територији општине Братунац почетком маја, јер су они у то време били на брду и задатак им је био да чувају брдо. Ни једна јединица из Милића није учествовала у борбеним дејствима на територији Општине Братунац.

У Милићима је имао командира, а укупно 30 командира се променило. Лале Бачић је био његов комшија и рођак и он је имао једну извиђачку јединицу која је бројала 10 до 12 људи. Лале Бачић је касније погинуо.

Тешановић Јовицу познаје, са њим у јединици је био неко време, можда неких 10-15 дана, а Лале Бачић је био командир друге јединице. Тешановић се задржавао мало у јединици код њега, мало је прелазио у другу јединицу.

Није му позната пресуда коју је Хашки трибунал донео у поступку против Момчила Крајишника нити му је познат садржај те пресуде, није му је познато да је становништво у Глогови 25. маја комплетно разоружано.

Након што му је предочена одбрана окривљеног, дата на главном претресу 29.06., односно да је окривљени изјавио да су могли да иду на одмор неких 7 до 10 дана, те да су их на неких 7 до 10 дана мењали, одговорио је да је то касније било, а да прва три месеца нису нигде могли да иду. Наводи да није могуће да је Максимовић напустио јединицу на два дана, односно да је напуштање јединице на више од једног дана могло да се изврши једино након та три месеца.

Након што му је предочен исказ сведока Тешановић Јовице да је са окривљеним 06. маја 1992. године био код сведока Александра Цветковића на слави, да не зна шта је радио 07. и 08. маја али да претпоставља да је био приправан, сведок је остао при свом исказу да јединица није могла да се напусти на више од једног дана, посебно у мају месецу, односно наводи да он гарантује да није могло да се оде, бар из његове јединице, јер су они били стационирани 10 километара од Милића и ту су буквално били опкољени. Они су били најистуренији. Не зна где се налазио 09. маја '92. године. Не сећа се да је осим Бачића командир био Савић, и након што му је предочен исказ Тешановић Јовице у овом делу, сведок је остао при томе да се не сећа. Нагласио је да Далибор Максимовић није напуштао јединицу, а Тешановић јесте; Тешановић је током рата мењао јединице. Александра Цветковића такође познаје. Није био на слави код Александра Цветковића јер је био на положају, а не зна да ли су тамо били

Максимовић и Тешановић. Зна да је Максимовић задужио снајпер, а да ли је до краја имао снајпер није сигуран. Када му је предочено да Тешановић зна да је накнадно Максимовић добио другу пушку, одговорио је „извини....да није кад, да ниси правио каква чудеса, пуцао можда по Милићима“, наводећи да су сви када би одлазили кући да се окупају шенлучили и пуцали по Милићима како би објавили да су дошли кући. Не зна да ли је Максимовић држао оружје у кући. Такође наводи да није могуће да је Максимовић одлазио негде, а да он као његов командир није знао где је.

Сведок Амор Машовић испитан на главном претресу дана 31.05.2017. године, навео је да је он потписао акт Државне агенције за истраге и заштиту број 03/1-40-2-6/10 од 05.01.2010.године, који се односи на статус четири нестале особе.

Објаснио је се да проблем несталих особа Босне и Херцеговине решава на темељу Закона о несталим особама Босне и Херцеговине као јединственом закону који је између осталог предвидео да се врши верификација, односно најпре успостављање централне евиденције свих несталих у БиХ, а након тога се врши верификација те централне евиденције. Централна евиденција представља збир већег броја база података које су формиране током ратног или послератног периода, како од владиних тако и од невладиних организација, и та централна евиденција несталих је подложна верификацији, због чега се јављају различити подаци о датумима. Закон о несталима, мисли да у члану 2 став 1 тачка 4, предвиђа да минимум података за сваку несталу особу представља врло мали број генералијских података и то име нестале особе, презиме нестале особе, име једног од родитеља, датум односно годину рођења и место рођења. То су подаци који се не верификују, а апсолутно је немогуће у највећем броју случајева одредити тачан датум нестанка особе, јер је тај датум различит за различите чланове породице. Агенција не верификује место, датум и околности нестанка. То су за агенцију непроверљиви подаци и они су Институту за нестале особе БиХ небитни.

Након што је сачинио допис 2010. године, извршена је верификација у сва четири случаја, и неке генералије су промењене, односно до верификације тих особа је дошло након 2010. године- током 2014., и 2015. године, односно четири, пет година након састављања његовог дописа, те су у тренутку када је он сачинио допис то још увек били неверификовани подаци. Колико је њему познато само је једна од четири особе до сада пронађена и ексхумирана у масовној гробници и то гробници из '92. године, у коју је након тога '95. године додато још око 200 особа, односно 200 жртава.

На предочавање да у вези оштећеног Шаћировић Мује Агенција утврђује као датум нестанка 10.05., док се у изводу из матичне књиге умрлих наводи да је то 09.05.1992. године, сведок наводи да он мисли да Агенција не поседује извод из матичне књиге умрлих за Шаћировића, већ да поседује записник о идентификацији у ком је написано да је Шаћировић нестао 10. маја '92. године. Такође наводи „дакле то су подаци које су давали чланови породице или ако се ради о идентификованим особама дакле чланови породице, ако се не ради о идентификованим особама понекад су то и војне јединице или друге особе односно институције које су располагале подацима о нестанку“. Институт за нестале особе не може да стоји иза било ког датума, ни 09., ни 10., и они у бази података имају различите податке у погледу нестанка ове четири особе. Он мисли да је тројица њих нестала 09. маја, с тим да код двојице постоји и 10. мај као датум нестанка, у зависности од тога коме су подаци давани да ли

Међународној комисији за нестале, или Међународном комитету Црвеног крста или Федералној комисији, при чему је са аспекта Института потпуно небитно да ли је неко нестало 12., 13., или 15., небитна је за њих и година, битно је да је то лице нестало у распону од 30. априла '91., до 14. фебруара '96. године, јер је то законски оквир по Закону о несталима и Институт за нестала лица има обавезу да тражи особе нестале у том периоду.

На питање да ли зна ко је Душан Јанц, изјаснио се да је то особа из Међународног кривичног суда за бившу Југославију; са њим је дуго сарађивао на проналажењу масовних гробница, обради масовних гробница као и на извештају који је сачинио за потребе тужилаштва Хашког трибунала у више предмета, а на питање да ли спори да је у документацији која је достављена Душану Јанцу, достављен извод из матичне књиге умрлих издат у Живиницама под бројем 2106 септембра '97. године, који се односи на Шаћировић Мују, одговорио је да се не сећа шта је све доставио Душану Јанцу, да је доставио оно што је било затражено, а доступно њиховој архиви, и да уколико је Институту био доступан извод из матичне књиге умрлих да су њега доставили Хашком трибуналу. Такође је нагласио да је Јанц узимао из различитих извора податке, како из матичних уреда, тако од судова у неколико градова у БиХ, који су спроводили поступке о проглашењу лица за умрло. Сведоку је познато да је Хашком трибуналу доставио извод из матичне књиге умрлих за лица проглашавана несталим у ванпарничном поступку за локацију Корићанске стијене, а и да је лично од породица он прикупљао та решења и достављао Хашком трибуналу.

Нагласио је да је Институт почео са бележењем нестанка од априла '92. године, када је формирана Државна комисија за размену ратних заробљеника, евиденцију погинулих, рањених и несталих; односно од априла '92. године Влада у Сарајеву успоставља евиденцију несталих и од тог датума, дакле од 24. априла почиње да се формира евиденција несталих и од тог датума породице из целе БиХ могу да изврше пријаве. Касније се тиме бавио и Међународни комитет Црвеног крста из Женева, који је од породица такође прикупљао податке. Наводи да сви који располажу неком информацијом по закону имају право да пријаве нестанак неке особе и да то једно време егзистира као пријава, али у неком тренутку долази у процес верификације у коме та пријава буде коначно прихваћена или одбијена. Такође, сведок је навео да Агенција увек од Института тражи записник о ексхумацији, о идентификацији, судско медицинску експертизу, фотоматеријал и тако даље. У Институт се углавном слива записник о утврђивању идентитета који је институту битан да би ту особу коначно избрисали из својих евиденција. Записник о утврђивању идентитета је доказ да та особа од тог тренутка више није нестала особа, те се због тога брише из евиденције несталих особа. Такође, наводи да уколико су они за Шаћировић Мују написали да више није евидентиран као нестала особа, значи да су они у том тренутку већ примили записник о његовој идентификацији и да су га на основу тог записника скинули са евиденције за нестале особе.

На питање која је била улога Шаћировић Мирсада, сина покојног Шаћировић Мује у утврђивању идентитета, односно потврђивању идентитета, одговорио је да формално правно породица мора да потпише записник о идентификацији и да постоје три начина идентификације и то такозвана класична идентификација на основу анатомских карактеристика, ако је у тој мери тело очувано, затим на основу одеће, на основу личних докумената, полиција уз помоћ чланова породице врши идентификацију

без примене ДНК, и да се та метода од 2001., примењује само изузетно уколико се ради о карбонизираним, односно потпуно спаљеним скелетним остацима из којих је немогуће изоловати ДНК или уколико се ради о контаминираним остацима, јер су тела лежала у тлу па се променила ДНК структура из костију. Такође наводи да постоји и комбинована метода и то на основу класичне методе и ДНК. Објашњава да је Шаћировић Мујо пронађен у једној гробници, али су тела била декомпонована између осталог највероватније јер је та гробница где је пронађено тело откопана 1995. године, да би се у њу ставила тела из 1995. године. Тела су највероватније раскомадана булдожерима када су убачена нова тела и претпоставља да се заправо ради о костима Шаћировић Мује као и да је Мујино тело дефинитивно некомплетно. Мујин син је учествовао у идентификацији само због потписа и сведок објашњава да држава има правни интерес да изврши идентификацију особе чак и уколико се породица противи томе, јер ту особу треба скинути са војних евиденција, пореских евиденција, бирачких спискова и тако даље. Наводи да је Мирсад ту био присутан само да би потврдио, односно прихватио ДНК резултат и самим потписом потврдио да се слаже да су кости које он види на обдукционом столу, кости његовог оца.

Шаћировић Мирсаду није достављен ДНК извештај јер су ДНК извештаји због генетских података поверљиве природе због чега се не практикује њихово давање другима. Институт не издаје потврду о смрти лица, али дужност је вештака судске медицине да одмах по обављеној обдукцији и након што буде утврђен идентитет особе изда потврду о смрти на основу које породица даље иде код матичара, уколико га већ нису прогласили умрлим, и податке о његовој смрти уписује на основу потврде о смрти у матичну књигу умрлих.

У великом броју случајева дешавало се да су породице прогласиле лице умрлим годину дана након окончања непријатељства, тако да велики број решења о утврђивању настанка смрти носи датум 21.12.'96. године, као годину дана од потписивања Дејтонског мировног споразума, па су накнадно уписивани додатни подаци.

Он не поседује податке да ли су за Салкић Незира, Омера и Хусу вођени поступци око њиховог проглашења за умрле али њихови нестанци су верификовани.

На питање да ли је могуће да је према допису Института Шаћировић Мујо нестао 10.05.'92. године у Братунцу, а да је убијен у Глогови 09. маја, сведок је одговорио да је то могуће, да Закон БиХ познаје термин претпостављени датум, место и околности нестанка, док су име, презиме, име једног родитеља и датум, односно година рођења као и место рођења генералијски подаци који се морају верификовати; да се ту консултују званичне државне базе података МУП-а, односно данас такозвани ИДА Агенција, Агенција за идентификационе документе и да они уносе само оне податке који су заиста званични подаци и те верификују.

Сведок није могао да се изјасни да ли уколико се у матичне књиге умрлих упише смрт неког лица, на основу решења суда о проглашењу за умрло, да ли се тај податак уписује у извод из матичне књиге, при чему тврди да у самој матичној књизи мора да постоји та назнака.

Сведок Неђо Петковић испитан на главном претресу 12.01.2018. године, навео је да ради као службеник, односно као матичар у Општини Братунац, те да упис у матичну књигу умрлих лица врше на основу потврде о смрти Дома здравља, на основу решења о проглашењу лица за умрло, на основу изјаве сведока, ако другачије не може да се утврди смрт лица. Пријаву смрти могу извршити само ближи чланови породице, а за њих као службу је када се врши упис у матичну књигу умрлих неопходна потврда о смрти. Потврду о смрти неког лица издаје здравствена установа, односно лекар, а уколико нема потврде о смрти упис се врши на основу решења општинског секретаријата, правне службе које се доноси на основу изјаве сведока. У том случају у матичној књизи, односно матичном листу се врши упис тог решења. Такође, они у матичне књиге умрлих врше упис и на основу решења надлежног суда којим су одређена нестала лица проглашена за умрла и упис тог решења уписују у рубрици за напомене. Упис лица која су са подручја Општине Братунац нестала током '92., 93., и '94.године, (током ратних година) вршен је на основу судских решења. У Федерацији су постојале посебне матичне књиге које су се водиле у које су уписивана сва решења о проглашењу лица за умрло донета у периоду од '96., до 2001., без обзира на то који орган их је донео. Радило се о укупно две књиге које су њима достављене 2002. године. У тим књигама које су они добили, стоји број решења као и назив органа који је решење донео, било да је он суд или општинска комисија која је утврдила да је неко лице умрло. Не може да се сети уписа за лице Шаћировић Мујо.

Након што му је предочен извод из матичне књиге умрлих БиХ, Републике Српске, Општине Братунац од 29.01.2015. године, број 02-4-202-44/15, навео је да је он издао тај извод из матичне књиге умрлих и да је на њему његов потпис. Објаснио је да су подаци који су садржани у изводу из матичне књиге умрлих за Шаћировић Мујо пренети из књига које су добили из федерације, односно на основу података које су добили од Федералне службе, али да у рубрици напомена или забелешка не стоји одакле су ти подаци пренети јер то не раде, с обзиром да су они добили књиге. Привремени уред Општине Братунац био је у Тузли и од '96., до 2001. године тамо су уписивали умрле. Укупно је било 1340 уписа у те две књиге, при чему је 1272 уписа било на основу судских и општинских решења, а 68 на основу потврда о смрти. У Федерацији Босне и Херцеговине су уносили податке на основу судских решења и на основу потврда о несталим лицима.

Појаснио је да је могуће да је место нестанка неког лица једно место, а да у матичним књигама умрлих буде уписано друго место као место смрти, све из разлога што су различита лица пријављивала смрт, они укуцавају у потврдама податке које им особа која пријављује смрт саопштава и која долази у редовним условима, односно када се врши редован упис, при чему му није познато како су се вршили уписи у посебним матичним књигама-ко је пријављивао смрт и подносио захтев суду за проглашење лица за умрло. У редовном поступку се не може десити да место нестанка особе буде једно место, а да је лице умрло на другом месту, а на питање шта се сматра под редовним уписом у редовном поступку одговорио је „сад ако је редован упис јер ми нисмо надлежни то суд доноси решење јер ми нисмо надлежни њихова решења да...“.

Сведок Иванка Маџаревић, мајка окривљеног Далибора Максимовића, испитана на главном претресу 12.01.2018. године, навела је да је током '92. године живела у својој породичној кући у Милићима са мужем Маџаревић Иваном и три сина и то окривљеним Максимовић Далибором, Маџаревић Александром који је рођен '77. године и Маџаревић Данијелом који је најмлађи и који је рођен '81. године. Породичну кућу су правили она и њен супруг.

Не зна где се окривљени Максимовић Далибор налазио током маја месеца '92. године, зна да је био мобилисан, али не зна да ли је то било у вези редовног служења војног рока или је био накнадно мобилисан, нити да ли се радило о мају месецу '92. године, али зна да је био ангажован на линији према Бокситу.

Она је радила 10 година на руднику Боксита (запослила се 1975. године), након тога прешла је у угоститељство и радила у мотелу „Милићи“, као и у његовим додатним објектима. Не може да се сети тачне године када је кренула да ради у угоститељству, зна да је пуних 10 година радила на руднику, а након тога прешла у угоститељство. Сигурна је да је '92. године радила у мотелу.

Њен супруг Маџаревић Иван је '53. годиште, а током '92. године није имао браду, кратко се шишао и док је био млађи носио је бркове. Приближно је њене висине-око метар шездесет и нешто.

Њена два млађа сина Александар и Данијел су у кући били све то време- те '92. године, ишли су у школу. Њихова кућа је имала приземље, спрат и поткровље и била је омалтерисана. Кућу су почели да праве 1976. године и мисли да је већ осамдесетих година кућа била омалтерисана. Није могла да се изјасни колико је тачно кућа удаљена од аутобуске станице, али да није далеко. Аутобуска станица чак није ни могла из куће да се види, а посебно кад се изађе јер је ту био мотел, па трафостаница. У оквиру дворишта њихове породичне куће сада постоји објекат-помоћна зграда коју су изградили „за славу“, а у време '92. године, никаквог помоћног објекта није било.

Током маја месеца '92. године, окривљени Максимовић Далибор није довео никакву девојку код њих у кућу, па није ни могао да је представи као припадника јединице Аркановаца и након тога одвео на спрат на спавање, а она ни у ком случају никоме није размештала нити намештала собу и кревет. Колико је њој познато окривљени Далибор Максимовић није био у Хрватској на ратишту, чак мисли да он у Хрватској никада није био.

Након што јој је предочен део исказа сведока ВС-1, која је навела да је мајка окривљеног (сведок Иванка Маџаревић) у време '92. године радила као угоститељ на подручју Милића, да је окривљени Максимовић Далибор био на ратишту у Хрватској, тачније у Вуковару, па прекомандован у Босну, да је долазила до куће која је била близу аутобуске станице, да се радило о двоспратници без фасаде, на две воде, да је четворо људи било у кући, и то млађи брат, отац, мајка и неки непознат човек, да је њу Далибор представио као да је из Арканове јединице, да је тај човек имао око 40 година, при чему је сведок ВС-1 мислила на мужа сведока Маџаревић, да је млађи мушкарац био старости око 14 година, што се уклапало у године њеног средњег сина; навела је да јој ништа од тога нити је познато нити је ко долазио, иако се ови подаци поклапају. У

кући никакво наоружање нису имали, а с обзиром да је двоје малолетне деце живело у кући.

Окривљени Максимовић Далибор у то време није имао аутомобил, нити је имао положено. Она никада није видела окривљеног да вози. Никада га није видела ни у аутомобилу на ком је стајао натпис „Боксит“, а пре свега ни директор никада не би дозволио да приватно лице узима Бокситов ауто.

Пут који води од Милића према Власеници могао је да се види из собе коју је окривљени користио али само када нема лишћа.

Описала је да се у приземљу куће, када се уђе у ходник одмах са десне стране налази једно одељење, односно соба која служи за оставу, из ходника се улази у кухињу и у две собе „кроз ходник када идете право улазите у те две собе, право а на лијеву страну они...има још једна дечија соба је била“, значи све укупно је у приземљу било три собе и кухиња. На спрату је исти распоред при чему и на спрату постоји кухиња. Кућа је била грађена од цигленог блока а кров је био од црепа. У њиховом комшилуку су све куће биле грађене као њена, имале су приземље, спрат и поткровље.

Максимовић Далибор је имао више својих другова, неке је познавала, неке није јер се није оптерећивала друштвом својих синова, при чему се не сећа да је окривљени имао друга са надимком „Македонац“.

На основу **уверења о држављанству** издатом од стране Градске управе Града Београда од 20.01.2014. године утврђено је да је окривљени Максимовић Далибор рођен 29.11.1972. године, уписан у књигу држављана Републике Србије за 2007. годину под бројем 1339 (матично подручје Палилула) и то на основу решења МУП-а Р Србије број 204-1-10368/06 од 13.09.2007. године, те да је примљен у држављанство Републике Србије 10.12.2007. године.

На основу **уверења о војном ангажовању** на име Максимовић Далибор Одељења за општу управу Општинске управе Општине Милићи, Републике Српске, број 03-058-2-3/15 од 02. фебруара 2015. године утврђује се да је окривљени био ангажован у рату, у оружаним снагама РС и то: од 06.04.1992. године до 01.12.1993. године ВП 7296 Милићи, од 27.09.1994. године до 06.11.1995. године ВП 7296 Милићи, од 07.11.1995. године до 21.03.1996. године ВП 7296 Милићи и од 22.03.1996. године до 30.06.1996. године ВП 7296 Милићи.

На основу **информације о војном распореду** на име Максимовић Далибор, начелника општине Милићи, Република Српске, Босна и Херцеговина број 02-70-3-1/09 од 11. фебруара 2009. године утврђује се да је окривљени био на распореду у ВП 7296 Милићи у периоду 04.04.1992.-01.12.1993.-27.09.1994.-30.06.1996. године.

На основу **јединичног и матичног картона на име Максимовић Далибор** утврђено је да је окривљени служио војни рок од 19.12.1990.-22.08.1991. године у војној пошти 6002 Зајечар и од 22.08.1991.-13.09.1991. у војној пошти 6002/13-2 Књажевац и да је учествовао у рату као припадник ВП 7296 Милићи од 06.04.1992.

године до 01.12.1993. године, од 27.09.1994. године до 06.11.1995. године, од 07.11.1995. године до 30.06.1996. године.

На основу извода из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Братунац број 02/4-202-4-2745/2010 од 15.12.2010. године, утврђено је да је Салкић Омер уписан у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Братунац ПМКУ под редним бројем 18 за 1997. годину, да је као датум смрти уписан 09.05.1992. године а као место смрти Реповац.

На основу извода из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Братунац број 02/4-202-4-2746/2010 од 15.12.2010. године, утврђено је да је Салкић Хусо уписан у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Братунац ПМКУ под редним бројем 260 за 1997. годину, да је као датум смрти уписан 10.05.1992. године, а као место смрти Хранча.

На основу извода из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Братунац број 02-4-202-43/15 од 29.01.2015. године, утврђено је да је Салкић Незир уписан у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Братунац ПМКУ под редним бројем 38 за 1997. годину, да је као датум смрти уписан 09.05.1992. године, а као место смрти Реповац.

На основу извода из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Братунац број 02-4-202-44/15 од 29.01.2015. године, утврђено је да је Шаћировић Мујо уписан у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Братунац ПМКУ под редним бројем 216 за 1997. годину, да је као датум смрти уписан 10.05.1992. године, а као место смрти Хранча.

На основу дописа Института за нестале особе број 03/1-40-2-66/10 од 05.01.2010. године утврђено је да је Институт за нестала лица увидом у своје евиденције утврдио да је Салкић Хусо нестало 10.05.1992. године у Хранчи, да је евидентиран у базама ИЦМП,МКЦК и бивше комисије за нестале особе те да се у тренутку сачињавања извештаја и даље води као нестала особа; да је Салкић Омер нестало 09.05.1992. године у Хранчи, да је евидентиран у базама ИЦМП,МКЦК и бивше комисије за нестале особе те да се у тренутку сачињавања извештаја и даље води као нестала особа; да је Салкић Незир нестало 10.05.1992. године у Братунцу, да је евидентиран у бази ИЦМП, те да се у тренутку сачињавања извештаја и даље води као нестала особа а да је Шаћировић Мујо нестало 10.05.1992. године у Братунцу, да је ексхумиран у периоду од 12.07.-10.08.2004. године у Бљечеви, Братунац и идентификован 15.04.2009. године те да се документација о ексхумацији и идентификацији нестале особе налази у Кантоналном тужилаштву Тузла.

На основу извештаја о судско медицинској експертизи место гробнице локалитет Бијечева, општина Братунац, број случаја БЛЈЕ 01/16 од 30.01.2016. године, 01/176 до 28.11.2005. године, 01/20 од 30.01.2006. године, 01/32 од 30.01.2006. године, 01/31 од 30.01.2006. године; записника о ексхумацији Тузланског кантона, Кантоналног тужилаштва Федерације Босне и Херцеговине КТА. број 672/04 од 12.07.2004. године; записника о утврђивању идентитета број протокола 358/09 до 15. априла 2009. године, са прилозима-потврдом о смрти за Шаћировоћ Мују и ДНК извештајем утврђено је да је у периоду од 12.07.2004. године па до 11.08.2004.

године обављена ексхумација на локалитету села Бљечева, општина Братунац, да су на том месту пронађени скелетни остаци више особа, да су током ексхумације пронађеним и извађеним скелетима дате ознаке, те да је 15.04.2009. године утврђен идентитет посмртних остатака регистрованих под бројем бр.БЈЕ 01/32, бр. БЈЕ01/16, бр.БЈЕ 01/20 и бр.БЈЕ 01/176 те да се ради о Шаћировић Муји, а да је идентификација извршена на основу позитивног ДНК налаза ИД ИЦМП 16655 број протокола 7220/06 као и да је идентитет потврдио син покојног Шаћировић Мује-Шаћировић Мирсад.

На основу записника о показу лица места од стране сведока „ВС1“ Државне агенције за истрагу и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине бр. 16-04/2-6-04-2-669/13, видео записа уз наведени записник и фотодокументације-приказ лица места Братунац и Милићи Државне агенције за истрагу и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-13/1-7-101/13 од 12.11.2013. године, утврђено је да је дана 29.10.2013. године извршено показивање локација: куће власништво Рамић Синана и Хајре, аутобуска стајалишта у Хранчи, Реповцу и Глоговој (у непосредној близини џамије), као и део града Милићи око аутобуске станице у Милићима. У вези куће Рамић Синана и Хајре сведок ВС1 је показала да ју је у њој затекао напад и да је одатле протерана према аутобуском стајалишту у Хранчи, за аутобуско стајалиште у Хранчи је рекла да је то стајалиште на коме је стајало бошњачко становништво и одатле су одвезени у правцу Братунца; за аутобуско стајалиште Реповац сведок је навела да је то место где се први пут појавио окривљени и где су она и њена рођака ушле у возило са Дачом и још једним војником; у вези аутобуског стајалишта Глогова сведок је навела да је то место где је убијен Шаћировић Мујо, а у вези обиласка Милића сведок није препознала кућу окривљеног приликом два проласка поред ње, да би, када су стали изнад Основне школе у Милићима, са које се види панорама Милића (дела око аутобуске станице), сведок препознала аутобуску станицу и базен код хотела Милићи и на основу тога покушала да одреди кућу окривљеног при чему је показала на кућу која јој је највише личила на кућу окривљеног али је изјавила да не може да тврди да је то та кућа (напомена службених лица је да је на адреси куће на коју је указала сведок, пријављен окривљени).

На основу одлуке о формирању Војске Српске Републике Босне и Херцеговине (Службени Гласник Српског народа у БиХ број 6 од 12.05.1992. године) утврђено је да је 12.05.1992. године формирана војска Српске републике Босне и Херцеговине те да су дотадашње јединице и штабови територијалне одбране преименовани у команде и јединице Војске као и да ће према наведеној одлуци Војска Српске Републике Босне и Херцеговине носити униформе и чинове које су носили припадници Југословенске народне армије и Територијалне одбране. Одлука је донета на седници Скупштине српског народа у Босни и Херцеговини одржаној 12.05.1992. године (број одлуке 03-234/92) а исту је потписао председник Скупштине Момчило Крајишник.

На основу наредбе о општој мобилизацији Српске општине Братунац, кризног штаба, број 01-07-92 од 16.04.1992. године утврђено је да је Кризни штаб Српске општине Братунац прогласио општу мобилизацију свих пунолетних грађана на основу одлуке Председништва Републике српског народа БиХ, да су војни обвезници распоређени у штабове, команде и јединице ТО Српске општине Братунац дужни да се одмах одазову на мобилизацију и да ће они који се не одазову на мобилизацију бити

приведени и разоружани од стране војне полиције и милиције СЈБ Српске општине Братунац.

На основу одлуке Председништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу ратног стања (Сл. лист РБИХ број 7/92 од 20.06.1992. године) утврђено је да је дана 20.06.1992. године на територији Р. Босне и Херцеговине проглашено ратно стање и да је одлуку на седници донело Председништво Босне и Херцеговине.

На основу одлуке Председништва Републике Босне и Херцеговине о укидању ратног стања објављене у Службеном листу Републике БиХ број 50/95 дана 28. децембра 1995. године утврђено је да је 22.12.1995. године укинута ратно стање уведено Одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине од 20.06.1992. године као и стање непосредне ратне опасности проглашено Одлуком од 08.04.1992. године, да је одлуку донело Председништво Босне и Херцеговине а на предлог Министарства одбране.

На основу основу извода из матичне књиге рођених Босне и Херцеговине, Републике Српске, општине Милићи број 03-200-1-710/16 од 12.07.2016. године, утврђено је да је Маџаревић Иванка (мајка окривљеног) уписана у матичној књизи рођених која се води за матично подручје Милићи под редним бројем 141 за 1955. годину, да је 19.10.1976. године закључила брак са Маџаревић Иваном када је узела презиме супруга, а да је њено девојачко презиме Максимовић.

На основу пресуде Суда БиХ број С1 1 К 009947 12 Крл од 04.03.2014. године и пресуде Апелационог суда БиХ број С1 1 К 009947 14 Крж 9 од 21.10.2014. године утврђено је да је наведеном пресудом Суда БиХ оптужени Најдан Млађеновић оглашен кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СФРЈ у вези са чланом 22 истог закона и осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци (ратни злочин извршен дана 03.05.1992. године на територији села Хранча, општина Братунац); да је заједно са оптуженим Савом Живковићем ослобођен од оптужбе да су извршили злочин против човечности (да су кривично правне радње предузели 03.05. и 09.05.1992. године) као и да је за одређене радње кривичног дела злочин против човечности против оптуженог Најдана Млађеновића одбијена оптужба, као и да је наведеном пресудом Апелационог суда БиХ одбијене жалбе изјављене против првостепене пресуде.

На основу копије возачке дозволе издате на име Максимовић Далибор утврђено је да именовани поседује возачку дозволу за управљање возилима Б и Ц категорије од 14.08.2009. године.

Увидом у спис предмета Општинског суда у Живиницама број Р1 33/97 утврђено је вођен поступак за проглашење лица за умрло- Шаћировић Мује, да је дана 27.08.1997. године донето решење којим је нестали Шаћировић Мујо проглашен за умрлог, те да се као дан његове смрти сматра 10.05.1992. године, наведено решење је исправљено решењем од 05.02.2001. године али само у погледу имена предлагача као и да су у поступку који је вођен осим предлагача, испитани ВС1 и Шаћировић Идриз-брат Шаћировић Мује.

Увидом у спис предмет **Опћинског суда у Живиницама-Одељење суда у Кладњу број Р 43/96** утврђено је да је вођен поступак за проглашење лица за умрло-Салкић Омера, да је дана 14.01.1997. године Основни суд у Кладњу донео решење Р43/96 којим је утврђена смрт Салкић Омера са даном 09.05.1992. године у Реповцу, општина Братунац, те да су у поступку осим предлагача као сведоци саслушани Салкић Осман и Салкић Хурије.

На основу извода из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Федерације Босне и Херцеговине, Тузланског кантона, Опћине Тузла број **10/13-1-1955/05 од 24.11.2005. године**, утврђено је да је Салкић Наза, супруга Салкић Незира, уписана у матичној књизи умрлих која се води за место Тузла под редним бројем 1955 за 2005. годину и да је као датум смрти уписан 09.11.2005. године.

На основу извода из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, опћине Сребреница број **05-202-213/13 од 14.05.2013. године**, утврђено је да је Салкић Хатица, супруга Салкић Хусе, уписана у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Сребреница под редним бројем 26 за 2013. годину, да је као датум смрти уписан 10.05.2013. године.

Увидом у спис предмета **Опћинског суда у Тузли број предмета 32 0 В 350004 19** утврђено је да је вођен поступак за проглашење лица за умрло- Салкић Хусе, да је дана 27.01.1997. године Основни суд у Тузли донео решење Р2 413/96 којим је утврђена смрт Салкић Хусе те да је као дан смрти утврђен 09.05.1992. године у месту Хранча, општина Братунац, да је поступак вођен по предлогу Салкић Хатице и да су у поступку осим предлагача (Салкић Хатице) испитани и сведоци Салкић Рамо, Шитарац Назиф и Салкић Самир.

Увидом у спис предмета **Опћинског суда у Тузли број предмета 32 0 В 350002 19** утврђено је да је вођен поступак за проглашење лица за умрло- Салкић Незира, да је дана 13.02.1997. године Основни суд у Тузли донео решење Р2 461/96 којим је утврђена смрт Салкић Незира те да је као дан смрти утврђен 09.05.1992. године у месту Реповац, општина Братунац, да је поступак вођен по предлогу Салкић Назе и да су у поступку осим предлагача (Салкић Назе) испитани и сведоци Салкић Неџиб, Малагић Велија и Малагић Веказ.

На основу извода из казнене евиденције Одељења за аналитику за ПУ Београд И број 235.2.1/3405 од 06.03.2018. године и Управе криминалистичке полиције Министарства унутрашњих послова Републике Српске број 02/1-2-234-176/18 од 06.03.2018. године утврђено је да је окривљени Максимовић Далибор раније осуђиван пресудама Основног суда Власеница К.бр.91/02 од 20.02.2004. године и К.бр. 12/2000 од 19.03.2002. године због кривичних дела шумска крађа.

Опште је позната чињеница да се на простору садашње Босне и Херцеговине од пролећа 1992.године, па до потписивања Дејтонског споразума у јесен 1995.године одвијао оружани сукоб између организованих оружаних снага Војске Републике Српске, са једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, са друге стране. Стање непосредне ратне опасности проглашено је одлуком Председништва Републике Босне и Херцеговине која је донета 08.04.1992. године, и

која је објављена у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине. Одлуку о проглашењу ратног стања донета је 20.06.1992.године на седници председништва Босне и Херцеговине и истог дана је ступила на снагу објавом у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине. На територији Босне и Херцеговине ратно стање као и стање непосредне ратне опасности укинута је дана 22.12.1995.године, одлуком председништва Босне и Херцеговине на предлог Министарства одбране, а наведена одлука објављена је дана 28.12.1995.године у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине.

Наведене чињенице потврђене су и писаним доказима- Одлуком о проглашењу ратног стања, и Одлуком о укидању ратног стања, свим објављеним у „Службеном листу“ Републике Босне и Херцеговине.

Анализом свих изведених доказа, које доказе је суд ценио свестрано и савесно, сваки за себе и у међусобној вези у склопу навода оптужбе и одбране оптуженог, суд је несумњиво утврдио:

На територији општине Братунац дошло је до опште мобилизације свих пунолетних грађана током априла месеца 1992. године на основу наредбе Председништва Републике српског народа БиХ, а војни обвезници су распоређени у штабове, команде и јединице ТО Српске општине Братунац, а јединице и штабови територијалне одбране преименовани су у команде и јединице Војске Српске републике БиХ дана 12.05.1992. године када је Војска и формирана.

Наведене чињенице утврђене су на основу наредбе о општој мобилизацији Српске општине Братунац, кризног штаба број 01-07-92 од 16.04.1992. године и одлуке о формирању Војске Српске Републике Босне и Херцеговине.

Окривљени Далибор Максимовић одслужио је војни рок у периоду од 19.12.1990. године до 13.09.1991. године и то у Зајечару и Књажевцу а на распореду у ВП 7296 Милићи био је од 04.04.1992. године. Окривљени је био ангажован у рату, у оружаним снагама РС као припадник ВП 7296 Милићи у периоду 06.04.1992.-01.12.1993., 27.09.1994.-06.11.1995., 07.11.1995.-21.03.1996 и од 22.03.1996.-30.06.1996. године.

Наведене чињенице утврђене су на основу јединичног и матичног картона на име Максимовић Далибор, уверења о војном ангажовању на име Максимовић Далибор, информације о војном распореду на име Максимовић Далибор као и на основу одбране окривљеног који наводи да је мобилисан по основу општег позива за мобилизацију, да га је мобилисала територијална одбрана, исказа сведока Александра Цветковића који наводи да су на територије општине Милићи ратна дејства почела почетком априла 1992. године и да је војно способно становништво било мобилисано, исказа сведока Јовице Тешановића који наводи да су почетком рата сви били војно ангажовани и то у територијалној одбрани која им је и поделила оружје као и исказа сведока Ранка Ђукановића који наводи да је у пролеће 1992. године окривљени био са њим у јединици, а које доказе је суд ценио сваки појединачно и у њиховој међусобној вези па их је у овом делу прихватио као јасне и међусобно сагласне.

Током маја месеца 1992.године од стране Војске Републике Српске извршен је напад на места на територији Општине Братунац и то места Реповац, Хранчу, Глогову, Церовац.

Наведене чињенице утврђују се на основу исказа сведока ВС1 (која говори да је дана 09.05.1992.године, када је са својом рођаком ВС2 дошла до Хранче, војска опколила кућу у којој су се налазили и истерала их на улицу, да су их аутобусом одвезли у Реповац где је било доста војске и да су вршили раздвајање мушкараца муслимана од жена и деце, вршили испитивања и вређали их и одатле терали старије људе муслимане који нису били војно способни, стављали у аутомобиле и возили према Реповцу); сведока ВС2 (која наводи да је дана 09.05.1992.године, са својом рођаком ВС1 кренула из Братунца према Хранчи, пешака, јер аутобуси нису ишли, да је чула пуцњаву из правца Глогове; да када су дошле у Хранчу да су тамо затекле велики број мештана Хранче код куће Рамић Паше, јер су њихове куће већ биле запаљене, те да су се око поднева појавили војници наоружани пушкама који су их протерали до аутобуског стајалишта у Реповцу, где су вршили испитивање мушкараца); сведока ВС3 (која наводи да је у суботу ујутру 09.05.1992.године била у својој породичној кући у Хранчи, те да су око 6 часова чули пуцњаву из правца Глогове, да су видели да горе куће и други објекти, због чега је са својом породицом побегла према реци како би се тамо сакрили; да је са тог места видела војску да се враћа из Глогова и окружује Хранчу; да када су се из склоништа вратили до куће, да су видели да су им куће и штале изгореле, и да су их испред куће сачекала два полицајца која су их упутили у правцу којем су отишли други припадници муслиманске националности); сведока Брчаниновић Мемсуре-ћерке сведока ВС3 (која наводи да их је 09.05.1992.године пробудила пуцњава, да када су изашли из куће да су видели да поједина села горе, а на све стране је био дим, да се она са својим родитељима, братом и сестром сакрила у шуми поред реке и да су одатле видели како је наишла војска или неко други, да су попалили куће, да се за то време чула јака пуцњава и да су меци летели на све стране, да када су изашли из склоништа да их је полицајац упутио према Глоговој); исказа сведока Јашаревић Мејре-такође ћерке сведока ВС3 (која наводи да су се 09., или 10.маја 1992.године пробудили уз пуцње, те да како су тенкови отишли на Глогову да се видео дим када су изашли из куће, да су се сакрили у потоку испод куће, те да када су изашли из склоништа да су видели да је њихова кућа запаљена и да су након тога кренули у правцу Глогове); исказа сведока Салкић Неџиба (који говори да 09.05.1992.године када је кренуо на посао и дошао на аутобуску станицу у Хранчи, да је чуо да Глогова гори, да се он вратио својој кући која је била у Хранчи и испричао укућанима, због чега се његов отац-Салкић Незир попео на брег одакле се видела Глогова, део Реповца и Братунац и када се вратио рекао да Глогова заиста гори, због чега је сведоку и његовом брату рекао се сакрију у трапу који су имали у подруму, те да док су тако били сакривени да су осетили високу температуру због чега су схватили да је кућа запаљена); сведока Салкић Зумре (која наводи да је од Салкић Незира чула да је видео да Глогова гори, да су се недуго након тога зачули пуцњи, те да су их истерали из кућа и послали на аутобуску станицу у Реповцу, да је на том аутобуском стајалишту већ било доста војника који су били у шареним војничким униформама и наоружани аутоматским пушкама); исказа сведока Зухре Салкић (која је навела да је њена кућа била у Хранчи, да су ујутру 09.05.1992.године, чули пуцњаву због чега је са ћерком побегла из своје куће у кућу Неџиба Салкића, да су видели војску како се скупља, те да када им је Салкић Незир рекао да изађу из куће, да је испред куће било војске, при чему су неки били у униформама и наоружани пушкама, неки су носили

чарапе на главама и ти су им наредили да крену према аутобуској станици у Реповцу, да је тог дана извршен напад на Глогову, да су путем прошли тенкови, те да након што су Глогову попалили да су се вратили према Хранчи); исказа сведока Салкић Раме (који говори да се тог дана одиграо напад на Хранчу); сведока Салкић Нермина (који говори да се 09.05.1992.године налазио у Церовцу изнад Братунца, да су се у једном тренутку појавили наоружани војници, наредили им да сиђу до Реповца, да су у Реповцу када је он стигао већ стајали окупљене жене, деца и одрасли мушкарци); сведока Салкић Фате (која је навела да се 09.05.1992.године, налазила на подручју Церовца те да је у јутарњим сатима видела како горе куће на подручју Глогове, а чули су се и пуцњи, да су се око 12 часова чули пуцњи у близини Церовца, због чега су они побегли у шуму која се налазила у Реповцу, да су их ту опколили непознати српски војници и повели према Церовцу и да су ту наишли војници који су имали траке око руку и око главе, наоружани пушкама, обучени у шарене униформе који су убијали кога су хтели и одводили за Братунац, Коњевић Поље и Кравицу, и који су пљачкали куће); исказа сведока Салкић Менсура (који наводи да су се 09.05.1992.године ујутру чули пуцњи у Хранчи, због чега су отишли у шуму да се сакрију, да их је тамо пронашла војска и натерала да се иде на аутобуску станицу у Реповцу, где је било укупно 20 до 30 људи-Бошњака, а било је ту и неких шест до седам војника); сведока Салкић Амира (који наводи да је 09.05.1992.године су зачули пуцњаву због чега су побегли из куће у шумарак иза, да их је ту пронашла и заробила војска и натерали су их да сиђу до главног пута, односно до аутобуског стајалишта у Реповцу, које је било удаљено око 800 метара, да је на том стајалишту било војника, али да он не може да процени колико укупно).

Исказе наведених сведока у овом делу суд је у потпуности прихватио као истините и међусобно сагласне, непристрасно дате, а сведоци говоре о својим сазнањима и околностима под којима се критични догађај десио, а чији су учесници они били.

Током овог напада лишени су живота Салкић Омер, Салкић Хусо, Салкић Незир и Шаћиревић Мујо. Наведене чињенице утврђују се из извода из матичне књиге умрлих за наведена лица, дописа Института за нестале особе број 03/1-40-2-66/10 од 05.01.2010.године, списка предмета Општинског суда у Живиницама број Р1 33/97; предмета Општинског суда у Живиницама-Одељење суда у Кладњу број 43/96; Општинског суда у Тузли 320V35000419 и Општинског суда у Тузли 320V35000219, као и исказа сведока ВС1, Салкић Нециба, Салкић Зумре, Салкић Зухре, Салкић Нермина, Салкић Фате, Салкић Менсура, Салкић Армина, који сви говоре о смрти Салкић Омера, Незира, Хусе и Шаћировић Мује, затим исказа сведока Салкић Раме који говори о смрти Салкић Омера, Салкић Незира и Салкић Хусе, као и исказа сведока ВС3, Мемсуре Брчаниновић и Јашаревић Мејре, које говоре о смрти Шаћировић Мује, а у вези са исказима ових сведока и исказа сведока ВС2 која говори најпре о смрти три старија лица на аутобуском стајалишту у Реповцу и убиству поред аутобуса у Глоговој, као и исказа сведока Млађеновић Јефте који говори о убиству које се догодило поред аутобуса којим је он управљао.

Све наведене доказе суд је у погледу одлучних чињеница-лица која су критичном приликом лишена живота прихватио као јасне, уверљиве и у делу где су међусобно сагласне, а у складу са сазнањима које сведоци имају.

У овом делу суд је ценио исказ сведока ВС1 која говори да је сигурна да су убијени Салкић Хусо и Салкић Незир, при чему изјашњавајући се о томе ко је још убијен дајући свој исказ пред Државном агенцијом за истраге и заштиту 21.02.2008. године и 09.07.2008. године наводи да су осим Хусе и Незира убијени и Атиф и Џемал док на главном претресу 09.09.2016. године наводи да мисли да је убијен и Салкић Омер и још једно лице, па налази да у склопу свих осталих изведених доказа-исказа напред наведених сведока, када се има у виду да се сведок ВС1 случајно нашла на лицу места-јер је била у посети својој мајци, да она не може засигурно знати о којим лицима се ради па је суд поклонио веру њеном исказу датом на главном претресу у погледу означења убијених лица иза камиона- Салкић Хусе, Незира и Омера јер је исти у том делу сагласан исказима напред наведених сведока.

У склопу напред наведеног суд је ценио да поједини сведоци, изјашњавајући се о томе како су Салкић Омер, Салкић Хусо и Салкић Незир лишени живота- односно да ли је у томе учествовало једно или више и која лица, у одређеној мери нису сагласни како у својим сопственим исказима тако ни са исказима других сведока па тако сведок ВС1 у свом исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 21.02.2008. године наводи да су их на том месту „убили“, у исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 09.07.2008. године наводи „видела када је лице под надимком „Дачо“ учествовао у убиству четворице мушкараца“, а на главном претресу одржаном дана 09.09.2016. године наводи „те људе је убио Дачо“, „било је још наоружаних али Дачо их је упуцао“, а на том истом главном претресу изјављује и „на том месту убили четворицу мушкараца“; сведок ВС2 у свом исказу наводи „ти војници их побили из оружја“; сведок Салкић Зумра у свом исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 30.11.2010. године наводи „њих двојица...овај са црвеном марамом их је побио“... „само је пуцао овај са марамом“, а у свом исказу датом на главном претресу дана 02.11.2016. године „ту их је поређао и упуцао“; сведок Салкић Зухра у свом исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана дана 30.11.2010. године наводи „наредили им да стану уз камион хладњачу... наведени војник је испуцао рафал и побио их“, а на главном претресу дана 15.12.2016. године „испалио рафал у њих...након што су убили Незира, Омера и Хусу...“; сведок Салкић Нермин у свом исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 16.07.2008. године наводи „двојица српских војника издвојили Незира, Омера и Хусу и одвели их иза шлепера...чуо сам пуцње, а затим су се та два војника вратила иза шлепера...“, а на главном претресу дана 09.03.2017. године наводи „тај човек одмах је одвео Омера Хусу и Незира иза шлепера и убио их... тог што је убио звали су „Македонац““; сведок Салкић Фата у свом исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 16.07.2008. године наводи „два војника који су одвели Омера, Хусу и Незира иза камиона после пуцњева су се вратили“; сведок Салкић Менсур у свом исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 27.12.2007. године наводи „убио их сву тројицу са кратким рафалима“, а на главном претресу дана 20.01.2017. године наводи „... и ту их је стрељао.“; сведок Салкић Амир у свом исказу на главном претресу дана 20.01.2017. године наводи „...повео их иза те хладњаче и тамо их је побио...“

Напред наведене разлике у вези броја лица која су одвела и лишила живота Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира суд је ценио у склопу навода оптужнице да је Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира лишио живота окривљени са још неколико наоружаних непознатих припадника Војске Републике Српске, па из свега

наведеног закључује да су у лишењу живота Салкић Омера, Салкић Хусе и Салкић Незира учествовала два лица, а на шта управо указују и одређене разлике у опису лица која су учествовала у убиству Салкић Омера, Хусе и Незира.

Наиме сведок ВС1 говори да је то лице са надимком „Дача“ имало црвену траку везану преко главе, а описујући „Дачу“ наводи да је имао 18 до 19 година, био средњег раста (1,75цм до 1,80 цм) и имао шарену униформу; сведок ВС2 говори да се ради о лицима под надимком „Македонац“ и „Дачо“, које она познаје од раније из виђења, и да је „Дачо“ лице које је преклало Салкић Хусу при чему наводи да је Дачо био у маскарној униформи; сведок Салкић Зумра говори о лицу које је имало свезану траку око чела, при чему на главном претресу говори најпре о траци црне боје, а када јој је предочено да је пред Државном агенцијом изјавила да се ради о траци црвене боје, наводи да она не може свега да се сети, али да се ради о црвеној траци, а што се тиче описа потенцира да је много времена прошло, али да је то лице имало крупне очи, шире лице, да је било висине око 180, односно средње висине, да је било средњих година (око 35), да је био у војничком оделу и носио аутоматску пушку и да је то лице дошло са другим који је био њен комшија, и који је касније погинуо; сведок Салкић Зухра говори о војнику са црвеном марамом око главе, и описује га као црног, млађег, нижег раста, и крупније грађе и говори да је то лице заклало Салкић Хусу и да је са њима био још један војник; Салкић Рамо говори да је његовог оца убио и касније преклао војник са црвеним повезом око главе; сведок Салкић Нермин говори о војнику који је био висине око 170, мањег раста, имао траку на глави, при чему наводи да је ту био и други војник старости око 20 година, висок 1,85, сув, мршав, смеђе косе, везане у реп, који је носио маскарну униформу и имао црвену траку на десној надлактици. Сведок Салкић Фата говори о два непозната војника, сведок Салкић Менсур говори да је Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира одвео војник обучен у шарену униформу који је имао црвену мараму на глави и био наоружан пушком, а нож или бајонет имао привезан на ногу са десне стране и да их је тај војник и убио, а Хуси пререзао врат, те да је са њим било још једно лице светлијег тена. Такође наводи да је учинилац имао од 20 до 25 година, био плаве косе и имао округлу главу, а сведок Салкић Алмир говори о војнику са црвеном траком око главе који је био обучен у шарену униформу.

Дакле, из исказа горе наведених сведока несумњиво се може утврдити да је војник који је преклао Салкић Хусу имао црвену траку око главе био наоружан пушком и био у униформи те да је пре тога, заједно са још једним војником издвојили Салкић Хусу, Салкић Незира и Салкић Омера одвели их до камиона шлепера где су их лишили живота.

Из исказа напред наведених сведока у погледу одлучних чињеница које је суд ценио у склопу навода оптужнице, несумњиво се утврђује да је док је муслиманско становништво стајало окупљено на аутобуској станици у Реповцу дошао аутомобил из ког су изашла двојица војника; да су издвојили из групе Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира, и одвели их до камиона који је стајао у непосредној близини и ту их пуцањем из ватреног оружја лишили живота; да када је Хуси Салкићу испала хамајлија, да је војник са надимком „Дачо“ пришао и Хусу преклао.

У вези убиства Шаћировић Мује, сведок ВС1 наводи да је она била у возилу које се кретало иза аутобуса у ком је било муслиманско становништво које је пре тога било окупљено на аутобуском стајалишту у Реповцу; да се у месту Глогова аутобус зауставио и она је видела да је Шаћировић Мујо са сведоком ВС3 и троје деце потрчао да уђе у аутобус,. Сведок ВС1 наводи да када је сведок ВС3 са децом ушла у аутобус да је „Дача“ изашао из возила носећи аутоматску пушку из које је Шаћировић Мују који је носио деку испод руке убио на тротоару иза аутобуса.

Сведок ВС2 која је критичном приликом по сопственом казивању, али и казивању ВС1 налазила у аутомобилу са ВС1 наводи да су се они аутомобилом кретали иза аутобуса који је превозио муслиманско становништво, та да када су стигли до Глогове да се аутобус зауставио и она је видела како жене и деца улазе у аутобус, а у том моменту „Дачо“ је управљао возилом исто зауставио, изашао из њега и из пушке пуцао у човека који је кренуо да пређе преко улице и уђе у аутобус.

Сведок ВС3 наводи да је у Глогову њу, њеног мужа и троје деце стигао аутобус предузећа „Вихор“ у коме је било доста муслиманског становништва; аутобус је заустављен поред њих, а возач им је рекао да уђу; иза аутобуса је ишао један полицијски ауто и још један аутомобил који је стао баш поред аутобуса, и из тог аутомобила изашао момак средњих година, у шареном оделу-униформи, носио пушку, имао траку око главе који је њој и деци рекао да уђу у аутобус, а њеном мужу да остане и тај момак је пуцао из пушке у њеног мужа, а њен муж је ту на тротоар пао мртав и остао.

Сведок Мемсура Брчаниновић наводи да када су она, њени родитељи, брат и сестра били на почетку Глогове да је наишао аутобус предузећа „Вихор“ иза ког се кретао ауто; да када се аутобус зауставио да се и аутомобил зауставио и да је из њега изашао младић у шареној гардероби, носећи пушку; да како им је речено да уђу у аутобус да су они прошли испред аутобуса, а у неком тренутку је тај младић њеном оцу Шаћировић Муји рекао да не може са њима, након чега је чула пуцње; описала је да је тај младић имао првену мараму везану око главе, имао шарену униформу и држао наоружање у руци. Она није видела тренутак кад је њен отац убијен, чула је само пуцањ, а она претпоставља да га је убио тај младић који је изашао из кола, јер је једини имао наоружање.

Сведок Јашаревић Мејра такође наводи да када су ушли у Глогову да је наишао „Вихоров“ аутобус; да се испред и иза аутобуса кретало по једно полицијско возило, а мисли да се иза кретало још једно возило; речено им је да уђу у аутобус па су сви кренули (она, родитељи, брат и сестра) ка аутобусу. Од напред је изашао војник, омањи, црн, висине 170 до 175цм, који је носио пушку и рекао њеном оцу Шаћиревић Муји да се врати; да када су улазили у аутобус зачула је пуцањ и знала је да је њен отац убијен, а навела је да је отац убијен код предњих врата.

Сведоци Салкић Зумра и Салкић Зухра, наводе да када су дошле до Хранче (сведок Салкић Зумра појашњава на уласку у Глогову) у аутобус је ушла ВС3 са троје деце и чули су рафал. Сведок Зухра Салкић наводи и да је видела Шаћировић Мују како иде према аутобусу и носи деку под пазухом, а ципеле у руци.

Сведок Салкић Нермин наводи да је док су се кретали из аутобуса видео Шаћировић Мују са женом и децом; да је аутобус заустављен а Шаћировић Мују са женом и децом је потрчао према аутобусу, а војник који је претходно убио Салкић Омера, Салкић Незира и Салкић Хусу је био испред аутобуса, изашао је из возила у ком су били још и његов друг и две девојке, зауставио Мују и ту га убио. Такође сведок Салкић Нермин наводи да се то возило око два, пола три одвојило и отишло у непознатом правцу.

Сведок Салкић Фата наводи да је Шаћировић Муја убијен на проширењу где је стајао аутобус, и то са предње стране код возачевих врата, као и да су га убили они који су се кретали у пратњи аутобуса.

Сведок Млађеновић Јефто наводи да док је чекао да људи уђу у аутобус, на аутобуском стајалишту у Реповцу, да се ту појавило возило из ког су изашла двојица мушкараца у цивилној одећи од којих је један имао црвену траку око главе, а другог су звали „Македонац“; да је он кренуо аутобусом и да му је успут речено да ће на путу према Глогови стићи две жене, мушкараца и троје деце; да је наставио кретање и након 500 метара видео је две жене и троје деце како се крећу левом страном пута, тако да је зауставио аутобус. Жене и деца су прошли испред аутобуса и ушли у аутобус, он је видео како је мушкараца који се кретао за женама и децом зауставио исти онај мушкарац са црвеном траком кога је видео раније у Реповцу, тако што га је одгурнуо од аутобуса, а онда испалио рафал у њега; тело убијеног мушкараца је пало на асфалт, а једна жена која је ушла у аутобус заплакала је да јој убише мужа. Након што је убио човека, тај са црвеном траком око главе, је прошао иза аутобуса, и сео у возило које је сведок претходно видео у Реповцу.

Сведок Салкић Менсур наводи да када су у Реповцу ушли у аутобус, да је црвени ауто у ком је био војник са црвеном марамом који је претходно убио Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира, кренуо за њима; да када су ушли у Глогову видео је једну жену-сведока ВСЗ са троје мале деце, као и човека који је ишао иза њих; да су жена и деца ушли у аутобус, а тај са црвеном марамом Шаћировић Мују није пустио да уђе у аутобус и сведок је чуо рафал.

Сведок Салкић Амир у свом исказу наводи да када су аутобусом дошли до улаза у Глогову да је видео Шаћировић Мују како иде путем; да се аутобус зауставио како би они могли да уђу, али да је у том тренутку стигао возилом војник који је пре тога убио Салкић Омера, Салкић Незира и Салкић Хусу; да се тај аутомобил зауставио иза аутобуса, да је војник изашао из аутомобила, пустио жену и децу да уђу у аутобус, а Мују је убио, као и да се убиство десило на левој страни аутобуса.

Дакле, на основу исказа наведених сведока који су међусобно сагласни у погледу одлучних чињеница и које је суд прихватио као јасне и истините, суд је несумњиво утврдио да је исти војник који је учествовао у убиству Салкић Омера, Салкић Хусе и Салкић Незира, из Реповца аутомобилом кренуо у пратњу аутобуса; да када се аутобус зауставио у месту Глогова да би Мују Шаћировић са породицом ушао, да је тај војник изашао из возила, и није дозволио Муји да уђе у аутобус, већ је ту испалио рафал у Шаћировић Мују и лишио га живота.

Наиме, из међусобно сагласних изјава испитаних сведока и то ВС1, ВС2, Салкић Нермина, Салкић Менсура и Салкић Амира, суд је утврдио да је Шаћировић Мују убило исто лице које је пре тога учествовало у убиству Салкић Омера, Салкић Хусе и Салкић Незира, при чему су наведени сведоци били очевици и убиства Салкић Омера, Хусе и Незира, а и убиства Мује Шаћировића.

Суд је исказе сведока у овом делу прихватио као истините, јасне, логичне и међусобно сагласне у битним чињеницама. Сведоци ВС1 и ВС2 говоре о ономе што су виделе из кола, а остали сведоци говоре о ономе што су видели из аутобуса, при чему сведок Салкић Нермин говори да је војник који је убио Шаћировић Мују изашао из кола у ком су остали друг и две девојке (при чему се по оцени суда очигледно ради о сведоцима ВС1 и ВС2), а сведоци сведоче у складу са својим сазнањима, при чему суд налази да су њихови искази непристрасно дати. У вези са наведеним исказима суд је ценио и прихватио исказ сведока Јефте Млађеновића који говори да је Мују убило лице које је он пре тога видео на аутобуској станици у Реповцу а које је имало црвену траку око главе, при чему овај сведок није очевидац убиства Салкић Омера, Хусе и Незира, као и исказа сведока Салкић Зухре која није видела сам чин убиства Мује Шаћировића, али наводи да је касније чула да га је убило исто лице које је убило Салкић Омера, Хусу и Незира. Суд је у овом делу ценио исказ сведока Млађеновић Јефте који говори да је лице које је убило Шаћировић Мују било у цивилној гардероби али налази да када се овај део исказа доведе у везу са другим изведеним доказима-исказима испитаних сведока који говоре да се ради о лицу које је било о униформи, односно о војнику, да овај део исказа сведока није сагласан са другим изведеним доказима због чега исти у том делу није ни прихватио.

Такође на основу сагласних исказа напред наведених сведока које је суд прихватио како је то напред наведено, утврђено је да су се убиства Салкић Омера, Салкић Незира и Салкић Хусе одиграла у Реповцу, док се убиство Шаћировић Мује одиграло у месту Глогова.

У вези са наведеним чињеницама- местом смрти Салкић Омера, Салкић Хусе, Салкић Незира и Шаћировић Мује, као и датумом њихове смрти суд је ценио чињеницу да је у изводима из матичне књиге умрлих за наведена лица као место смрти за Салкић Омера и Салкић Незира уписан Реповац, а као датум смрти 09.05.1992.године, док је за Салкић Хусу и Шаћировић Мују уписано Хранча као и датум смрти 10.05.1992.године, те да из дописа Института за нестале особе број 02-4-202-44/15 од 05.01.2010.године, произилази да су Салкић Хусо и Салкић Омер нестали у Хранчи, и то Салкић Хусо 10.05.1992.године, а Салкић Омер 09.05.1992.године, док су Салкић Незир и Шаћировић Мујо нестали у Братунцу 10.05.1992.године, а у вези са овим писаним доказима суд је ценио и исказе сведока Амора Машовића који је сачинио наведени допис Института за нестале особе и сведока Неђе Петковића, матичара из Општине Братунац.

Наиме, сведок Амор Машовић наводи да се у тренутку сачињавања дописа Института за нестала лица у вези Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира као и Шаћировић Мује још увек радило о неверификованим подацима, те да подаци- место и време смрти могу зависити од тога коме су их чланови породице давали-да ли Међународној комисији за нестале или Међународном комитету Црвеног крста или Федералној комисији, и да је са аспекта Института потпуно небитно када је неко тачно

нестао, битно је да је нестао у распону од 10. априла 1991. године па до 14.02.1996. године, као и да је потпуно могуће да је место смрти једно место, а да Институт у својим евиденцијама као место нестанка води друго место, јер Закон Босне и Херцеговине познаје термин претпостављени датум, место и околности нестанка.

Сведок Неђо Петковић наводи да је упис лица која су са подручја Општине Братунац нестала током ратних година вршен на основу судских решења, да су се за та лица водиле посебне књиге, а да су они после у матичним уредима вршили преписе из тих посебних матичних књига. Сведок није могао да се изјасни како су се водили уписи у тим посебним матичним књигама. У склопу исказа сведока Неђе Петковића, суд је ценио писане доказе-решење о проглашењу лица за умрло и то за Салкић Омера решење Основног суда у Кладњу број R 43/96 од 14.01.1997. године, Салкић Незира решење Основног суда у Тузли R 2461/96 од 13.02.1997. године, за Салкић Хусу решење Основног суда у Тузли R 2413/96 од 27.01.1997. године, а за Шаћировић Мују решење Опћинског суда у Живиницама R 133/97 од 27.08.1997. године које је исправљено решењем истог суда од 05.02.2001. године, па налази да су уписи у посебне матичне књиге извршени на основу решења суда о проглашењу лица за умрло а након тога као такви пренети у матичне књиге умрлих.

Како из наведених писаних доказа произилази да Салкић Омер, Салкић Хусо, Салкић Незир и Шаћировић Мујо нису изгубили живот истог дана; те да Салкић Омер, Салкић Хусо и Салкић Незир нису изгубили живот у истом месту, односно Реповцу, а да је Шаћировић Мујо живот изгубио у Хранчи, суд је ценећи исказе свих испитаних сведока, а које исказе је прихватио како је то претходно образложено, а које исказе је суд довео у везу са исказима сведока Амора Машовића и Неђе Петковића у вези начина на који су вршени уписи у матичне књиге умрлих, нашао да су сва четири лица изгубила живот истог дана 09.05.1992.године, имајући у виду да сведок Јашаревић Мејра наводи да је у питању 09.05. или 10.05.1992. године, сведок Млађеновић Јефто изјављује да се ради о мају месецу 1992. године док су сви остали сведоци сагласни у томе да се критични догађај одиграо 09.05.1992.године и то тако што су у близини аутобуске станице у Реповцу лишени живота Салкић Омер, Салкић Хусо и Салкић Незир, а након тога када је аутобус повезао муслиманско становништво и када су били у месту Глогова, лишен је живота и Шаћировић Мујо, при чему је суд у вези Шаћировић Мује имао у виду да неки од сведока наводе да се то десило на последњој станици у Хранчи, а првој у Глогови, па је могуће да је као последица тога, као пријава места смрти за Шаћировић Мују наведена Хранча.

На аутобуској станици у Реповцу, муслиманско становништво је чекало долазак аутобуса који је требао да их превезе даље према Кладњу. Аутобус предузећа „Вихор“ је стигао након што су живота лишени Салкић Омер, Хусо и Незир. По доласку аутобуса којим је управљао сведок Млађеновић Јефто окупљено становништво је кренуло да улази у њега.

Наведене чињенице утврђене су на основу сагласних исказа сведока ВС1, ВС2, Салкић Зумре, Салкић Зухре, Салкић Нермина, Салкић Фате, Млађеновић Јефте, Салкић Менсура и Салкић Алмира које је суд прихватио као јасне и уверљиве.

И сведоци ВС1 и ВС2 су кренуле да уђу у аутобус заједно са осталима, али им војник под надимком „Дачо“ и још један мушкарац који је био са њим то нису дозволили, већ када је аутобус кренуо наредили су им, односно натерали су их да седну у ауто са њима. Селе су на задње седиште, а позади је било доста наоружања-пушке, муниција, зоље. Аутобус је кренуо у правцу Глогове, а они су аутомобилом кренули иза њега. Након убиства Мује Шаћировића и даље су се кретали иза аутобуса, па када су дошли до Милића-односно између Власенице и Милића, скренули су аутом десно кроз шуму. Неко време су се возили кроз шуму и у једном тренутку су зауставили ауто. Дачо и тај човек су сведоцима ВС1 и ВС2 наредили да изађу, па је ВС1 остала са Дачом, док је други мушкарац одвео ВС2.

Напред наведено утврђено је на основу сагласних исказа сведока ВС1 и ВС2 у погледу битних чињеница те их је суд прихватио као истините и уверљиве. Наиме, оба сведока наводе да када је извршено убиство Салкић Незира, Салкић Омера и Салкић Хусе, да је дошао аутобус који је окупљено становништво требао да превезе даље, при чему сведок ВС1 наводи да је требало да их превезе до Кладња; Дачо и још један мушкарац њима нису дозволили да уђу у тај аутобус, већ су их натерали (исказ сведока ВС1), односно наредили (исказ сведока ВС2), да седну у ауто са њима; да су седеле у ауто позади и да је у колима било доста наоружања; да су се кретали аутомобилом иза аутобуса и да су у неком тренутку када су дошли у Милиће (исказ сведока ВС2), односно између Власенице и Милића (исказ сведока ВС1), колима скренули десно и кренули путем кроз шуму, те да су се возили извесно време и у једном тренутку возило се зауставило, а њима је наређено да напусте ауто, при чему је ВС1 остала са Дачом, док је ВС2 одвео тај други мушкарац.

Дакле, на основу сагласних исказа сведока ВС1 и ВС2, а у контексту дешавања која су томе претходила (да је извршен напад, попаљене куће, да је војске било на све стране, да је муслиманско становништво сво окупљено на аутобуској станици, да је вршено одвођење мушкараца, те да су убијени Салкић Омер, Хусо и Незир), суд налази да тиме што Дачо и тај други мушкарац који је са њим био, нису дозволили сведоцима ВС1 и ВС2 да уђу у аутобус, већ су их натерали, односно наредили да уђу у кола и крену са њима, при чему сведок ВС1 наводи да су све време плакале, а она (ВС1) је молила да је убију, да су на тај начин Дачо и тај други мушкарац затворили сведоке ВС1 и ВС2.

Шта се даље дешавало-након што су се у шуми раздвојили, односно да је војник по надимку Дача најпре у шуми силовао сведока ВС1, а потом је одвео у своју кућу у Милиће, затворио на спрату куће у једну од соба и у току ноћи долазио, односно улазио у собу и поново је силовао, а наредног дана пустио да иде, због природе радњи које су предузете и места на ком су предузете, суд је утврдио само на основу исказа сведока ВС1, која је детаљно, доследно и уверљиво испричала све шта је преживела, па је суд њен исказ у вези одлучних чињеница прихватио као јасан, уверљив, истинит и логичан.

Суд је имао у виду примедбе одбране окривљеног да се ради о сведоку која је недоследна у свом исказу, да се ради о непоузданом сведоку, оскудног образовања и опште писмености, али налази да исте нису довеле у сумњу исказ наведеног сведока (који је суд у свим осталим битним чињеницама ценио у склопу свих осталих изведених доказа-исказа саслушаних сведока) при чему је суд имао у виду протек

времена од када се критични догађај одиграо, размак између давања исказа, чињеницу да сведоци приликом давања својих исказа нису испитивани на све околности- догађаје који су предмет овог кривичног поступка (а које образложење дају сви сведоци приликом испитивања на главном претресу, а на питање зашто о томе нису говорили у ранијим исказима).

Сведок ВС1 у вези напред наведеног наводи да је она када је тај други човек одвео њену рођаку, односно сведока ВС2, молила Дачу да је пусти да се врати кући, како би узела своју децу, али да јој је Дачо рекао да јој неће ништа бити, да је она у прво време мислила да јој неће ништа урадити, јер јој је деловао „фин“, јер је био млад, а она је по годинама мајка могла да му буде, међутим Дачо ју је зграбио за руку и повукао према себи, и рекао јој да се скине, на шта га је она одгуривала од себе, али није вредело, да јој је Дачо скинуо панталоне и ту је силовао, те да ју је у тој шуми силовао два пута, једном када су се растали са ВС2 и тим Дачиним другом, а други пут док су били у колима. Сведок даље наводи да се после неког времена Дачин друг вратио са ВС2, да је ВС2 плакала, била рашчупана и црвена, да су их поново натерали да уђу у ауто, те да је она, односно сведок ВС1 седела поред Даче, а сведок ВС2 је седела поред тог другог, да ју је Дача натерао да држи његов полни орган. Сведок даље наводи да су ишли кроз шуму и у неком тренутку да се ауто заглавио те да нису могли да се извуку, па су изашли из кола и да је Дачин друг узео пушку и нешто наоружања, и отишао одводећи са собом ВС2, а да је Дача касније узео аутоматску пушку коју је њој дао, узео ручни минобацач и нешто метака, те да када су се удаљили од аутомобила Дача је бацачем разнео аутомобил. Сведок даље наводи да је са Дачом наставила да се креће кроз шуму, да су дуго ишли и сишли у Милиће, и да док су се кретали да је она носила аутоматску пушку у рукама, а Дачо минобацач и још нешто, док су ходали да је Дачо псовао и причао да би све побио јер су га натерали да иде да убија, да коље, да пали, а само што је изашао из војске, те да док су ишли да је она случајно повукла обарач пушке и да је пушка опалила, због чега јој је Дачо узео пушку и рекао да иду кући код његових. На главу јој је ставио качкет „Аркановаца“, да када су ушли у кућу, како је она била мокра и прљава да је отишла у тоалет опрала ноге, умила се и освежила и ушла у дневну собу, али да је Дача када је она ушла рекао да их нико ништа не пита јер су умори и рекао мајци да иде да намести кревет како би легли и одморили се, те да је Дачина мајка изашла и позвала сведока ВС1 да иде за њом, да су отишле на спрат, при чему је у кући сведок видела доста наоружања, да ју је Дачина мајка увела у једну од соба која је личила на дечију собу, средила постељину, и да је Дача одмах дошао за њима, како је мајка не би испитивала нешто. Сведок ВС1 даље наводи да када је мајка изашла из собе, да је Дача изашао за њом, а након кратког времена се вратио и поново је силовао. Том приликом јој је рекао да не сме да устаје, нити излази из собе, док он не дође ујутру по њу, да је Дача онда отишао, а у току ноћи поново је дошао и још једном је силовао.

У прилог закључку суда да је сведок ВС1 искрено говорила о свему што је преживела говори и чињеница да је сведок ВС1 навела како јој је „Дачо“ дао да носи пушку која је евидентно била напуњена, јер је случајно опалила, а из које чињенице суд закључује да је код сведока ВС1 отпор био савладан, чињеницом да је била натерана да уђе у возило (односно противправно затворена), и да је након тога у шуми и силована, а у коју чињеницу је и „Дачо“ био уверен имајући у виду да јој је дао да носи напуњену пушку.

Суд је приликом оцене исказа ВС1 имао у виду да овај сведок дајући свој исказ пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 21.02.2008. године и 09.07.2008. године не сведочи о силовању које је преживела већ о наведеном догађају први пут сведочи у свом исказу датом пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине дана 12.09.2013. године при чему је на главном претресу одржаном 09.09.2016. године објаснила да је тако поступила јер ју је на почетку сведок ВС2 молила да о томе не прича пошто је ВС2 имала момка, а било ју је срамота, а које образложење је суд у потпуности прихватио имајући у виду природу кривичног дела као и средину у којој су живеле сведок ВС1 и сведок ВС2.

Дакле, оценом свих изведених доказа несумњиво је утврђено да је војник под надимком „Дача“, дана 09.05.1992.године у послеподневним сатима у месту Реповац, обучен у маскирну униформу и наоружан ватреним оружјем- пушком, заједно да још једним наоружаним непознатим војником Војске Републике Српске, из групе заточених цивила бошњачке националности најпре издвојили цивиле Салкић Хусу, Салкић Незира и Салкић Омера, и одвели их у непосредну близину паркираног камиона-шлепера, где су из непосредне близине из ватрених оружја- пушака пуцали у њих и лишили их живота, те да је након тога војник по имену Дачо пришао Салкић Хуси и ножем га преклао, да се тај војник –Дачо заједно са још једним припадником Војске Републике Српске истог дана путничким возилом кретали иза аутобуса предузећа „Вихор“ којим је управљао Млађеновић Јефто и када је око 14 часова у месту Глогова аутобус заустављен ради преузимања сведока ВС3 и њено троје деце, док је за њима ишао Шаћировић Мујо у намери да уђе у аутобус, изашао из путничког возила и из ватреног оружја-пушке испалио рафал у правцу Шаћировић Мује који је на лицу места подлегао повредама, те да је истог дана у месту Реповац заједно са још једним непознатим припадником Војске Републике Српске, затворио сведоке ВС1 и ВС2 тако што им је наредио да уђу у путничко возило, те су се онда одвезли у шуму изнад Милића, где је Дачо силовао сведока ВС1, а потом је одвео у своју кућу у месту Милићи и затворио на спрат куће у једну собу, те је током ноћи улазио у собу и поново је силовао, када је наредног дана 10.05., око 10 часова, пустио да иде у правцу аутобуске станице Милићи.

Да је војник под надимком „Дачо“ управо окривљени Далибор Максимовић суд је утврдио ценећи чињеницу да су сведоци Салкић Зумра и Салкић Зухра, када су им приликом њиховог испитивања на главном претресу показане фотографије које чине саставни део записника о њиховом испитивању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту указале на фотографију окривљеног као лица које је учествовало у убиству Салкић Мује, Салкић Хусе и Салкић Незира, и које је Салкић Хусу преклало (при чему сведок Салкић Зумра наводи да је приликом давања свог ранијег исказа исто указала на то лице иако то није наведено у записнику Државне агенције за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина, а сведок Салкић Зухра није могла да објасни како га раније није препознала), затим да је сведок Салкић Менсур приликом испитивања на главном претресу 20.01.2017. године, када му је показан фото албум (а који фото албум је суд направио од свих фотографија које су се налазиле у истражним списима предмета, а које су у току истражног поступка селективно показиване сведоцима ВС1, ВС2, Салкић Зумри, Салкић Зухри и Млађеновић Јефти и које је суд у сврху приказивања сведоку насумично поређао), указао на лице које је извршило убиство Салкић Незира, Хусе и Омера, као и Шаћировић Мује, на слици или под бројем 5 или под бројем 24 (слика окривљеног), али посебно ценећи исказ сведока ВС1

која је окривљеног препознала на фотографијама које су јој предочене приликом испитивања пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Центром за истраживање ратних злочина дана 09.07.2008. године, која је критичном приликом провела највише времена са окривљеним и у свом исказу изнела чињенице које је могла сазнати једино ако је Дачо управо окривљени, као и своја запажања, а које суду указује да се ради управо о окривљеном Далибору Максимовићу.

Најпре сведок ВС1 говори како док су она и Дача ходали да је он био љут што мора да ратује, уместо да има девојку, а само што је изашао из војске, док се из војно-јединичног картона на име окривљеног утврђује да је окривљени одслужење војног рока завршио 13.09.1991.године-дакле мање од годину дана пре него што се критични догађај одиграо.

Надаље сведок ВС1 наводи да јој је Дача рекао да има очуха и да му мајка ради у угоститељству, а које чињенице потврђује и сам окривљени у својој одбрани који наводи да му је мајка радила као куварица на Руднику, а касније кувала на аутобуској станици кафу, као и мајка окривљеног-сведок Маџаревић Иванка испитана на главном претресу која наводи да је сигурна да је 1992. године радила у угоститељству-у мотелу „Милићи“, а да је пре него што је прешла у угоститељство 10 година радила на руднику „боксит“ при чему се тамо запослила 1975. године.

Затим сведок ВС1 наводи да је Дачо у то време био млад, да је имао 18 до 19 година и да је био средњег раста (висок 175 до 180); да када је дошла кућу код Даче да је тамо затекла Дачину мајку која је била старости око 35 година, као и тројицу мушкараца при чему је човек ког је Дача оловљавао са тата био старости око 40 година, најмлађи мушкарац око 14 година, а које чињенице по оцени суда такође несумњиво указују да се ради управо о окривљеном. Наиме, сам окривљени дајући своје личне податке наводи да је рођен 29.11.1972.године-дакле у време критичног догађаја има деветнаест и по година; надаље окривљени у својој одбрани наводи да му је очух '53.годиште, док су му браћа '77., и '81.годиште, што потврђује и мајка окривљеног и што значи да је очух окривљеног у време извршења кривичног дела имао 39 година, док је млађи брат окривљеног имао 15 година. Такође из писаних доказа-извода из матичне књиге рођених за Маџаревић Иванку се утврђује да је она рођена 1955.године, те да је брак са очухом окривљеног закључила 1976.године, што значи да је дакле у време извршења кривичног дела мајка окривљеног имала 37 година, а у то време је окривљени заиста и имао очуха. Такође сам окривљени наводи да је висок 175цм, што одговара висини коју је сведок ВС1 навела описујући војника Дачу.

Описујући кућу и распоред просторија у Дачиној кући сведок је навела да је кућа била на два спрата, да је одмах од улаза десно купатило, право када се уђе дневни боравак и кухиња. Окривљени описујући кућу у којој је живео у време критичног догађаја каже да кућа има два спрата и поткровље, да када се уђе у кућу на самом улазу је купатило, право спаваћа соба, мало удесно дневни боравак и кухиња. Ценећи исказ сведока ВС1 и одбрану окривљеног суд налази да је сведок ВС1 заиста описала распоред просторија у кући окривљеног Далибора Максимовића при чему је суд имао у виду да сведок Иванка Маџаревић у свом исказу наводи да се на самом улазу у кућу налази соба-остава међутим сам окривљени наводи да се на самом улазу налази купатило, управо како је то навела сведок ВС1.

Такође суд је ценио и чињеницу да сведок ВС1 приликом показивања лица места, а приликом проласка поред куће у којој је живео окривљени у време извршења кривичног дела у два наврата, кућу није препознала, већ је на исту указала са места са ког се види панорама Милића- део око аутобуске станице и за коју је и сам окривљени потврдио да је кућа у којој је живео 1992. године, па налази да је због протеча времена од када се критични догађај одиграо, па до дана када је вршен показ лица места- (прошло је 21 година), потпуно логично и животно да се променио изглед куће, као и окружење и да сведок из тог разлога кућу приликом проласка поред куће није могла да препозна. Сама чињеница да сведок ВС1 приликом проласка поред куће окривљеног кућу није препознала суду указује да је ова доказна радња спроведена непристрасно односно да сведоку није сугерисано о којој кући се ради.

Све напред наведене доказе суд је ценио појединачно и у њиховој међусобној вези па им је поклонио веру као јасним, детаљним и међусобно сагласним у битним и одлучним чињеницама, при чему је приликом оцене исказа горе наведених сведока, имао у виду да је кривично дело које је предмет овог поступка учињено пре 27 година, да су сведоци често и по неколико пута испитивани у току свих ових година те је немогуће очекивати да се о свим појединостима догађаја и хронологије изјашњавају на потпуно сагласан начин. По мишљењу суда, управо би у великој мери сагласни искази упућивали на чињеницу да су сведоци усаглашавали исказе за потребе поступка, да су припремани. Протек времена о догађају јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича, са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, посебно они детаљи који ни по чему нису карактеристични, да би их сведоци памтили толики дуги временски период, али што не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама, да не говоре истину, а одређене неподударности обавезно цео исказ чинити непоузданим. Суд је стога посветио посебну пажњу анализи исказа сведока недозволивши да се уколико се појави сумња у веродостојност и поузданост исказа сведока, то тумачи на штету окривљеног.

Наиме, ценећи исказе сведока, те на основу утисака који су они непосредно оставили на суд могу се уочити разлике у деловима исказа између појединих сведока па и у самим њиховим исказима. Суд је у неколико случајева приликом испитивања сведока покушао да предочавањем исказа једног сведока другоме, као и одбрану окривљеног, па и предочавањем њихових сопствених исказа који су дати у различитим интервалима (први искази су поједини сведоци дали још 2008. године, дакле пре више од 10 година), отклони одређене противуречности у њиховим исказима. Осим напред наведених разлика које се односе на радње извршења кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, а о којима је било речи у претходном делу образложења суд је имао у виду и друге разлике па тако:

- сви сведоци су сагласни да су два војника на лице места дошла аутомобилом, иако се њихови искази разликују у погледу боје аутомобила, тако на пример сведок ВС1 приликом испитивања дана 21.02.2008.године говори о возилу беле боје, док на главном претресу наводи да не зна које је боје било возило; сведок ВС2 говори о возилу црвене боје; сведок Салкић Зумра говори да су дошла два возила црвене и беле боје, али да је тај који је издвојио Салкић Хусу, Незира и Омера изашао из возила црвене боје, а сведок Салкић Зухра је сагласна са сведоком Салкић Зумром када наводи

да су дошла два возила црвене и беле боје. Затим сведок Салкић Рамо наводи да је од мајке чуо да су ти војници дошли возилом беле боје, сведок Салкић Нермин наводи само да је дошло возило, не изјашњавајући се о боји, док сведоци Салкић Менсур и Салкић Амир говоре о возилу црвене боје, при чему и сведок Салкић Неџиб говори о томе да је он касније чуо да је лице које је убило Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира дошло возилом црвене боје;

- сведоци ВС1 и ВС2 као и сведок Салкић Менсур различито изјашњавају у погледу чињенице ко је управљао возилом јер сведок ВС1 наводи да је „Дачо“ седео на месту сувозача док сведок ВС2 и сведок Салкић Нермин наводи да је возилом управљао „Дачо“ при чему сведок ВС2 је у међувремену преминула те није могла бити испитана на главном претресу и подвргнута унакрсном испитивању и предочавању исказа сведока ВС1 у погледу наведене околности;

- сведоци се међусобно различито изјашњавају о томе где су однета и бачена тела убијених Салкић Незира, Салкић Хусе и Салкић Омера па тако сведоци ВС1 и Салкић Фата говоре о камиону, сведоци Салкић Зумра, Салкић Амир и Салкић Менсур о камиону хладњачи, сведок Салкић Зухра о хладњачи, сведок Салкић Нермин о камиону шлеперу, а сведок Салкић Рамо о хладњачи шлеперу;

-сведоци се међусобно различито изјашњавају ко је пренео тела Салкић Незира, Салкић Хусе и Салкић Омера након што су лишени живота па тако сведок ВС1 у свом исказу говори о четворо деце, сведоци Салкић Зумра и Салкић Зухра да се радило о Салкић Арминуу и Салкић Менсуру, сведок Салкић Нермин каже да су то урадили он, Салкић Менсур и још један-можда Елвир Рамић, сведок Салкић Фата говори да су то урадили њен син- Салкић Нермин, Салкић Менсур и Елвир Рамић, сведок Салкић Менсур на главном претресу дана 20.01.2017. године наводи да су тела пренели он Салкић Амир и Салкић Нермин при чему је дајући исказ пред Државном агенцијом за истраге и заштиту навео да су то учинили он, Салкић Нермин и Елвир Хоџић, а на предочавање ових разлика на главном претресу одржаном 21.04.2017. године наводи да је тачно оно што је изјавио на главном претресу, а сведок Салкић Амир у свом исказу наводи да је тела пренео он заједно са Салкић Нермином и Салкић Менсуром;

- сведоци се нису сагласно изјашњавали у погледу места где се сада покојни Шаћировић Мујо налазио у односу на аутобус којим је управљао Млађеновић Јефто па тако сведок ВС 1 наводи да је Шаћировић Мујо убијен на тротоару иза аутобуса; сведок ВС2 наводи да је „Дачо“ пуцао у човека који је кренуо да пређе преко улице и уђе у аутобус; сведок ВС3 да је њен муж након што је пуцано у њега мртав пао на тротоар; сведок Мемсура Брчаниновић наводи да су прешли испред аутобуса и да је она већ била у аутобусу када је чула пуцањ; сведок Јашаревић Мејра наводи да је убијен код предњих врата; сведок Салкић Фата наводи да је Шаћировић Мујо убијен са предње стране аутобуса код возачевих врата; сведок Млађеновић Јефто (возач аутобуса) наводи да се то десило са његове стране аутобуса;сведок Салкић Менсур наводи да је Шаћировић Мујо убијен док је стајао код предњег дела аутобуса; сведок Салкић Амир наводи да се убиство десило са леве стране аутобуса;

- сведоци се различито изјашњавају и у вези возила и војника који су били у пратњи аутобуса па сведок ВС3 наводи да је иза аутобуса у пратњи ишао полицијски ауто и још један ауто који се одмах иза аутобуса из ког је изашло лице у шареном

оделу-униформи које је пуцало на Мују као и да су том приликом из аутобуса изашла и двојица полицајаца и војника; сведок Мемсура Брчаниновић да се иза аутобуса кретало возило из ког је изашао војник у униформи који њеном оцу није дозволио да уђе у аутобус (главни претрес) односно да су из аутобуса изашла двојица војника или полицајаца која му нису дозволила да уђе (исказ дат Државној агенцији за истраге и заштиту 10.07.2008. године) као и да су накнадно два војника у полицијској униформи ушла у аутобус; сведок Јашаревић Мејра наводи да се испред и иза аутобуса кретало по једно полицијско возило те да је од напред изашао војник који њеном оцу није дозволио да уђе а наводи и да је један војник изашао са средњих или задњих врата; сведок Салкић Нермин наводи да када је аутобус стигао у Реповац да су у њему била два војника-један је стајао напред а други позади; сведок Млађеновић Јефто наводи да су са њим у аутобусу била два војна полицајца али да они аутобус нису напуштали те да се у близини аутобуса кретало још једно возило; сведок Салкић Менсур говори о једном возилу које је из Реповца кренуло за аутобусом као и да су се у аутобусу налазили војници.

Суд је ценио све напред наведене разлике па налази да појединачни докази (искази сведока) сваки за себе представљају индивидуалну интерпретацију стресног догађаја који је узрокован и обојен разним чиниоцима (интелектуалним капацитетима, моћи запажања, личним доживљајем, емоцијом и сл.), међутим када се искази сведока заједно са писаним доказима доведу у свеукупну везу у погледу битних чињеница суд у потпуности уверавају да је окривљени починилац радњи извршења кривичног дела које му се ставља на терет те исте нису од одлучног значаја за утврђивање чињеничног стања при чему је суд имао у виду и протек времена од када се критични догађај одиграо.

Суд је имао у виду да се делови исказа сведока Салкић Зумре и Салкић Зухре пред Државном агенцијом за истраге и заштиту дана 30.11.2010. године у одређеном делу подударају, међутим исте су испитане на главном претресу у својству сведока када су и подвргнуте унакрсном испитивању па је суд њихове исказе дате пред Државном агенцијом за истраге и заштиту прихватио у оном делу у ком су сагласни њиховим исказима датим на главном претресу.

У склопу напред наведеног суд је ценио и одбрану окривљеног да не зна где се налазио током маја месеца 1992.године, али да је највероватније био на положају према Руднику; исказ сведока Александра Цветковића да је окривљеног виђао током рата и да се сећа да је окривљени био код њега на слави 6. маја 1992. године; исказ сведока Јовице Тешановића да је почетком маја 1992. године са Максимовићем био на Руднику, да су заједно одлазили и враћали се на смену, као и да је са Максимовићем био на слави 6. маја; исказ сведока Милета Лаловића да је заједно са окривљеним био на слави 6. маја 1992. године, као и исказ сведока Ранка Ђукановића који је по сопственом казивању био командир јединице у којој је био Максимовић, и која је била задужена да чува комуникацију Рудник-Милићи, те да су јединицу могли да напуштају само на један дан, па суд налази да исти нису од утицаја на закључак суда да је окривљени извршио радње које му се оптужницом стављају на терет, јер ни окривљени, ни наведени сведоци са сигурношћу не могу да се изјасне где се окривљени налазио 09.05.1992.године, при чему из исказа сведока Ранка Ђукановића

произилази да је окривљени могао да напусти јединицу ујутру и да се врати увече, док су све радње које се окривљеном стављају на терет извршене у току истог дана, при чему сам окривљени у својој одбрани наводи да су их на положају мењали на седам до десет дана, слали кући на одмор и да се окупају, а након тога су се поново враћали на линију, а што указује да је окривљени имао могућност и прилику да изврши кривично дело које му се оптужницом ставља на терет.

Суд је имао у виду да сведоци Александар Цветковић, Јовица Тешановић и Миле Лаловић и Иванка Маџаревић у својим исказима наводе да у време када се критични догађај одиграо окривљени није знао да вози, нити је имао возачку дозволу, при чему се увидом у возачку дозволу издату на име окривљеног утврђује да је исти возачку дозволу стекао тек 2009. године, што не мора нужно да указује да окривљени није умео да управља возилом и без положеног возачког испита и оцењује да су овакви искази сведока усмерени на погодовање окривљеном.

На основу свих изведених доказа суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени дана 09.05.1992. године у послеподневним сатима на територији општине Братунац, Република Босна и Херцеговина, тада у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), као припадник војске Републике Српске, Војне поште 7296 Милићи, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који се тада одвијао на простору Босне и Херцеговине између организованих оружаних снага Војске Републике Српске, с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, с друге стране из члана 3. став 1. тачка а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ, „Сл.лист ФНРЈ“ бр.24/50) и чл.4 ст.1 и ст.2 тачка а) и е) и чл.13 ст.2 и ст.3 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), заједно са још једним неидентификованим припадником Војске републике Српске извршио убиства цивилних лица Салкић Омера, Салкић Хусе, Салкић Незира и Шаћировић Мује и да је противзаконито затворио сведоке ВС1 и ВС2 и силовао сведока ВС1 који нису учествовали у непријатељствима, у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на верској или етничкој припадности на тај начин што је у послеподневним сатима, у месту Реповац, општина Братунац, обучен у маскирну униформу и наоружан ватреним оружјем- пушком, заједно са још једним наоружаним непознатим припадником Војске Републике Српске, из групе заточених цивила бошњачке националности издвојили заточене цивиле Салкић Хусу, Салкић Незира и Салкић Омера, одвели у непосредну близину паркираног камиона-шлепера, након чега су из непосредне близине из аутоматских пушака пуцали у њих и лишили живота, а потом је окривљени Далибор Максимовић пришао Салкић Хуси и ножем га преклао, да би истог дана, око 14 часова, у месту Глогова, се заједно са непознатим неидентификованим припадником Војске Републике Српске, путничким возилом кретали иза аутобуса предузећа „Вихор“ из Братунца, којим је управљао Млађеновић Јефто, и када је аутобус заустављен ради преузимања сведока „ВС3“, и њено троје деце, док је за њима ишао Шаћировић Мујо (супруг сведока ВС3), изашао из путничког возила и из ватреног оружја- пушке испалио рафал у правцу Шаћировић Мује који је на лицу места подлегао повредама и у месту Реповац, општина Братунац, заједно са непознатим припадником Војске Републике Српске, противзаконито затворио сведоке „ВС1“ и „ВС2“, тако што су им

наредили да уђу у путничко возило и одвезли у шуму изнад Милића, где је окривљени силовао сведока „BC1“ и потом је одвео у своју кућу у Милићима где је затворио у собу на спрату куће и током ноћи улазио у собу и поново силовао и сутрадан око 9 часова пустио да иде у правцу аутобуске станице Милићи.

Кривично дело из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) врши онај ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације органа, доношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља; расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на правилно и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, пљачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дела.

Под ратним злочином подразумевају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је пре свега Женевским конвенцијама од 12.08.1949. године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша ФНРЈ је 1950. године ратификовала све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција као и Допунских протокола, инкорпорирани су у домаће законодавство.

Да би се радило о кривичном делу ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), а не о неком другом кривичном делу из ове главе кривичног закона, неопходно је да је у време и у месту извршења дела постојало стање рата или оружаног сукоба. У смислу одредаба међународног права сматра се да оружани сукоб постоји када се прибегава оружаном сили или постоји оружаном насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе. Неспорно је, како је већ наведено, да је на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, која је формалноправно критичном приликом још била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ) трајао немеђународни оружани сукоб, при чему се као званични податак о почетку оружаног сукоба у Босни и Херцеговини

утзима почетак априла 1992. године, те да се критични догађаји који је предмет оптужнице одиграо у време оружаног сукоба на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, између припадника организованих оружаног снага Војске Републике Српске, с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског Већа одбране, с друге стране при чему је окривљени био припадник Војске Републике Српске.

Ценећи природу овог оружаног сукоба, који се водио између наоружаних формација на територији Босне и Херцеговине, по мишљењу суда, радило се о унутрашњем оружаном сукобу који је био довољног обима и интензитета да би се могла применити правила међународног ратног права садржана у члану 3 Женевске конвенције поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) који се односи и на сукобе који немају међународни карактер и који обавезује сваку од страна у сукобу, да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаног сукоба (Протокол II). Члан 3 је заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив је на оружане сукобе уопште.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) подразумева да је учинилац предузео барем једну од инкриминисаних радњи које су постављене у закону алтернативно, а уперене су против добара заштићених одредбама међународног уговорног права, као и обичајним правом, односно против живота, телесног интегритета оштећених, слободе, имовине и других основних права грађана. Осим тога, неопходно је и да се предузетим радњама крше правила међународног права. У конкретном случају, суд је утврдио да је окривљени кршио одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949 године (IV Женевска конвенција), и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаног сукоба од 08.06.1977. године (Протокол II).

Тако је одредбом члана 3 став 1 тачка 1а Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, предвиђено да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаног снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољније дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења (тачка а), док је тачком ц наведеног става из члана 3 наведене конвенције забрањене су повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци.

Чланом 13 став 2 и 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) предвиђено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да

шире страх међу цивилним становништвом те да ће цивили уживати заштиту уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима, док је чланом 4 став 1 наведеног Протокола предвиђено да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани; да ће она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације и да је забрањено наређивати да не сме бити преживелих при чему је ставом 2а истог члана прописано да јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутност поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне а ставом 2е истог члана забрањено је вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак, силовање, принудна проституција и сваки облик недоличног напада.

На основу свега напред наведеног несумњиво је утврђено да је окривљени као припадник војске Републике Српске и то Војне поште 7296 Милићи вршио убиства, противзаконито затварање и силовање цивила бошњачке националности који нису учествовали у непријатељствима, а који у смислу наведених одредаба имају статус заштићених лица, предузео наведене радње које представљају кршење правила међународног хуманитарног права.

Имајући у виду да су у конкретном случају покојни Салкић Хусо, Салкић Незир, Салкић Омер и Шаћировић Мујо, као и оштећена ВС1 и сведок ВС2 (Ферхатовић Зенаида) били друге (Бошњачке) народности, потом околности под којима се критични догађај одиграо за све предузете радње постојали су разлози етничке природе, који су управо у вези са оружаним сукобом који је у том периоду постојао на територији Републике Босне и Херцеговине, и у коме је окривљени Максимовић Далибор био припадник српске стране у сукобу. Евидентно је да је постојала корелација између предметног кривичног дела и оружаног сукоба.

Подводећи утврђено чињенично стање, као и психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу под правну норму, односно вршећи правну квалификацију, суд је закључио да се у радњама окривљеног стичу сва субјективна и објективна обележја извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) у вези члана 22 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), јер се ради о најблажем закону који се у конкретном случају мора применити.

Одредбом члана 22 КЗ СРЈ одређено је да саизвршилаштво постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења или на други начин заједнички учине кривично дело. У конкретном случају испуњени су како објективни, тако и субјективни услови за постојање саизвршилаштва, а то су учешће у делу и свест о заједничком деловању.

Правном анализом утврђеног чињеничног стања, суд је утврдио да је радње за које је оглашен кривим окривљени предузео са још једним за сада неидентификованим припадником Војске Републике Српске те да су поступали као саизвршиоци, да су се саглашавали са предузетим радњама и тако кршили правила међународног права, на начин описан у изреци пресуде, из чега произилази да су заједно учествовали у

остварењу истог дела и да су у свакој описаној ситуацији заједно имали власт над делом чије су радње извршене у континуитету, да је један прихватио радње другога као своје и заједничке, изражавајући вољу да заједно изврше дело, при чему су обојица свесни деловања другог извршиоца, тако да је међу њима постојала субјективна веза – свест о заједничком деловању.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а ценећи психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, суд је закључио да је окривљени био свестан свог дела, те да је хтео његово извршење, то јест био је свестан да на наведен начин заједно са још једним припадником Војске Републике Српске лишава живота три цивила (Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира), лишава живота једног цивила- Шаћировић Мују, те противправно затвара два цивила- сведоке ВС1 и ВС2 а након тога и силује цивила ВС1, који нису учествовали у непријатељствима, те је поступио у тој намери, из чега произилази да је кривично дело извршио са директним умишљајем као обликом виности, при чему окривљени не мора бити свестан да својим поступцима крши правила међународног права, с обзиром на то да повреда међународног права у опису предметног кривичног дела представља објективни услов за постојање инкриминације.

Суд је у овом делу ценио чињеницу да је сведок ВС3 изјавила да је корисник мужевљеве борачке пензије, као и да из образложења решења Основног суда у Тузли РП 413/96 од 27.01.1997. године о проглашењу Салкић Хусе за умрлог и решења Основног суда у Тузли РП 461/96 од 13.02.1997. године о проглашењу Салкић Незира за умрлог произилази да је тај суд приликом доношења наведених решења имао у виду потврде о смрти ВП 7025 од 21.08.1996. године (за Салкић Хусу) односно од 26.08.1996. године (за Салкић Незира) али налази да су критичном приликом сва убијена лица била у цивилној гардероби, ненаоружана, те су сходно томе за окривљеног и представљала цивиле приликом извршења кривичног дела. Суд је при томе нарочито ценио и чињеницу да сведок Јашаревић Мејра изјављује да њен отац- Шаћировић Мујо није био борац и да њена мајка (сведок ВС3) прима пензију остварену из радног односа Шаћировић Мује.

Окривљени Далибор Максимовић је кривично дело извршио у стању урачунљивости јер је био способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, што произилази из целисходности радње које је предузео па како нису постојале околности које би искључиле његову кривичну одговорност, суд га је огласио кривим.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције суд је ценио све околности из чл. 41 КЗ СРЈ које могу утицати да казна буде блажа или тежа, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да је окривљени кривично дело извршио као млађе пунолетно лице (имао непуних [REDACTED] година), његове породичне прилике- да је породичан човек, [REDACTED] док је као отежавајуће околности ценио тежину кривичног дела и настале последице-да је том приликом лишено живота више лица при чему су обележја дела остварена и убиством једног лица, изражену упорност у извршењу кривичног дела на штету оштећене ВС1 (у

току поподнева и целе ноћи), исказану безобзирност у извршењу кривичног дела јер је окривљени након што је Салкић Хусо лишен живота пришао Салкић Хуси и ножем га преклао, као и ранији живот окривљеног обзиром да се ради о раније осуђиваном лицу-раније осуђиван два пута због кривичног дела шумска крађа при чему је суд имао у виду да се не ради о истоврсном кривичном делу. Имајући у виду све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности суд је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 15 година налазећи да ће се изреченом казном затвора у односу на окривљеног постићи сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да се на овакав начин изражава адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, јача морал и учвршћују обавезе поштовања закона.

На основу чл. 258 став 4 ЗКП суд је оштећене ВС1, ВС3, Мејру Јашаревић, Мемсуру Брчаниновић, Салкић Менсура, Салкић Зумру, Салкић Неџиба и Салкић Раму ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парнични поступак обзиром да подаци кривичног поступка нису пружали поуздан основ ни за делимично ни за потпуно пресуђење.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП, суд је окривљеног Максимовић Далибора ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка а имајући у виду лоше имовинске прилике оптуженог који се издржава тако што има тезгу на пијаци, као и да је осуђен на казну затвора и дужину њеног трајања те би по налажењу суда обавезивањем оптуженог на плаћање трошкова кривичног поступка могло бити доведено у питање издржавање окривљеног као и лица која је дужан да издржава.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења делимично изменио чињеничне наводе оптужнице јер је нашао:

- да изведени докази поуздано не потврђују да је окривљени заједно са још једним за сада неидентификованим припадником Војске Републике Српске кривично дело извршио употребом аутоматског оружја имајући у виду да се сведоци различито изјашњавају у погледу наведене чињенице (аутоматска или полуаутоматска пушка) али је поуздано утврђено да се ради о ватреном оружју-пушци;

- да изведени докази поуздано не потврђују да је сада покојни Салкић Хусо пре него што га је окривљени Максимовић Далибор ножем преклао давао знаке живота због чега је наведено изоставио из изреке јер су се сведоци ВС1, ВС2, Салкић Зумра, Салкић Зухра, Салкић Нермин, Салкић Менсур и Салкић Амир, а који су присуствовали критичном догађају, изјаснили да је у Хусу најпре пуцано односно да је убијен, а тек након тога да му је пресечен (одсечен) врат при чему ни један од испитаних сведока не говори о томе да је видео да је Хусо у том тренутку давао знаке живота;

- да се из изведених доказа утврђује да је окривљени са још једним припадником Војске Републике Српске из групе заточених цивила издвојили Салкић Омера, Салкић Хусу и Салкић Незира, а потом их лишили живота, а не са још неколико наоружаних припадника Војске Републике Српске како је то наведено у диспозитиву оптужнице;

- да ни једним изведеним доказом није потврђен навод оптужнице да је окривљени заједно са непознатим припадником Војске Републике Српске држао у ропству оштећене ВС1 и ВС2 при чему је суд имао у виду да се под ропством у смислу

Конвенције о ропству од 25.09.1926. године (која је ратификована 1929. године) сматра стање или погодба једне индивидуе над којом се врше атрибути права сопствености или извесна између њих. Како из изведених доказа произилази да је окривљени заједно са непознатим припадником Војске Републике Српске општењима ВС1 и ВС2 наредио да уђу у путничко возило, а након тога окривљени силовао ВС1 најпре у шуми изнад Милића, а након тога је одвео у своју кућу и затворио у соби а сутрадан пустио да сама оде из његове куће суд налази да су радњама окривљеног остварени само елементи противзаконитог затварања, а не и ропства,

-да ни једним изведеним доказом није потврђен навод оптужнице да је окривљени на спрату своје куће у Милићима сведока ВС1 закључао у соби јер сам сведок ВС1 испитан на главном претресу 09.09.2016. године наводи да из собе није смела да изађе док дајући свој исказ Тужилаштвом- Тужитељством БиХ дана 12.09.2013. године наводи да она није могла да изађе из просторије у којој се налазила јер јој је окривљени запретио да ће у супротном бити убијена и да своју децу никада неће видети,

при чему је суд водио рачуна да се креће у границама оптужног акта и да не прекорачи оптужбу.

Приликом доношења овакве одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака, али је с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда, закључио да исти нису од битног утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривично-правној ствари, те их стога није ближе образлагао.

Записничар
Наташа Арсић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Владимир Дуруз

СУДИЈА ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ТАЧНОСТ ПРЕПИСА ПОТВРЂУЈЕ
Правитељ одсела судске писарнице

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана

док је браниоцу окривљеног дозвољена жалба у року од 30 дана, од дана пријема писаног

отправка пресуде, Апелационом суду у Београду а преко овог суда.